SANDRA BROWN
SĂ VORBIM DESPRE DRAGOSTE

Capitolul 1

— MADRID? Vrei să pleci la *Madrid*? Bine, dar… asta-i la capătul pământului! Şi acesta este exact locul de unde Chelsea Prescott tocmai se întorsese. Mă rog, pe aproape. Oricum, venise din Europa. Cursa ei din Londra, din Anglia, sosise pe aeroportul J.F. Kennedy cu mai puţin de o oră în urmă… şi acum afla de la tatăl ei că el urma să plece în Spania poimâine…

— Of, tăticule!…

Îşi privi tatăl disperată, dar de data asta Hal Prescott nu era dispus nici măcar s-o asculte. Apăsă butonul care închidea geamul despărţitor dintre ei şi şoferul maşinii, vocea fiindu-i calmă, liniştită şi netulburată.

— E numai vina ta. Dacă m-ai fi sunat mai întâi, aş fi putut să-ţi spun ce planuri am. Zău, Chelsea, ar trebui să ştii tu mai bine. Ştii ce fel de viaţă duc. Ce prostie… să sari într-un avion pentru New York fără măcar să vorbeşti cu mine înainte! Îţi dai seama c-ai venit aici cu nouă zile mai devreme? Se încruntă, căutându-i expresia feţei, ca şi cum asta putea fi o greşeală prostească din partea ei.

Şi evident aşa era. Dar nu, ea nu încurcase zilele. Zburase spre New York pentru că, după cearta pe care o avusese cu mamă-sa, nu avea nicăieri în altă parte unde să meargă, cu excepţia şcolii, ceea ce era

ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Îşi îndreptă atenţia spre traficul şerpuind de-a lungul drumului în aceeaşi direcţie ca şi limuzina tatălui ei, ochii licărindu-i în întuneric, trecând de la maşini la camioane şi apoi mai departe în faţă la clădirile uriaşe care alcătuiau orizontul impresionant al Manhattanului. Era acum încă şi mai impresionant datorită nuanţelor roz-albăstrii ale asfinţitului. Îi place New York-ul destul de mult, dar niciodată n-a simţit cu adevărat că locul ei e aici.

Locul ei nu era nicăieri. Şi tatăl ei avea dreptate, bineînţeles: n-ar fi trebuit să sosească fără să-l prevină, să-l *întrebe.* Dacă dorea să-şi vadă părinţii, pe oricare din ei, trebuia să stabilească întâlniri; aşa fusese dintotdeauna, de când era doar un copil.

O durea teribil acest sentiment că locul nu-i era nici alături de mamă-sa, nici alături de tatăl său, şi nu-i era nicăieri în mod special… dar acum se călise. Nu-şi înţelesese niciodată părinţii şi nebunesca lor căsătorie, care nu era o căsătorie. Era singură la părinţi, mama ei era englezoaică, tatăl – american şi se despărţiseră, fară să divorţeze, cu ani în urmă. Zece, mai precis, când Chelsea avea şapte ani. De atunci încoace, ei trăiseră fiecare în ţara lui şi Chelsea fusese dată la şcoli-internat în Anglia, văzându-şi părinţii doar în vacanţe. Era atunci de mirare că nu-i înţelegea? Era de mirare că-i erau străini? Întotdeauna îi fuseseră aşa. Nimic nu se schimbase; daca voia să-şi vadă mama, trebuia să călătorească câteva ore cu trenul de la şcoala ei până la casa mamei sale, o fermă tihnită în Torquay, în sudul Angliei. Dacă voia să-şi vadă tatăl, asta implica un zbor cu avionul traversând Atlanticul, până la New York. Deci nu, nimic nu se schimbase în afară de faptul că acum călătorea singură, fără vreo

„mătuşă bună la toate” s-o însoţească. Slavă Domnului, avea şaptesprezece ani, aproape optsprezece. Crescuse; şi tocmai asta provocase scandalul dintre ea şi mama ei.

Venise Paştele. Curând, în câteva luni, examenele ei se vor termina şi va părăsi şcoala, în fine! De-ar veni vara, când va obţine rezultatele nivelului A şi va avea astfel ceva cu care să-şi facă intrarea în lume! Avea deja şase nivele O şi conta pe faptul că va trece cel puţin trei nivele A. Şi apoi… ei bine, se va hotărî ce să facă cu viaţa ei. Exact ce voia să facă, nu era sigură. Singurul talent pe care-l avea era priceperea la limbile străine. Asta era într-adevăr un talent… sau cel puţin aşa-i spunea lumea. Pentru moment, ştia doar că nu urma să fie trimisă la încă vreun aşezământ educaţional *de niciun fel.*

— Chelsea? Cu tine vorbesc! Spuneam că…

— Te aud. Se întoarse să-şi înfrunte tatăl, surprinsă de asprimea tonului vocii lui. În mod normal o trata ca pe favorita lui şi de obicei îi zicea „Prinţesă”.

Fusese un timp când asta o făcuse să se simtă deosebită pentru el… dar nu şi azi. În mod obişnuit, era foarte răbdător cu ea, întotdeauna dispus s-o asculte, spre deosebire de mama ei. Cu toate astea, în cele din urmă el câştiga mereu, ori de câte ori se certau. Dar nu şi acum! Nu va mai câştiga şi de data asta.

Din punct de vedere material, financiar, o răsfăţa şi fusese un timp când ea luase asta drept dragoste. Dar acum nu. Era *supărată* pe el, pe mamă-sa, pe lumea întreagă. Nimeni nu dădea pe ea doi bani, nici măcar părinţii ei. Mai ales părinţii ei.

— Bine-nţeles, îmi dau seama că am venit cu nouă zile mai devreme. Pentru prima dată în viaţa ei ţipa efectiv la tatăl ei şi simţea o mare plăcere să vadă expresia uimită a feţei lui.

— Doamne Dumnezeule, fetiţo, ce s-a întâmplat? Astfel făcu o pauză în cele din urmă, să-şi pună singur această întrebare.

— Mama şi cu mine ne-am certat.

Hal Prescott se lăsă relaxat pe bancheta din piele a limuzinei.

— Ei, ce altceva mai e nou? Pentru că nu veni niciun răspuns, se uită la fiica lui, privind-o lung şi atent de data asta. Sentimentele ei nu erau greu de înţeles. Vedea mânie, ură şi ceva ce se apropia de amărăciune. Ceea ce nu înţelegea era de ce toate păreau îndreptate împotriva *lui.* Îl deranja. Îşi apropie mâna de a ei.

— Ei, haide, Prinţesă… Ce s-a întâmplat?

Izbucni în timp ce-şi smuci mâna:

— „Ce s-a-ntâmplat, ce s-a-ntâmplat?!” Primirea pe care mi-ai făcut-o astă-seară, asta s-a-ntâmplat! Faptul că nu-ţi pasă de mine şi niciodată nu ţi-a păsat. Asta s-a-ntâmplat!

— Chelsea! Numai pentru că plec…

— Nu la asta mă refer! Ştiu c-am venit prea devreme în vacanţa de Paşti pentru *întâlnirea* cu tine, dar tâmpita ta de secretară de ce n-a spus nimic când am telefonat? Nu ţi-a spus că am sunat de pe aeroport din Londra şi… îngăimă ea. De pe aeroportul Heathrow vorbise cu secretara tatălui ei pentru că el era plecat la un dejun de afaceri. Dar evident îi fusese dat mesajul că fiica lui venea să-l vadă. Venise el la aeroport s-o întâmpine, nu trimisese doar şoferul cu maşina.

Mare lucru!

— Şi de ce secretara ta nu mi-a spus că aveai în program să pleci la Madrid poimâine? N-aş fi venit dacă ştiam.

Dar nu avea niciun alt loc unde să meargă. N-ar mai fi putut sta cu mama ei după ce se certaseră. Îşi

dorea, acum, să fi acceptat oferta de a pleca în vacanţă cu Carmen Rommero şi părinţii ei, în Scoţia. Carmen era cea mai bună prietenă a ei din şcoală şi oferta fusese tentantă. Dar Chelsea o refuzase pentru că era de o importanţă vitală pentru ca să vorbească cu părinţii despre viitorul ei. *Viitorul* ei, pentru Dumnezeu! Viitorul *ei.* Vrusese să le spună că nu dorea să fie aşa cum îl plănuiseră ei pentru ea, că *nu* vroia să-şi petreacă următorul an în vreo şcoală tâmpită şi după *aceasta* patru ani în vreo universitate plicticoasă.

Şi deci ce obţinuse? Nimic. Tot ce primise până acum fuseseră insulte din partea mamei şi ştirea că tatăl ei pleca cu afaceri. Bine, atunci o să aştepte naibii aici ca tatăl ei să se întoarcă!

— Pentru că nu i-ai dat posibilitatea să-ţi spună, de aia. Ai închis telefonul prea repede.

Tatăl ei avea din nou răbdare, ceea ce era mai în stilul lui. De fapt, era stupefiat de căutătura din ochii lui Chelsea. N-o mai văzuse niciodată aşa furioasă.

— Uite ce e, Prinţesă, nu-i chiar aşa important. Acum eşti aici şi-mi pare bine să te văd. Doar asta contează, nu-i aşa?

Din nou, Hal îşi apropie mâna de a ei. Ea nu răspunse, dar de data asta cel puţin nu-şi mai retrase mâna. Dintr-o dată ea i-a părut mai mică decât până acum şi-i strânse mâna încurajator. Din nou nu veni niciun răspuns.

— Ei, hai, mare scofală! O să vii cu mine la Madrid, adăugă el încrezător.

— Ba n-o să vin! Eu… Tăcu suspicioasă. Răspunsese în grabă, fără să se gândească. Tatăl ei n-o întrebase, îi spusese despre plecarea cu el la Madrid. „O să vii cu mine”. Atât de tipic. Dar… cerule, asta venise la fix. Ochii ei se îngustară din nou de suspiciune.

— Credeam… doar… pleci în Spania cu afaceri*?*

— Da.

Era neîncrezătoare.

— Şi vrei să vin cu tine?

— Da. Acum zâmbea.

— Dar… Nu mai putu adăuga nimic. El chiar vorbea serios!

Torentul de bucurie pe care-l simţi îi aduse pe faţă un zâmbet larg şi, pentru moment, nu mai putu găsi nimic să spună. Asta era ceva nemaiauzit, fără precedent! Nimic, dar nimic n-a intervenit vreodată în calea afacerilor… la niciunul din părinţii ei. Şi totuşi, iată, tatăl ei, vrând s-o ia cu el la Madrid unde desigur că ea ar reprezenta ceva ce l-ar distrage!

Pe când limuzina îşi croia drum prin Manhattan, starea de spirit a lui Chelsea se schimbă într-una de bună dispoziţie. Mânia îi dispăru, ura pentru tatăl ei se micşoră foarte mult, iar ea deveni brusc interesată de zilele ce urmau. Madrid! Nu fusese niciodată în vreun loc în Spania, iar acum prima impresie va fi chiar din capitală!

Întrebările ei veniră ca o avalanşă.

— La ce oră avem avion? Unde o să stăm? La vreun hotel splendid? Şi pentru cât timp? O să merite să mă întorc aici după aceea sau…

— Hei, hei! Tatăl ei ridică o mână în semn de apărare. Dă-i omului o şansă!

Chelsea închise gura, vârfurile a doi din dinţii ei albi înfigându-se în buza inferioară în timp ce zâmbea iar, cu ochii luminaţi de fericire.

— Scuze!

Hal nu se putu abţine să nu râdă. Fără părtinire, ar fi putut spune că era o fetiţă frumoasă, semănând atât de bine cu mamă-sa, cu acei ochi de un verde strălucitor şi cu părul de culoarea castanei. Toate

acestea şi în plus o încântătoare aranjare a pistruilor!

— Vom fi acolo în aproximativ patru sau cinci zile. Şi da, va merita să te întorci cu mine apoi la New York. Ne vom petrece împreună vacanţa, aşa cum am plănuit. Va trebui să mă întorc mai întâi la bancă pentru vreo două zile, dar apoi vom merge la casa de pe plajă, conform programului. Îşi trase sufletul, tachinând-o acum, ca şi cum încerca să-i răspundă la întrebări la fel de repede cum întrebase ea.

— Nu, nu vom sta într-un hotel „splendid”, nici măcar într-unul obişnuit, dar vom sta într-o casă splendidă. Casa lui senor Colchero. Ţi-l aminteşti? Ramón Colchero?

Chelsea şi-l amintea. Avea o imagine clară în minte despre el, un bărbat de vârstă mijlocie, care venise odată la cină în apartamentul tatălui ei când era şi ea acolo. Şi-l amintea nu numai pentru că prezenţa spaniolului impunea ca tatăl ei să meargă la lucru a doua zi, când trebuia să fie în concediu, ci şi pentru că Senor Colchero fusese foarte drăguţ cu ea.

Câţi ani avea atunci? Unsprezece? Doisprezece? Şi era un bărbat jovial, înalt, solid, cu păr gri ca oţelul şi mustaţa neagră ca lignitul… o combinaţie care surprindea. Un om care râsese mult, cel puţin cu ea, asta îşi amintea acum. Cu siguranţă nu avea înfăţişarea obişnuită a unui bancher, nici măcar a unuia de la o bancă comercială. Şi totuşi asta era… sau, cel puţin, fusese.

Se uită solemn la tatăl ei în timp ce maşina intra în sfârşit pe Fifth Avenue. Ajunseseră aproape acasă, dar ea nu se gândea la asta. Se gândea la scrisoarea pe care o primise de la tatăl ei numai cu trei luni în urmă. Sosirea scrisorilor era uşor de ţinut minte pentru că erau foarte rare. În aceea, el a menţionat moartea lui Ramón Colchero, un om pe care-l cunoştea

de mulţi ani, bun prieten şi totodată partener de afaceri. Aşa spusese Hal în scrisoare.

— Da, mi-l amintesc precis, tăticule. Eu… niciodată nu mi-ai spus însă cum a murit.

— Dintr-un atac de inimă. Pur şi simplu. Tatăl ei îşi pocni degetele. De fapt, era la al treilea atac. Ar fi trebuit să ia lucrurile mai uşor. Ştii, avea doar cincizeci şi cinci de ani.

Chelsea îşi întoarse repede privirea spre el. Tatăl ei avea patruzeci şi cinci de ani. La ce se gândea? Că poate ar trebui să ia şi el lucrurile mai uşor? Nici vorbă!

— Şi cine-o să-i ia locul la bancă? Adică, cum o să stăm în casa lui când…

— L-a preluat unul din fraţii lui, ca preşedinte.

— Şi fratele lui locuieşte în casa unde-o să stăm noi?

— Nu, are familia lui. Copiii lui Ramón locuiesc în casă, împreună cu bătrâna lui mamă. E o doamnă încântătoare. Ramón are… avea doi fii şi o fiică. Fiul cel mai mic e student la universitate, iar cel mare lucrează la bancă, evident.

— De ce „evident”?

Zâmbi uşor.

— E aproape o tradiţie la ei, în familia Colchero, adică. Se ştie că familia e proprietara băncii. Sunt descendenţi de nobili, ştii, strămoşii lor se întind peste sute de ani.

Tatăl lui Chelsea era directorul unei mari corporaţii bancare americane. Senor Colchero fusese preşedintele unei bănci comerciale. Cele două companii au făcut cândva afaceri împreună. Asta era tot ce ştia ea, de fapt tot ce o interesa. Lumea financiară i se părea plicticoasă întru totul. La fel şi bancherii, în ansamblu. Excepţie făcea jovialul spaniol.

Ciudat ca familia lui să deţină întru totul banca!

— O, familia Colchero trebuie să fie nemaipomenit de *avută!*

Se aplecă înainte, în timp ce maşina încetinea, privind în sus la clădirea elegantă în care tatăl ei avea un apartament mare, modern, cu vedere spre Central Park. Hal Prescott reuşise nemaipomenit de bine în profesia lui, deşi pornise în viaţă cu ceva mai mult decât nimic. Chelsea ştia că îşi începuse cariera, cu mulţi ani în urmă, ca biet agent la banca unde acum era director. În familia Prescott nu existau averi moştenite.

Hal înclină uşor capul când portarul clădirii veni să le deschidă uşa.

— Ceea ce te va interesa însă e că fiica lui Ramón e chiar de vârsta ta. Cred c-o să te înţelegi bine cu ea. Am vorbit cu ea când am mers la înmormântarea lui Ramón. N-am stat cu ea prea mult timp, dar s-a dovedit a fi o fată foarte drăguţă. O cheamă Mercedes, apropo, şi…

Apoi strică totul. Îşi petrecu un brat pe după umerii lui Chelsea în timp ce intrau în clădire, privind în jos spre ea, ca şi când ca ar fi trebuit să fie încântată de ceea ce avea să-i spună el în continuare.

— … şi vei avea surpriza de a afla că tu şi ea veţi fi colege de clasă. Da, chiar aşa! Ea urmează să absolve cursurile aceleiaşi şcoli ca şi tine, la toamnă. Nu-i aşa c-o să fie frumos?

Îi reveniră toate, mânia, ura, sentimentul de frustrare. O, acum o mângâia pe cap, ca şi când ar fi avut trei ani, nu şaptesprezece! Nu, *n-o să fie frumos!*

Ce dracu!

Dar nu spuse nimic, nu era momentul. În plus, era obosită, obosită de atâta gândit, obosită de cearta cu mamă-sa, obosită de călătorie. În ceea ce-o privea,

era mijlocul nopţii acum şi nu şapte seara. Şi-i mai era şi foame.

Se simţea epuizată, mâna tatălui ei continua să i se odihnească pe umeri în timp ce păşiră în lift… sau mai bine ascensor, cum ar trebui să-i spună acum că se întorsese în Statele Unite.

— Te superi, tăticule? Se desprinse de lângă el, evitându-i privirea.

Acum ce nu-i convenea?

— Chelsea? O să te distrezi, dragă, îţi promit. Sunt sigur că o să te simţi foarte bine în compania lui Mercedes. De-aia te iau la Madrid cu mine… pentru că vei avea cu cine să vorbeşti. Ştiu că te descurci destul de bine în spaniolă.

Ea privi în jos, la podeaua acoperită cu covoare. Deci asta era. Voia să spună că ea nu va mai sta pe capul lui. Ar fi trebuit să ştie că e o capcană, că nu vroia *într-adevăr* ca ea să meargă cu el.

Mai târziu, mai târziu o să-i spună ea o vorbă, două. Dar poate să aştepte până după cină. Apoi, se forţă să zâmbească; n-avea nici un rost să se poarte copilăreşte, când în curând va trebui să-l convingă de maturitatea ei.

— Îmi pare rău, tăticule… sunt doar obosită, asta-i tot.

— Şi ţi-e foame, fac pariu. Zâmbea din nou, uitând că se petreceau atât de multe în capul ei… atât de mul*te.*

Hal îşi privi ceasul în timp ce uşile se deschiseră şi liftierul ridică geamantanul lui Chelsea. Braţul reveni de-a lungul umerilor ei.

— Doamna Freer îţi va pregăti cina. O să stau cu tine până te aranjezi, dar mă tem că nu voi putea cina cu tine. Trebuie să ies în oraş. Ştii, afacerile…

Chelsea nu avu ocazia să vorbească cu tatăl ei

nici în ziua următoare. Ceasul ei nu fusese reglat conform fusului orar, aşa că se trezi în dimineaţa următoare, la patru. Bineînţeles, era ora nouă, în ceea ce-o privea. Ora nouă, conform fusului orar englez. Cu un oftat, lovi perna cu pumnii şi încercă din nou să doarmă. Următorul lucru pe care-l află, mai târziu: ora era şapte.

Tatăl ei era îmbrăcat şi-şi lua micul dejun când i se alătură şi ea.

— Ai dormit bine?

O privi pe deasupra marginilor unui *The Wall Street Journal* şi începu să-l citească chiar mai înainte ca ea să răspundă.

Se servi o ceaşcă de cafea şi refuză oferta Doamnei Freer de a mânca ceva. Imediat ce menajera părăsi bucătăria, Chelsea trecu la atac:

— Tăticule, trebuie să-ţi vorbesc.

Speranţele ei crescură în timp ce el împături ziarul.

— Nu acum, Prinţesă. Vreau să fiu la bancă la opt. Mai târziu, ce zici? Îi răvăşi părul, aşa cum făcea întotdeauna, distrat. La fel de bine ar fi putut să mângâie şi un căţeluş. În uşă se întoarse, încruntându-se ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva:

— Mai bine mergi azi la cumpărături, dacă nu ţi-ai adus cu tine rochii frumoase.

Nu-şi adusese. Vacanţele era perioade când nu trebuia să te conformezi la anumite reguli, nu trebuia să porţi vreun fel de uniformă sau o ţinută „potrivită”. Geamantanul ei era îndesat cu blugi, tricouri, două treninguri şi ceva lenjerie.

Îşi petrecu întreaga dimineaţă în Central Park, stând pe o bancă şi uitându-se la nişte copii care se jucau. Cu puţin înainte de prânz îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei şi se mai plimbă puţin, fără vreo

ţintă anume, cu capul aplecat, cu umerii aduşi, abătută. Era o zi încântătoare de aprilie, nu chiar frig, dar, deşi cerul era senin, nu era destul de cald afară, încât să stai pe o bancă în parc, nemişcat ore în şir, aşa cum stătuse ea. Îi era frig. Îşi dorea să-şi fi luat o haină mai lungă. Poate c-ar trebui să meargă şi să-şi cumpere una? Şi de asemenea, o rochie – două?

Dar n-avea chef de cumpărături. De ce, până la urmă? Ca să-i facă plăcere lui taică-său? De ce să se îmbrace ea ca să-i facă plăcere lui, când el niciodată nu renunţase la modul lui de a nu face nimic pentru ea, nici măcar s-o asculte în vreuna din zilele astea? Îl va face ea s-o asculte, curând, şi îl va face să înţeleagă cât de hotărâtă era în ceea ce privea dorinţa de a nu-şi mai continua studiile.

Când se întoarse în apartament, totuşi, fu înştiinţată de către doamna Freer că tatăl ei sunase să spună că va întârzia şi să nu-l aştepte înainte de zece. Îi părea rău, dar... afacerile...

La nouă, Chelsea adormi, incapabilă să-şi mai ţină ochii deschişi nici măcar un minut. Ăsta era preţul pentru decalajele implicate de călătoriile cu avionul, cu care era obişnuită.

*

Primele câteva ore ale zborului spre Madrid se scurseră într-o tăcere aproape totală. Ziua debutase cu o ceartă, înainte ca Chelsea şi tatăl ei să părăsească apartamentul. De ce nu mersese ca să-şi cumpere ceva ca lumea de îmbrăcat? vrusese el să ştie. Cum îşi închipuia ea c-o să poată călători cu el, la clasa întâi, îmbrăcată aşa cum era? Nu venise timpul să înceapă şi ea să dea atenţie felului în care arăta, *îngrijirii* ei, aşa cum făceau alte fete de vârsta ei? Ce Dumnezeu a

învăţat la şcolile alea englezeşti? Să umble îmbrăcată ca un beatnik[1]? (Chelsea vrusese să zâmbească auzind cuvântul, conceptul demodat, dar nu îndrăznise.)

Îşi privi tatăl acum, un sentiment de frustrare totală, acută, împiedicând-o să vorbească. În sinea ci era atât de mânioasă, încât nu avea încredere că se va putea stăpâni dacă ar fi vorbit. Nu aici, în public, unde chiar şi echipajul de zbor ar fi putut auzi torentul ei dezlănţuit, dacă s-ar fi aventurat să atace problema studiilor.

Prin sistemul PA se auzi sunetul vocii căpitanului dând informaţii asupra poziţiei de zbor a avionului. Chelsea îşi aruncă din nou ochii pe cartea pe care-o ţinea în poală. Nu întorsese nici măcar o pagină în răstimp de o oră. Când o stewardessă zâmbitoare veni să întrebe dacă mai voiau ceva de băut, Chelsea dădu din cap, Hal nici măcar nu ridică privirea. Citea ziarele pe care şi le scosese din servietă.

Toate mergeau de-a-ndoaselea. Cearta de dimineaţă înlăturase posibilitatea discuţiei liniştite şi rezonabile cu el, discuţie pe care-o pregătise atât de bine. În loc de asta, îi trântise că n-avea deloc de gând să mai meargă la şcoală la toamnă. Şi, ceea ce era mai rău, îşi alesese un moment când avea cele mai mari şanse să sufere un eşec.

Dezamăgirea lui la apariţia ei fusese urmată de:

— Într-adevăr sper că se vor descurca mai bine cu tine la această şcoală unde vei absolvi, Chelsea. Nu ştiu ce-ai păţit zilele astea. Obişnuiai să te îmbraci ca o păpuşă. Nu pot decât să presupun că treci printr-o…

— Printr-o ce? replică ea. Cum ai putea tu să ştii prin ce trec eu? Ei bine, am veşti pentru tine, tăticule, nu mă întorc în Elveţia. Nici la şcoala de acolo, nici la vreo alta. Şi nici la universitate nu dau. I-am spus şi

1 beatnik = fan Beatles (n.t.)

mamei şi acum îţi spun şi ţie.

— A, zâmbi din nou. Deci asta era! Mamă-ta mi-a spus deja totul.

Chelsea gemu şi se afundă în scaun. Ar fi putut să-şi dea seama.

— Când te-a sunat? Pariez că ţi-a spus despre cearta noastră.

— Bineînţeles. Făcu un efort considerabil să pară preocupat, în acelaşi timp nesocotind gândurile, sentimentele şi ideile ei, mai înainte chiar ca ea să le exprime.

— M-a sunat cu vreo două ore înainte ca tu să ajungi la New York. Era supărată, Chelsea. Mi-a spus că i-ai vorbit cum niciodată n-ai mai făcut-o până acum. Era supărată şi chiar furioasă.

— La fel sunt şi eu.

— Acum fii atentă. Tonul lui deveni complet rezonabil în timp ce vorbea. Eşti obosită, ai învăţat mult, ai avut probleme. Ceea ce vrei tu e să treci aceste examene, te înţeleg. Crezi că eu nu am trecut prin faza în care eşti tu acum? Toţi trecem. Crede-mă, e un moment nepotrivit pentru a lua hotărâri. Aşteaptă până la vară, vei vedea lucrurile într-o cu totul altă lumină.

— Dar…

— Fă-o pentru mine, Prinţesă, se alintă el. Ea îl lăsă să jubileze şi bătu în retragere, căci sosise maşina să-i ia de la aeroport.

Acum, în călătoria spre Spania, se învinui lingură pentru propriu-i capriciu. Numai de-ar fi tăcut în dimineaţa respectivă! Acum ar fi putut avea o discuţie ca între adulţi despre viitorul ei. Asta ar fi fost ocazia cea mai potrivită, când îşi avea tatăl singur numai cu ea în această călătorie atât de plicticoasă. Dar aşa cum stăteau lucrurile, tăcerea guverna, căci

ea era prea furioasă ca să vorbească, iar el era prins cu treburi.

Nu simţea nicio emoţie, nu aştepta nimic, când în fine aterizară pe aeroportul Barajas în Madrid. Întâi, pentru că-şi pierduse orice interes pentru călătorie şi apoi, pentru că era întuneric beznă afară şi tot ce putea vedea era un întins păienjeniş de lumină difuză.

Ajungând aici, urma iar să se acomodeze cu fusele orare. Între Spania şi Anglia nu era diferenţă decât de o oră, tatăl ei fiind cel care-i adusese aminte de asta, întrebând-o dacă şi-a potrivit ceasul.

— E zece fără zece, fix. Chelsea, ai făcut modificarea?

Ea încuviinţă uşor din cap. O făcuse. Destul de ciudat, era cu totul trează, puţin ameţită de călătorie, dar întru totul trează.

Trecură pe la controlul paşapoartelor şi prin vamă. Nu era nevoie să mai întrebe dacă vor fi întâmpinaţi. Oriunde se găsea tatăl ei, exista nu prea departe şi un şofer.

Chelsea nu-l văzu. Întâi, pentru că aeroportul era destul de aglomerat şi lumea se îmbulzea, iar apoi, pentru că ea căuta cu privirea un om în uniformă, sau cel puţin pe cineva care să aibă vreun însemn pe care să scrie „Hal Prescott”. În loc de asta, auzi o voce puternică strigând numele tatălui ei şi, ridicând privirea, văzu un om înalt venind repede spre ei.

Fără s-o privească, omul îi puse tatălui ei mâinile pe umeri, apăsându-l puternic şi strângându-i hotărât mâna câteva secunde mai târziu. Tăcută, mirându-se, Chelsea îl cântări cu privirea. Îi zâmbea lui Hal cu căldura şi entuziasmul unui prieten. Deci, nu era şofer. Trebuie că era gazda lor, sau cel puţin cineva din familia Colchero. Era ceva în felul lui de a se purta care aducea a mândrie, demnitate, chiar aroganţă. Hainele,

pantofii vorbeau de la sine. Erau imaculate, elegante, scumpe. Totuşi, când ochii lui Chelsea se ridicară spre faţa lui, văzându-i pielea măslinie şi părul negru, îi trecu prin minte un anume gând: *Ţigan!*

Semăna a... a... exista ceva de genul „ţigan nobil”? Părul lui natural să fie chiar aşa de creţ? Chiar aşa de negru? Sau era aşa doar pentru că ea îl privea în contrast cu părul tatălui ei care era lins şi de un blond cenuşiu?

Pentru moment, ea era invizibilă. Cei doi vorbeau în engleză (spaniola tatălui ei nu era prea bună) şi ea avusese ocazia să-l scruteze pe spaniol fără ca el s-o observe. La fel de înalt ca şi tatăl ei, care avea un metru optzeci conform paşaportului, străinul îi semăna ca alcătuire, larg în umeri şi solid, dar suplu. Nu era tânăr, dar nici de vârsta lui Hal; trebuie să fi avut vreo treizeci de ani.

Apoi ochii lui se îndreptară spre ea şi o făcu să se simtă brusc stânjenită. Negură. Era cercetată cu ochi ca două hăuri de negură, ce păreau că puteau cuprinde dintr-o singură privire fiecare fir de păr de pe capul ei.

— Fiica mea, o prezentă Hal. Chelsea dragă, acesta e senor Ricardo Juan Antonio Colchero de Castilla.

Spaniolul râse zgomotos pe când îi luă mâna pe care ea i-o întinsese în mod automat.

— Ricardo, preciză el. Pentru tine *Ricardo.* Se înclină uşor către ea şi-i oferi ceea ce el, în mod evident, voia să fie un zâmbet victorios, pentru care ea, imediat, îl dispreţui.

— Senor. Îşi retrase mâna şi privi în jos. Era prea de tot! Arogantul! Acum de ce mai stăteau?

Un moment mai târziu porniră. Şoferul fusese acolo tot timpul, stând mai în spate cât se salutaseră

ei şi acum păşi înainte să le ia bagajele şi să-i conducă spre maşina lui senor Colchero.

Deci acesta era fiul lui Ramón. Cel mai mare. Chelsea speră ca fiul mai mic să fie mai simpatic, iar fata, Mercedes, să fie şi mai simpatică.

Capitolul 2

Chelsea-şi dorea să nu fi venit. Pe când se îndreptau cu maşina spre centrul Madridului, gonind pe cum s-o fi zicând în spaniolă la „şosea”, nu era nimic de văzut în afară de întuneric, în dreapta şi-n stânga, punctat numai arareori de lumini ale vreunei clădiri probabil.

Chelsea nu identificase marca maşinii în care erau. Era de culoare închisă şi mare, atât ştia doar, destul de mare încât să poată sta toţi trei confortabil pe bancheta din spate, deşi mai erau alte două scaune în fata lor, ce puteau fi lăsate în jos. Cum erau ei aşezaţi, stăteau unul lângă altul, cu Hal la mijloc. Merseseră doar vreo câteva mile de la aeroport, când Ricardo Colchero se aplecă spre ea să-i vorbească.

— Deci, e prima oară când vii în Spania, Chelsea?

— Exact.

— Ei, atunci va trebui să facem în aşa fel încât să merite osteneala. Sunt o mulţime de lucruri care o să te intereseze în Madrid, desigur.

— Sunt convinsă. Deşi nu era. Probabil că nu există nimic s-o intereseze într-adevăr în Madrid. Poate cu excepţia Muzeului Prado. Acesta era un loc unde

spera să arunce o privire.

— Ai aceeaşi vârstă ca şi sora mea. Ţi-a spus Hal?

— Da, senor, mi-a spus. Politicoasă, era mai bine să fie politicoasă, deşi n-avea niciun chef de conversaţie. Dar nu îndrăznea să-l dezamăgească pe tatăl ei, era şi-aşa destul de supărat pe ea.

— Abia aştept s-o întâlnesc.

— Ricardo, o corectă el. Te rog.

Îşi înclină capul şi zâmbi uşor, apoi se întoarse să privească pe fereastră. Un moment mai târziu s-a simţit împinsă de curiozitate să se uite înapoi la el şi descoperi că ochii lui erau încă asupra ei. Ochi care erau interesaţi de ea, aşa părea, ochi care nu erau mulţumiţi de ceea ce vedeau. Pentru câteva secunde el îi susţinu privirea, apoi o expedie, adresându-se tatălui ei.

Stânjeneala lui Chelsea crescu. O trecură fiorii! Şi da, avusese dreptate în ceea ce privea prima ei impresie. Era arogant. Îi zădărnicise încercarea de conversaţie şi lui nu-i plăcuse asta. Dar nu fusese necuviincioasă, aşa că, ce dracu?!

Centrul Madridului era mult mai interesant. Străzile erau largi, mai asemănătoare cu bulevardele americane. Foarte diferit de Londra. În primul rând, trotuarele erau străjuite de copaci, şi putu să vadă un lung şir de pomi, de fiecare dată când treceau vreun colţ. Oraşul era de asemenea aglomerat, nelipsindu-i oamenii, traficul, magazinele, luminile.

Dar asta fu tot ce obţinu ca impresii. Îşi dori totuşi să poată vedea Madridul şi la lumina zilei.

Când maşina opri în fata unei porţi mari din fier forjat, flancate în dreapta şi-n stânga de ziduri înalte, Chelsea fu surprinsă. Păreau a se afla în inima oraşului, dar asta nu semăna a zonă rezidenţială.

Şoferul coborî din maşină şi deschise porţile, se strecură înapoi la volan şi duse maşina mai departe cincizeci de yarzi sau cam aşa ceva, până în faţa unei case ce la prima vedere nu părea deloc splendidă.

Totuşi, era. Era mai mare decât părea de afară, având un hol larg, pavat cu marmură roz şi gri. Pe când Ricardo îi conducea către salonul principal, trecură pe lângă patru statui din marmură, pe care Chelsea vru să le examineze mai îndeaproape. O va face, dar nu acum, când gazda lor era prin preajmă.

Presupuse că salonul era tipic spaniol. Oricum, îi plăcu. Mare parte din ceea ce conţinea era vechi, foarte vechi probabil, picturile, tapiţeriile, carpetele. Mobilierul arăta extrem de confortabil, era mare şi totuşi reuşea să fie şi elegant. Îi plăcu încăperea.

Geamantanele fuseseră duse sus, o fată aştepta să le ia hainele şi Ricardo îi întrebă ce-ar fi vrut să bea. Aceasta se întâmpla pe când, printr-o uşă din capătul încăperii, apăru o fată cu ochi zâmbitori şi chip vesel şi, cel mai izbitor dintre toate, o coamă grea de păr negru, care-i cădea în valuri pe spate. Îi trecea de talie.

Mercedes Colchero îi salută pe Chelsea şi pe tatăl ei ca şi cum i-ar fi ştiut bine pe amândoi, ceea ce nu era cazul, nici măcar cu tatăl ei, din câte ştia Chelsea. Era îmbrăcată sobru, şi manierele ci erau ireproşabile. Chelsea se trezi scrutând-o pe fată la fel de îndeaproape cum îl scrutase şi pe fratele ei. Cele două fete erau de aceeaşi vârstă, de aceeaşi înălţime şi semănau la trup, deşi Chelsea era mai zveltă.

Mercedes rămase să facă pe gazda cu oaspeţii ei şi, în mai puţin de o jumătate de oră, noii veniţi fură întrebaţi cum au călătorit, li se oferiră sandwichuri (ceea ce reprezenta tot ce vruseseră), cafea şi o conversaţie politicoasă. Chelsea vorbi foarte puţin. Ea observă că engleza vorbită de Mercedes nu era nici pe

departe aşa de bună ca a fratelui ei. A lui era aproape fără greşeală, deşi cu un accent prea apăsat. Iar Mercedes părea că face eforturi mari. Lui Chelsea îi veni greu să definească exact ce nu era în regulă, de ce anume nu-i plăcea. Fata era cu siguranţă plăcută şi prietenoasă, reţinută şi totuşi zâmbitoare. Sau poate doar pentru că părea aşa de proaspătă şi îngrijită, în timp ce Chelsea trebuia să admită că în ceea ce privea ţinuta ei, nu era deloc dichisită. Avea îmbrăcămintea şifonată şi pentru că într-un fel sau altul reuşise să îndepărteze o dungă de murdărie de pe cracul stâng al blugilor, aceştia păreau întunecaţi, îngrozitori, în comparaţie cu albastrul deschis.

— Bei un pahar, Hal? întrebă Ricardo, când dintr-o dată o servitoare apăru ca din pământ. Bourbon? Scotch?

— Bourbon. Ca de obicei. Era evident că Hal era ca acasă aici.

— Ei, acum declar seară încheiată! Mercedes privi în jur, zâmbind.

— „Declar seara încheiată”, aşa se spune, *niña*, corectă fratele mai mare încercarea ei de a se exprima cât mai englezeşte. Îi acordă acel zâmbet luminos care-i era caracteristic şi apoi se întoarse privind la Chelsea:

— Fără-ndoială, ai dori să fii condusă în camera ta. Mercedes se va îngriji de asta.

Chelsea nu avea nicio îndoială că Mercedes va face aşa. Negreşit. Dar ea încă nu era gata să meargă la culcare, nu când asta i se spusese aproape, ca un ordin! Deci abordă acum ea un zâmbet luminos şi se adresă direct gazdei sale:

— De fapt, nu, senor, nu sunt nici pe departe obosită. Poate dacă aş bea un pahar de vin…? Asta întotdeauna face să-mi vină somnul.

Într-adevăr? El nu rosti nimic, dar sprâncenele lui se ridicară în gol. Chelsea zâmbi în sine, mulţumită de ea însăşi. Privi către Mercedes, care stătea încă pe scaun şi desluşi ceva greu de definit în ochii ei. Oricear fi fost, nu era adresat ei, ci fratelui mai mare. Părea că ochii ei întreabă ceva.

— Noapte bună, *niña*, răspunse Ricardo la întrebare, dacă ăsta era un răspuns, în cele trei cuvinte.

Capul familiei, *asta* era! Mercedes îşi consultase pe tăcute fratele dacă să mai rămână, întrucât Chelsea mai rămânea. Şi frate-său îi răspunsese că nu era nevoie.

Ce emoţionant! gândi Chelsea. Şi asta în Spania modernă! Să fie modul de viaţă spaniol aşa cum a fost dintotdeauna? Cu bărbatul care comandă şi femeia care se supune?

Se duse la culcare o oră mai târziu şi dormi bine, într-o cameră confortabilă şi cu un specific aparte. Exista o baie alăturată şi servitoarea desfăcuse deja bagajele şi-i pregătise patul. Chelsea se aruncă în el şi dormi buştean.

Se trezi devreme, dând la o parte perdelele grele să poată vedea cerul de un albastru deschis şi fără urmă de nor. Făcu un duş, îşi spălă părul ondulat, tuns scurt şi-l lăsă să se usuce în mod natural. După ce-şi puse o pereche de blugi şi un pulover uşor, coborî din camera ei. Deşi îşi potrivise ceasul cu o noapte înainte, uitase să-l întoarcă, deci nu avea idee cam ce oră putea fi. O pendulă aflată pe hol îi indică ora şapte.

După ce examină statuile din marmură, intră din cameră în cameră. În salon fu salutată de o servitoare ce aşeza masa. Arătându-i drumul, fata o informă că Mercedes putea fi găsită în curte.

Casa era într-adevăr splendidă, încântătoare.

Chelsea nu mai văzuse nimic asemănător înainte. Nu bănui că era construită în jurul unei curţi interioare, dar aşa era, având tot ce trebuie, fântână, arbuşti, jgheaburi acoperite cu flori în culori vii. Stând pe o băncuţă de piatră, Mercedes era în apropiere, părând absorbită de gânduri. N-o auzise pe Chelsea venind şi, melancolică, privea fix dalele de piatră, fară să le vadă.

Chelsea se opri un moment, uitându-se la ea. Era iar îmbrăcată sobru, dar, deşi culorile închise se potriveau cu starea ei de moment, nu păreau în concordantă cu firea ei jovială, pe care o dovedise cu o seară în urmă. Dar apoi îşi aminti. Fata ţinea încă doliu; îşi pierduse tatăl cu numai trei luni în urmă.

— Chelsea! Mercedes se ridică speriată în picioare. Bună dimineaţa. Ai dormit bine? îi apăru din nou voioşia; tânăra gazdă zâmbea din nou.

— Da, mulţumesc. Ar fi… ar fi trebuit să-ţi spun asta încă de aseară, Mercedes. Îmi pare rău pentru tatăl tău. L-am întâlnit o dată, acum câţiva ani. Era un om bun.

— Mulţumesc. Ochii ei nu erau la fel de negri ca ai fratelui ei. Însă erau la fel de blânzi, căprui închis şi acum zâmbeau. De fapt, acum tocmai la el mă gândeam.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt. Nu voiam să mă trezesc aşa de dimineaţa.

— Nicio problemă! Hai, vino să luăm micul dejun. Îşi petrecu braţul pe după al lui Chelsea, făcând-o să se simtă plăcut, dar în acelaşi timp cumva stânjenită.

Serviră cafea şi cornuri în salon şi Mercedes se scuză ca trebuia să-şi lase musafira singură în acea dimineaţă.

— Şi mă tem că bunica n-o să coboare până pe la zece. Dar voi veni la prânz şi apoi vom merge să-ti

arăt câte ceva în oraş. Ştii, am lecţie de engleză.

— Lecţie de engleză?

Zâmbetul lui Mercedes era aproape trist:

— Ştiu, engleza mea ar trebui să fie mai bună decât este. Iar franceza nu e nici măcar atât. Ricardo nu e mulţumit.

Ce importantă avea, oare, asta pentru fratele ei? Dar Chelsea nu zise nimic. În schimb, întrebă de celălalt, de fratele mai mic:

— Nu vine acasă pe timpul vacantei? La ce universitate învaţă?

— Nu vine întotdeauna. Va veni însă vara asta. Învaţă în Anglia, la Oxford. Ultimul cuvânt fu rostit cu mândrie. Vincente e foarte deştept. Nu aşa de deştept ca Ricardo, bine-nţeles, iar eu sunt... cum se spune? Înceată în gândire...?

— Cuvântul pe care vrei să-l spui e „grea de cap”. Dar sunt sigură că nu e aşa.

Mercedes ridică din umeri, nu prea sigură de asta.

— Oricum, îmi cer scuze că trebuie să te las singură câtva timp. Se încruntă.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Mă pricep foarte bine să mă distrez singură.

Mercedes se încruntă şi mai mult.

— Vezi, eu nu am ştiut până ieri c-o să veniţi... că tatăl tău o să te ia cu el, adică. Şi vineri trebuie să plec la o nuntă şi...

— Hei... râse Chelsea. Vrei să încetezi să-ti mai faci griji? Ţi-am spus, mă descurc bine singură. Sunt o singuratică, aşa am fost mereu.

— O singuratică? Cum vine asta?

— Adică mă simt bine singură. Nu tot timpul, bine-nţeles, dar cu siguranţă mă voi amuza bine în ziua în care vei merge la acea nuntă. Oricum, s-ar

putea să şi plecăm până atunci. Încă nu ştiu sigur. Dar nu-ţi face griji. Faptul că cealaltă făcea atâta caz începea să devină enervant. Era evident că ele două nu aveau nimic în comun, în orice caz, Chelsea nu voia să depindă de cealaltă. Voia să exploreze oraşul de una singură.

Aveau totuşi ceva în comun. Mercedes preciză acel lucru:

— Am înţeles că vom merge… că vom urma aceeaşi şcoală în Elveţia, anul acesta, în toamnă. N-am fost în Elveţia decât o singură dată. Tu ai fost de mai multe ori?

— Nu. Răspunsul lui Chelsea veni tăios. Se înclină în faţă, subliniind ceea ce vroia să spună, brusc:

— N-am fost deloc acolo. Şi nici n-o să mă vezi pe-acolo.

Mercedes pur şi simplu nu înţelese.

— E o… Cum se cheamă? O co… Chelsea? ceru ea ajutor.

— Coincidenţă. După ce-i oferi cuvântul în engleză, continuă să vorbească în spaniolă, nemaidorind şi alte neînţelegeri de-a lungul discuţiei. Văzu surpriza din ochii lui Mercedes, urmată de uimire.

— Se pare că tatăl tău i-a recomandat şcoala tatălui meu. Oricum, mama deja a hotărât că eu trebuie să merg acolo… să-mi „închei” studiile. Să le *închei!* Ce înseamnă asta? Ei bine, eu îţi spun că nu voi merge acolo!

Spaniola o privi mirată:

— Nu vrei?

— Exact!

— Bine, dar tatăl tău…

— Tatăl meu va fi făcut să înţeleagă. O parte din îndârjirea ei dispăru şi se reaşeză în scaun, sperând să aibă succes. Imediat ce voi găsi ocazia să

vorbesc cu el.

— Bine, dar e o şcoală minunată, o aşa ocazie minunată!

— *Ocazie*? Pentru ce? Să înveţi să păşeşti cu un teanc de cărţi care să-ţi stea pe cap în echilibru? Să înveţi cum să aranjezi florile pentru cină? Să înveţi cum să te adresezi unei… unui ambasador sau ceva în genul ăsta?

— Ei bine, da! Toate astea. Mercedes era pe atât de uimită, pe cât de supărată era Chelsea.

— Şi pentru ce dracu' vrei să ştii toate astea? Când o să-ţi folosească?

— Când mă voi căsători, bine-nţeles.

— Când te vei *căsători*? Chelsea era îngrozită. Cu siguranţă te gândeşti la viitor, nu-i aşa?

Sarcasmul ei trecu şi de data asta neobservat.

— Mă gândesc la viitor? Dar, Chelsea, am fost peţită. În curând mă voi logodi.

— „Peţită"? Dumnezeule, ce fel de vorbă-i asta? Noţiunea, adică. Ce vrei să spui cu „peţită"? Să nu-mi spui c-ai fost promisă de nevastă cuiva, de când erai încă în leagăn?

— Poftim?

— Spuneam… vrei să zici că familia ta a a*ranjat pen*tru tine o căsătorie deja?

Ca şi cum ar fi înţeles dintr-o dată, Mercedea zâmbi:

— Nu, nu. Dar, cum se-ntâmplă uneori, există cineva, un băiat cu care ne ştim de când eram mici.

— Şi-acum o să-mi spui că e de familie foarte bună.

— Bine-nţeles că e. Eu… nu te înţeleg.

Chelsea oftă exasperată.

— Nu-i nimic. Continuă.

Deşi vorbeau în spaniolă, se înţelegeau ca şi

cum ar fi vorbit în limbi diferite. Modul lor de a gândi era cel puţin divergent.

Zâmbetul lui Mercedes se intensifică. Era totul aşa de clar pentru ea.,

— Presupun că familiile noastre au bănuit că eu şi cu Emilio ne vom căsători, dar nu au forţat niciodată lucrurile. Cu niciunul din noi, adăugă ea în apărare. Ne iubim. Pur şi simplu.

— Sigur. Şi el ce face, acest Emilio? Voi avea ocazia să-l cunosc?

— Mă tem că nu. Îşi face armata.

— Şi cât durează asta?

— Un an.

— Şi dup-aia?

— Atunci ne vom logodi oficial. El… eu… de fapt Ricardo a sugerat să aştept ca Emilio să-şi termine armata şi eu să mă fac mai mare. El are nouăsprezece ani. Dar nu ne vom căsători până când el nu-şi va termina studiile. Asta după încă doi ani şi…

Într-un aflux de enervare din cauza faptului că nu înţelegea, Chelsea îşi trânti o mână pe masă:

— Vorbele tale par aşa uscate şi stereotipe. Câte din toate astea au fost ideile tale? Asta mă interesează!

— Dar, Chelsea… Mercedes, hotărât, era supărată. Am înţeles de mult că eu şi Emilio ne vom căsători!

— Exact! Chelsea rosti tare, în engleză, câteva vorbe nedemne pentru o doamnă, pe care cealaltă nu le înţelese. Doamne, cum poţi să-i laşi aşa să *hotărască* totul pentru tine?

— Da, dar asta vreau şi eu!

— Prostii! Ai fost educată să vrei asta! Îţi spun, eu *am* hotărât în ceea ce mă priveşte, în ceea ce priveşte *viaţa* mea. Nici vorbă să termin şcoala, nici

vorbă să mă mărit vreodată. Cât priveşte ideea de-a avea copii, ei bine, asta-i o pacoste de care mă lipsesc bucuroasă! Presupun că tu *vei* accepta asta de la sine, iar el se aşteaptă să aibă casa plină. Pentru Dumnezeu, Mercedes, nu te-ai oprit niciodată să te gândeşti că s-ar putea să fii influenţată, viaţa ta să fie dinainte programată?

Tăcere. Tăcere totală. Mercedes se uita la ea ca la o fiinţă dintr-o altă specie.

Apoi se auzi o voce, o voce puternică, ce sfâşie tăcerea şi le şocă pe ambele fete.

— De ce nu răspunzi, Mercedes?

Chelsea se întoarse în scaun, înspăimântată.

Ricardo Colchero stătea sprijinit de tocul uşii, părând amuzat şi relaxat, deşi era acolo de mult timp. Arăta la fel de impecabil ca şi cu o seară înainte, îmbrăcat într-un costum de culoare închisa, o ţinută de afaceri, cu o cămaşă incredibil de albă. Avea ceea ce spaniolii numesc *„casta”*, o anume demnitate, aproape aroganţă în comportare.

— Cât din discuţia noastră aţi auzit, *señor?*

Păşi în cameră, răspunzând întrebării ei calm:

— Am auzit totul, Chelsea. Am stat şi am ascultat. A fost foarte interesant.

Îi ignoră încruntarea. Apoi se aşeză şi el, venind între cele două fete, în capul mesei.

— Deci *niña*? îşi privi sora drept în ochi. Răspunde la întrebare!

Mercedes nu mai părea aşa sigură de ca acum.

— Ei bine, da, presupun că… presupun că bunica şi tata… poate că am fost… Dar asta este ceea ce vreau într-adevăr. Afirmă ca pentru sine, scuturând capul, ca şi cum Chelsea îi pusese ceva ce nu-şi avea locul acolo. O privi drept în ochi:

— Te înşeli. Asta *este* ceea ce vreau. Vreau să

mă mărit, cu Emilio. Şi da, îmi doresc copii. Doi, trei, poate şase! Ce e rău în asta? întrebă blând, căutând în ochii lui Chelsea un indiciu de înţelegere.

Ricardo o privi cu o veselie făţişă:

— Te-ai convins, cred.

Chelsea îşi puse amândouă mâinile simplu pe masă.

— Nimic. Nu-i nimic. Pentru unii. Nu caut ceartă. Ultima propoziţie fu îndreptată către Ricardo. Conversaţia noastră nu avea ca scop amuzamentul dumneavoastră, şi nici măcar ca dumneavoastră s-o auziţi. Voi încheia deci spunând că nu-i nimic rău în ceea ce doreşte sora dumneavoastră… cu condiţia să fie sigură că ea e *a*ceea care doreşte şi nu e rezultatul unei presiuni din partea altcuiva.

Ricardo îşi înclină capul.

— Mercedes, ar putea fi aşa? Te rog să te gândeşti.

Se gândi un moment. Părea încă vag supărată.

— Nu. Asta vreau.

Urmă o pauză în care Chelsea se simţi îngrozitor de jenată. Era pe punctul de a-şi cere scuze, când Ricardo îşi consultă ceasul.

— Mercedes, trebuie să discuţi unele lucruri cu menajera, înainte de a pleca la lecţia ta.

— *Si*, Ricardo. Mercedes se ridică. Zâmbetul îi reveni pe când privea la musafira lor… probabil pentru că simţea că aşa trebuia.

— Ne vedem la prânz, Chelsea.

Apoi Chelsea se văzu singură cu el, ceea ce era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— Ei bine, a… acum mă retrag…

— Stai. Vreau să vorbesc cu tine.

Oftă în sinea ei. Dacă îşi închipuia că putea să facă pe durul cu ea, se înşela.

— Nu cred că avem ce să ne spunem, *señor.*

Se ridică în picioare, ca în momentul următor degetele lui să apuce strâns încheietura mâinii ei. Strânsoarea lui era un pic prea tare şi asta o enervă. Dar se reaşează. De ce, nu ştia exact. Îşi spuse c-o făcea de dragul păcii.

Deci, se reaşează şi Ricardo o privi. O tot privea cu multă curiozitate, de minute bune.

— Ei, întrebă ea distantă. Ce vă uitaţi aşa la mine?

Nu-i răspunse. Puse însă el însuşi câteva întrebări:

— De ce eşti aşa mânioasă, aşa agresivă? Ce te deranjează? Şi de ce părerea asta aşa proastă despre căsătorie? La optsprezece ani!

Prosteşte, ea îl corectă:

— Şaptesprezece.

Şi mai prosteşte, adăugă:

— Dar am aproape optsprezece. Voi… îi voi împlini la sfârşitul lui mai. Se înroşi furioasă, jenată.

— Luna viitoare? Deci doar două luni diferenţă între tine şi sora mea. Şi totuşi, eşti cu mult mai puţin matură.

Capul ei se ridică sfidător:

— Dimpotrivă, eu am învăţat să hotărăsc singură în ceea ce mă priveşte!

— Serios?

Din nou căutătura lui vorbea de la sine. Trăsăturile lui ca de ţigan aveau un fel de a fi elocvent, fără să aibă nevoie de cuvinte. Nu-l considera un bărbat arătos. Era… prea intens. Totul în trăsăturile lui era prea intens.

O cântări din priviri, rămânând tăcut câteva momente.

— Deci ştii cine eşti şi ce vrei în viaţă?!

— Da.

Ba nu. În sinea ei, era nemulţumită, căci în fapt nu ştia niciunul din aceste două lucruri. Nu prea ştia cu adevărat de ce era aşa mânioasă pe viaţă, pe lumea întreagă. Nu ştia ce voia de la viaţă. Nu ştia nici măcar dacă era americancă sau englezoaică, dacă mai era un copil, sau deja om mare.

Ricardo se aplecă uşor înainte, ochii lui negri privind drept în ochii ei. Îi spuse încet:

— Fii atentă ce vrei, *niña*, căci exact asta vei obţine.

Îşi apropie sprâncenele, îşi îngustă ochii, aşa cum era prinsă ca într-o capcană de privirea lui. Se gândi la spusele lui şi nu înţelese nimic. Tot ce înregistrase, de fapt, era un singur cuvânt. Privi în lături, dând din umeri şi încruntându-se.

— Nu-mi spuneţi aşa.

— *Niña?*

Copil. Fetiţă mică.

— Da. Nu-mi place. Mai ales venind de la dumneavoastră.

Din nou tăcere. Chelsea se ridică, dar din nou mâna lui zvâcni şi-i prinse încheietura.

— Nu încă, *niña*, nu încă.

Încercă să-şi tragă mâna, dar degetele lui se încleştară, mâna fiindu-i trasă de mişcarea mâinii ei. Dar el nici măcar nu se clinti de pe locul lui.

Ea se reaşeză, fiindu-i ciudă c-a făcut aşa. Îi răspundea la fel ca Mercedes, supunându-i-se. Dar o făcea doar ca să nu se certe. La urma urmei, era musafiră în casa lui şi dacă i-ar fi spus acestui om ce gândea despre el, că-l considera un terorist despotic, tatăl ei i-ar fi cerut socoteală.

— Unde-i tata?

— Se uită pe nişte acte în biroul meu, va veni

curând. Deci?

— Deci… ce?

— Îmi spuneai ce vrei de la viaţă.

— Păi… nu prea multe, spuse ţâfnoasă. Apoi, hotărâtă, întrucât spunea adevărul:

— Vreau să călătoresc. Vreau… Pentru Dumnezeu, vreau să *trăiesc!*

Contemplarea ei de către el continuă în tăcere, ciudată pentru Chelsea, care-şi dorea acum să-şi fi ţinut gura. De ce oare zilele astea suferea atât de lipsa de autocontrol? Ce erau izbucnirile astea?

— Să trăieşti, zise el rar, gânditor. Să călătoreşti. De aceea nu vrei să mergi să-ţi termini studiile?

Icni:

— Aţi auzit şi asta?

— Ţi-am spus. Am auzit toată discuţia.

— Ă… Nu prea ştia ce sa zică. O enerva nu prin ce zicea, ci prin felul cum o privea, cântărindu-i fiecare silabă pe care-o rostea. Trebuia să plece.

— Vă rog, senor…

— Ricardo.

— Ricardo. Foarte bine, foarte bine. Aş… v-aş rămâne îndatorată dacă nu i-aţi spune nimic tatălui meu. N-am avut încă ocazia să discut despre astea cu el… nu aşa cum trebuie.

— Nici nu mă gândesc. Părea foarte serios.

Se uită la el, nesigură.

— Pot pleca acum?

Îşi ridică mâinile, într-un gest larg.

— Da, sigur. Mai e însă ceva… Tatăl tău şi cu mine vom pleca la bancă într-o oră. Spune-mi, cum o să te distrezi până la ora prânzului?

— Simplu. Chelsea se ridică repede. Într-un fel o făcuse să simtă că acţionase fără tact, prosteşte? ca

scoasă din fire. Era stupefiată. El era un om ciudat, foarte ciudat. Când ajunse la uşă, îşi auzi numele rostit încet şi se întoarse.

— Da?

— Ţi-a fost greu, întrebă el, tot aşa, nemaipomenit de încet, să ai discuţia asta cu mine?

— Să fiu sinceră, zise ea, da.

Prima ei zi în Madrid a fost foarte plăcută. Într-adevăr, nu intenţionase să lipsească de-acasa toată ziua, ci numai până la prânz. Ieşi după ce-şi luă jacheta din camera ei, singură şi neobservată de nimeni, şi merse până ce dădu peste un hotel. Se duse la portar şi-l întrebă dacă i-ar putea da o hartă a oraşului, iar el îi dădu bucuros una. Probabil se gândea că era cazată acolo. Deschise harta şi-l rugă să-i arate exact unde se aflau.

— Aici, zâmbi el. Vă aflaţi în zona cunoscută sub numele de Barrio de Salamanca. Chiar aici. Indică un loc pe hartă:

— Suntem în Calle de Goya.

La Calle de Goya. Încântător! O stradă botezată după numele artistului. Şi Museo del Prado? Unde e? Se poate ajunge pe jos?

Omul de vârstă mijlocie o privi, zâmbind mai mult.

— Tu poţi. Eu ar trebui să iau un taxi.

Îi mulţumi şi plecă, consultând cu atenţie harta. Madridul era dispus foarte logic, nu era aşa de simplu ca la New York, dar n-o să aibă nicio problemă în a se descurca.

Necazul fu că nu se duse direct la muzeu. O tăie prin El Retiro, parcul imens din inima oraşului, unde era aşa de mult de mers pe jos, că era o plăcere în sine.

Soarele strălucea şi o mulţime de lume ieşise în

parc. Veniseră oameni care vindeau haine, bijuterii, tablouri, schiţe, fasole mexicană, de toate pentru toţi. Alţii se plimbau în bărci pe lac, alţii vorbeau în grupuri, fumau sau beau ceva pe terasele în aer liber. De asemenea, o mulţime de copii, unii jucându-se cu baloane, înghiontindu-se, fugărindu-se sau dând de mâncare la peştii din lac.

Copacii erau în floare, în toată splendoarea lor, zeci şi sute. Persoane ciudate stăteau pe bănci sau pe iarbă, iar la un moment dat văzu o ghicitoare cu un glob de cristal şi toate cele, care strânsese în jurul ci o mulţime de oameni. Desigur, clientului nu-i păsa că ceilalţi auzeau ce-l mai aştepta în viaţă.

Erau aşa de multe de văzut, aşa multe culori, parfumuri, privelişti, sunete şi acel aer incitant al... al *străinătăţii.* Lui Chelsea îi plăcu locul. Era un parc imens şi n-avea cum să-l străbată pe tot. Se opri să se odihnească lângă o fântână, pălăvrăgi cu o bătrânică îmbrăcată complet în negru şi cu o sacoşă în care nu avea decât o pătură strânsă. Cel puţin, aşa credea ea. Asta înainte de a-şi da seama că era o pisică murdară înfăşurată în pătură. Râse, oferindu-i bătrânei bani pentru un prânz când aceasta îi ceru de-o cafea şi, în cele din urmă, plecă în direcţia cafenelei, dându-şi seama cât de foame îi era ei însăşi. De-abia mai târziu ajunse la Prado.

Îşi petrecu toată după-amiaza acolo. Muzeul era unul din locurile care nu se închideau pentru odihna de după masă. Chiar şi aşa nu avu timp destul şi, când îşi privi ceasul şi văzu că era aproape cinci, ştiu că trebuia să mai vină şi altă dată. Operele lui Goya, Velazquez şi El Greco, printre ale multora alţii, cereau timp ca să fie studiate. Şi Chelsea era fascinată de ele.

Luă un taxi spre casa Colchero şi fu întâmpinată de Mercedes aproape înainte de a apuca să intre pe

uşa din faţă.

— Îmi pare rău, am… începu Chelsea să se scuze, fiind pe punctul de a explica cum se lăsase furată de privelişti, dar Mercedes îşi duse degetul la buze şi-o conduse într-o cameră alăturată, pe dreapta. Părea înnebunită şi lui Chelsea îi era greu să înţeleagă de ce.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? Am spus că-mi pare rău şi…

— Tatăl tău. Mâinile lui Mercedes se mişcau repede, expresive. A zis că vrea să te vadă imediat cum vii. La fel, fratele meu. Sunt supăraţi pe tine, mai ales Ricardo. Mai bine i-ai cere scuze. Bolborosea în spaniolă, cu repezeală.

— Fratelui tău? De ce? Ce…

— *Te rog*, Chelsea. Trebuie s-o faci. N-ar trebui să vorbeşti cu Ricardo aşa.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui. Răsuflând plictisită, continuă:

— Uite ce e, nu trebuie să-mi fie frică de el, doar pentru că îţi e ţie.

— Frică? Nu mi-e frică de el. Ca şi când Mercedes n-ar şi ştiut ce să facă cu musafira ei, privi neajutorată:

— Eu… Oh, tu nu înţelegi! Ricardo nu e un om de care să-ţi fie frică, dar tu… felul în care ai vorbit cu el azi dimineaţă, a… n-a fost bine. Mi-a fost teamă pentru *tine.* Fratele meu e la fel de drăguţ şi iubitor cum a fost şi tata, dar are de asemenea şi firea lui. Lăsă ameninţarea să plutească în aer.

Chelsea era nedumerită. Drăguţ? Iubitor? Firea lui? Despre ce vorbeşte fata asta?

— Unde sunt? întrebă ea poruncitor. O să vadă ea însăşi. Fratele tău şi tata?

— Sunt în biroul lui Ricardo. Chelsea…

Dar Chelsea deja plecase. Bătu uşor la uşa biroului şi intră pe nesimţite, fără să aştepte răspuns.

— Ei, ce faceţi atâta caz? adresă cuvintele în cameră, fără adresă specială, înainte să aibă timp să vadă feţele celor doi. Când însă văzu expresia tatălui ei, îi pieri avântul. Era livid, nu-l mai văzuse niciodată aşa. Niciodată..

— Deci te-ai întors. Îndepărtă restul de trabuc pe care-l fuma, se ridică în picioare, faţa fiindu-i înroşită de mânie.

— Chelsea, scuză-te faţă de Ricardo imediat şi fă-o cum se cuvine! Unde dracu' ai fost? Cum îndrăzneşti să te porţi aşa când eşti oaspete în casa cuiva? Cine ţi-a dat voie să mergi să baţi străzile unui oraş necunoscut, de una singură? Ai înnebunit sau ce?

Nu-i dădu ocazia să răspundă, să se scuze, nimic. Ea stătea în picioare, tăcută, faţa devenindu-i din ce în ce mai roşie. Nu-l mai văzuse niciodată aşa supărat! Şi toate astea pentru un nimic!

Ricardo stătea în spatele unui birou mare, acoperit în piele. În timpul tiradei lui Hal, spusese un singur cuvânt:

— Hal…

— Nu-i nimic, Ricardo. Mâna lui se ridică, ca pentru a-l linişti pe spaniol. Mă ocup eu de asta. Nu-şi luase ochii de la fiică-sa şi nici ea de la el, dar era perfect conştientă de prezenţa lui Ricardo şi de umilirea ei la care el asista.

— Chelsea, nu ştiu ce se-ntâmplă cu tine în ultima vreme, dar nu-mi place, poţi fi sigură. Toamna trecută erai o fată normală, dar nu mai pot adăuga decât că de la Crăciun te porţi ca dracu'. Te îmbraci ca o vagaboandă, n-ai niciun pic de responsabilitate, şi acum asta! Nu te înţeleg…

N-o înţelesese niciodată. Aici era necazul.

— Tată, am şaptesprezece ani! Sunt new yorkeză. De ce ţi-ai făcut griji că m-am dus să vizitez oraşul ăsta, nu înţeleg?! Dar nu de asta eşti supărat, nu-i aşa? Ci din cauza lui. Eşti nervos că l-am supărat pe *el*! Arătă spre Ricardo fără să-l privească, prea jenată ca să-l privească, şi-n momentul acela îi urî pe amândoi cu o sălbăticie care aproape o îneca. Era gata-gata să-i dea lacrimile, dar să fie ea a naibii dacă va plânge!

— Hal… Se auzi din nou din partea lui Ricardo.

Hal se întoarse către el.

— Gata, spuse. Se reîntoarse spre fiica lui, privind-o aspru:

— Cere-ţi scuze. Şi fă-o cum se cuvine!

Era mai mult decât putea ea suporta. Îşi mişcă bărbia şi ochii îi deveniră periculos de strălucitori. Îi stătea pe limbă să-i zică lui tată-său să se ducă la… dar se abţinu. Şi-n afară de asta, n-ar fi fost bine s-o facă în faţa spaniolului, ştia asta. Dar nici nu se putu scuza. Nu în momentul ăla. Descoperi că nu putea vorbi deloc, nu fără să plângă şi n-avea de gând s-o facă.

Rezultatul fu un impuls teribil, îngrozitor, pe când tatăl şi fiica se înfruntară. Din nou, Chelsea dădu înapoi, fiind prima care privi în lături, dar tăcerea fu ruptă de Ricardo.

Se ridică în picioare.

— Hal, aş vrea să discut cu fiica ta între patru ochi. Te superi?

Asta păru să-l mulţumească pe tatăl ei enorm. Încuviinţă din cap, aproape zâmbind.

— Chiar te rog. Se îndreptă spre uşă. Ţi-o încredinţez ţie şi, dacă ai chef s-o iei la bătaie, fă-o, ar fi trebuit s-o bat eu însumi, de-acum câteva luni. Trânti uşa în urma lui şi Chelsea se roti pe picioare să-l

înfrunte pe Ricardo, care se îndrepta spre ca.

Dumnezeule, nu voia să încerce s-o facă, nu-i aşa? După expresia feţei lui nu era sigură!

— Nu mă atinge!

— Taci! ajunse lângă ea acum, dar de data asta nu va mai da înapoi. Nu din faţa lui. Îşi puse mâinile în şolduri şi-l privi sfidător, obrajii arzându-i de umilire.

— Pleacă de lângă mine!

Ricardo privi în sus şi oftă obosit:

— Stai jos, *niña*, şi spune-mi…

Dacă nu i-ar fi prins braţul, n-ar fi reacţionat aşa, dar, în valul de mânie, interpretă greşit gestul lui şi nici măcar nu auzi ce-i cerea să facă. Astfel, îşi smuci braţul stâng din strânsoarea lui şi-şi ridică mâna dreaptă, luptându-se cu el. El păru deopotrivă surprins şi amuzat pe când, uşor, prinse încheietura mâinii ei:

— Vrei, te rog, să te linişteşti…

— Dă-mi drumul! Ura cu care izbucni era mult mai mare decât aceea pe care-o resimţea în realitate pentru spaniol; era o ură care fierbea în ea de săptămâni, luni, poate chiar ani. Nimănui nu-i păsa de ea, nimeni nu-i asculta punctul de vedere asupra vreunui lucru, nici măcar asupra aceluia care cauzase necazul ăsta.

— M-am săturat să mi se tot poruncească! Sunt un om liber şi fac cu mine ce-mi place!

— N-am nimic împotrivă. Răspunsul lui Ricardo era calm, dar acum ea era cea care nu asculta. Încă îi mai ţinea încheietura mâinii, dar făcu greşeala de a slăbi strânsoarea.

— Am zis să-mi dai drumul! Ţipă la el şi-n acelaşi timp îşi smuci mâna… şi de data asta reuşi să-l pălmuiască.

Se produse ceva dramatic pe chipul lui, ochii îi deveniră brusc mai întunecaţi pe când privea în jos,

spre ea. Mersese prea departe, mult prea departe şi ştia şi ea asta. Simţi cum îi piere sângele din obraji, îşi auzi chiar şi pulsul în tăcerea care se lăsă între ei.

Dacă şi-ar fi putut privi propriul chip, dacă ar fi putut vedea groaza din ochii ei, ar fi înţeles de ce Ricardo reuşi să-şi tină firea. Şi reuşi într-adevăr. Pur şi simplu o ridică în braţe, pe deasupra podelei şi o depuse în fotoliul de piele care stătea în fata biroului lui… ca şi cum nu era altceva decât o păpuşă mai mare.

Uimită de gestul lui, de forţa lui, simţi sângele revenindu-i în obraji şi privi neajutorată spre covor, de-abia putând să mai respire.

Niciunul din ei nu se mişcă, şi niciunul nu vorbi. După câteva momente, Ricardo îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se-ndreptă spre fereastră, întorcându-se cu spatele la ea. Când auzi spus încet „Rămâi unde eşti, Chelsea!” rămase. N-avea nicio ieşire. Ar fi putut la fel de bine răbda şi restul umilirii. Pe diagonală, ar fi fost cel mai scurt drum pentru a ieşi din cameră.

Minute bune trecură, timp în care ea se pregăti pentru un nou atac verbal. De la distanţă ar fi fost în stare să-l privească, dar el era deocamdată tot întors cu spatele, se uita pe fereastră, nemişcat, stând liniştit, relaxat, sprijinindu-se cu un umăr de perete.

După alte câteva minute scurse în tăcere, simţi şi ea cum începea să se destindă puţin, liniştindu-se. Ar fi în stare acum să-i facă faţă.

Dar nu se-ntâmpla nimic, nu se spunea nimic…

El se întoarse totuşi o dată privind-o şi ea se uită la el curioasă, fiindu-i greu să înţeleagă această tăcere. Se întoarse cu spatele la geam.

Ricardo o lăsă în pace. Pătimise destul. Nu ştia sigur cum avea să se descurce cu asta, dar cu

siguranţă n-o va face în felul în care-a făcut-o Hal. Hal Prescott putea fi un om nemaipomenit de deştept în ceea ce privea finanţele, dar el nu-şi folosea mintea când trebuia să se descurce cu fiica lui. Ea era aşa de nesigură, putea citi asta pe fruntea ei. Era înspăimântată, şi nu numai acum, în general. Era asta în ochii ei aproape tot timpul. Era atât de tânără şi dezorientată. Se trezi gândind la propriul lui tată cu recunoştinţă. Şi nu pentru că descoperise asta de-abia acum.

Când fu sigur că ea avusese timp să se calmeze, când ştiu că o putea scuti de umilinţa lacrimilor, când ştiu ce tactica să adopte, îi spuse:

— Poţi pleca, Chelsea.

Vorbise în spaniolă şi ea gândi că înţelesese greşit sau că nu auzise bine… şi totuşi ştia că nu e aşa…

— Poftim?

— Poţi pleca. Cina e la opt jumătate. Unchii mei şi mătuşile mele vor veni şi ei. De asemenea, unii din verii mei. Sunt oameni cumsecade, toţi.

— A… Era năucită, complet năucită. Eu…

— Da? Apoi se întoarse, cu un zâmbet pe faţă, ca şi cum ea tocmai îl întrebase dacă nu voia s-audă un banc.

Suspiciunea era întipărită pe întreg chipul ei.

— Ce s-a-ntâmplat? vorbea blând, ca şi cum n-ar fi înţeles.

— Ă… nimic. Se lăsă moale în fotoliu. Câteva secunde, nu zise nimic. Apoi, încurcată:

— Voiam să… nu mă aşteptam să… Credeam că sunteţi supărat pe mine?

— Cum de vorbeşti aşa de bine spaniola?

Aproape că avea limba legată. Nu-l putea înţelege deloc. Chiar deloc.

— Spaniola…? Când el încuviinţă din cap, îi spuse:

— Se spune… se spune c-am talent pentru limbile străine.

— E mai mult decât atât. N-ai învăţat spaniolă numai din cărţi. Şi din nou zâmbi. La fel şi ea, zâmbi pur şi simplu pentru că nu se putea abţine.

— O.K. Spun totul. Prietena mea cea mai bună de la şcoală e latino-americană. Tatăl ei lucrează în Anglia şi ea învaţă la şcoala noastră de doi ani. E din Venezuela, mai precis.

— Adevărat? Ricardo îşi dădu imediat seama de diferenţele de accent, de înţelesurile deosebite ale unor cuvinte folosite în America latină fată de Spania.

Chelsea se trezi discutând lejer cu el, povestindu-i despre profesoara ei de spaniolă, sora Teresa şi despre cum n-a putut ea fi dezorientată de diferenţele dintre lecţiile de spaniolă şi „lecţiile” extra-şcolare predate de Carmen Romero, cu alte cuvinte, de flecăreala lui Carmen.

— E foarte interesant, ştiţi? Carmen vorbeşte cu mine în spaniolă mai tot timpul, dar Sora Teresa mă corectează dacă mă abat de la accentul castillian.

— Accentul tău e foarte bun.

— Mulţumesc. La fel şi al dumneavoastră.

Privi încurcat:

— Cel englez?

— Nu, accentul spaniol. Cel englez e *groaznic!*

— Mulţumesc.

Doar când deveni conştientă de faptul că glumea cu el, deveni sobră.

— Ă… îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat azi, Ricardo. Adevărul e că m-am lăsat purtată de val.

Tăcu pentru un moment, fiind acum serios, dar Chelsea descoperi că fu în stare să suporte critica lui

atunci când aceasta veni:

— Ne-ai îngrijorat pe toţi. Dona Teodora, bunica mea, de-abia aştepta să te-ntâlnească la prânz. A fost necugetat din partea ta să nu spui nimănui unde pleci şi când te întorci.

— Da, cred că… aşa e. Îmi cer scuze.

— *Muy bien.* Şi unde-ai fost azi? A fost interesant?

Se lansă în descrieri entuziaste ale parcului El Retiro şi ale muzeului Prado, Ricardo ascultând-o cu atenţie.

— Chelsea… Făcu o pauză, meditând asupra numelui ei, iar ea zâmbi în sine, întrebându-se dacă avea să se intereseze despre acel lucru despre care mai fusese întrebată de o sută de ori. Aşa era.

— Chelsea? Nu e ăsta numele unui cartier din Londra? Te-ai născut acolo?

— Nu. M-am născut în Londra, dar nu în Chelsea.

— Totuşi, mai devreme ai vorbit despre tine ca fiind new york-eză. Aşa te consideri?

— Ă… nu chiar. Aceasta e problema. Nu se „considera” nimic în special. Am fost adusă în New York la scurt timp după ce m-am născut şi mi-am petrecut acolo şapte ani, dar am studiat mai ales în Anglia. Nu… nu sunt prea sigură care e locul meu de baştină.

— Spune-mi, unde-ai mai fost în lume? în afară de New York. Şi Anglia, bine-nţeles.

— În Franţa. O dată, pentru doar două săptămâni. O excursie cu şcoala. El o privea aşteptând, iar ea ridică din umeri.

— Atât. Nicăieri altundeva.

Păru surprins.

— Dar vacantele cu părinţii tăi?

— Când tata are timp, mergem la casa lui din California. Are o casă pe plaja din Carmel.

— Şi mama ta?

— Ea n-are niciodată timp să mă ia în vacante.

Ricardo vru ca ideea să continue, dar nu insistă. Prin ea însăşi, fraza dinainte îi spusese oricum foarte mult. În schimb, trecu la subiectul care-o interesa pe ea cel mai mult.

— Şi unde anume ai vrea să mergi? Ce ţări ai mai vrea să vezi?

— Pe toate.

Răspunsul ei păru atât de serios, încât el nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ţi-ar lua foarte mult timp, *niña.*

Acum n-o mai supără faptul că-i spusese fetiţă. Poate c-aşa o vedea. Ca pe sora lui.

— Ricardo, pot să te-ntreb… câţi ani ai?

— O, sunt destul de bătrân. Douăzeci şi nouă.

Îşi întoarse capul într-o parte.

— Credeam că eşti mai bătrân.

— Din nou, mulţumesc!

— Iartă-mă, n-am vrut să… începu să chicotească când văzu zâmbetul de pe faţa lui. Tu ai călătorit mult?

— Destul de mult. Şi munca mea mă duce cam peste tot.

— Da?

— Crezi că stau toată ziua la birou? Acum râdea din toată inima. Se gândi că Ricardo arăta mai tânăr când râdea. Las asta în seama unchilor mei. Nu, eu sunt cel care aleargă să contracteze afaceri. Chiar te interesează ce fac?

— Nu, zise ea fără să se gândească.

Urmă un râs zgomotos, la fel ca acela pe care-l auzise când îl întâlnise prima oară, la aeroport, când

tatăl ei îl prezentase spunându-i numele complet, impresionant.

Chelsea îl privi atentă, înveselită de veselia lui. Nu era chiar aşa rău, până la urmă, îşi revizui ea uşor părerea despre el. Cel puţin avea simţul umorului, chiar dacă râsul lui era în legătură cu ea.

— Eşti sinceră, micuţo, trebuie să recunosc. Avea şi caracter. Putea vedea în ea trăsăturile unei femei foarte interesante. Dar deocamdată era doar o adolescentă drăgălaşă, slăbuţă, care era singură şi avea foarte multă nevoie de puţină înţelegere. Iar Hal era aproape la fel de dezorientat ca şi ea. Evident, nu era loc pe pământ pentru o adolescentă răzvrătită sau cam aşa ceva. Îl depăşea problema asta.

— Ţi-ar plăcea să mai vezi oraşul şi mâine, Chelsea? Cu Mercedes, adăugă el apăsat.

— Foarte mult.

— Atunci mă voi ocupa de asta. Voi face câteva sugestii şi voi avea grijă să faceţi un tur interesant.

Chelsea se întoarse în camera ei, unde-o găsi pe Mercedes aşteptând-o. Stătea pe un scaun lângă fereastră, privind încordată.

— Sper că nu te superi că te-am aşteptat aici, spuse scuzându-se, gesticulând larg. Credeam că... Eşti bine?

Zâmbind, Chelsea îi spuse să vorbească în engleză, ar fi un exerciţiu bun pentru ea.

— Bine-nţeles că sunt bine.

— Dar, Ricardo... era foarte supărat pe tine?

— Dacă era, n-a arătat-o. N-am văzut nimic din temperamentul de care vorbeai. Şi nici nu-şi putea imagina că tatăl lui Ricardo avusese un astfel de temperament. Nu vedea nicio asemănare cât de mică între Ricardo şi Ramón Colchero. Ricardo era foarte deosebit de omul mucalit, jovial pe care şi-l amintea.

Dar totuşi, Ricardo nu se mai potrivea cu imaginea pe care şi-o făcuse despre el până acum o oră. Descoperi că nu-l mai antipatiza, deşi era încă greu de înţeles…

— Fratele tău e o persoană ciudată, rosti ea.

Gura lui Mercedes se deschise să protesteze, dar nu avu ocazia.

— Puteai să-mi fi spus că se dă o petrecere diseară, continuă Chelsea, n-am nimic de îmbrăcat. În afară de blugi, adică.

Mercedes privi iar dezorientată, aproape necrezând-o.

— Nu ţi-ai luat rochii cu tine?

— Nţt. Niciuna.

— Dar… Mâinile ei se mişcară încercând să fie expresive, dar din nefericire nu reuşi să se facă înţeleasă.

— Vino în cameră la mine. Îţi găsesc o mulţime de lucruri care să ti se potrivească. Ar trebui…

Chelsea puse o mână pe umărul ei.

— Stai puţin. Mă îmbrac frumos diseară pentru că aşa *vreau*, nu pentru că aşa *ar trebui.* Înţelegi?

— Nu, veni simplu răspunsul.

Capitolul 3

— Înţelegi?

— Nu.

În ziua următoare, la unsprezece şi jumătate, cele două fete se uitară una la alta şi, pentru că părea că nu mai putea face nimic în legătură cu situaţia asta, începură să râdă.

Erau într-un magazin numit Galerias Preciados în La Calle de Serrano... un fel de stradă Bond a Madridului. În ultimele două ore Chelsea fusese târâtă dintr-un magazin scump în altul, în mod repetat respingând sugestiile lui Mercedes în ceea ce privea hainele pe care să le probeze. Ideile lor despre ceea ce i se potrivea lui Chelsea erau cel puţin divergente. Totuşi, reuşise să umple o sacoşă, dovedind astfel eforturile ei, sacoşă ce conţinea inclusiv o haină lungă.

Problema celor două fete era acum maşina condusă de şofer, care le urmărise toată dimineaţa, maşina casei Colchero. Mercedes se dădu în cele din urmă bătută:

— Ei bine, spune-mi, cum vrei să-ţi arăt oraşul dacă renunţăm la şofer?

— Pe jos.

— Pe jos? Şi câte mile poţi tu să străbaţi pe jos într-o după-amiază?

— Bine, bine. Mă dau bătută. Chelsea nu se distra. Nu-i plăcea să meargă la cumpărături, nu-i plăcea să fie supravegheată de un şofer şi nici să meargă toată după-amiaza, nu asta era concepţia ei despre explorare.

— Atunci, putem folosi metroul.

— *Metroul?*

Chelsea clipi surprinsă.

— De ce nu? Am aici o hartă şi pot să...

— Râzi de mine, Chelsea? Mercedes o privea din nou uimită. Ştiu ce-ar fi zis tata despre o idee ca asta. Cât despre bunicul... ar fi spus el chiar cuvântul potrivit!

— Ce? *De ce*? De ce trebuie să...? Dar privirea de pe faţa celeilalte o opri. Deodată, înţelese. Nu se făcea. Pur şi simplu nu se făcea ca cineva ca Mercedes să meargă cu metroul.

Chelsea o compătimi în acea clipă, dându-şi seama că noua ei cunoştinţă dusese o viaţă chiar cu mai multe restricţii decât ea. Mai rău, Mercedes părea a nu avea nici dorinţa… în sfârşit, n-avea simţul *aventurii.*

Chelsea oftă, resemnându-se.

— Poate c-ai dreptate. Poate c-ar fi mai convenabil să mergem cu maşina.

Se întorseseră în seara aceea acasă deja de o oră, când o servitoare bătu la uşa lui Chelsea şi o informă că señor Colchero dorea s-o vadă, în biroul lui. Se duse imediat, întrebându-se cu ce-a mai greşit de data asta. Îl întrebă de îndată ce intră.

— Cu nimic… din câte ştiu eu… Ricardo stătea la biroul lui. Nu zâmbea… dar ochii lui zâmbeau veseli.

Chelsea se aşează, uşurată.

— Presupun că Mercedes ţi-a raportat deja cum a decurs ieşirea noastră în oraş?

— Nu. Mă gândeam să te întreb pe tine.

Aşa să fie, gândi ea, aruncându-se într-o descriere detaliată a tot ceea ce făcuseră… şi zise:

— Ei bine, am mers la cumpărături şi părerile noastre au fost diferite în legătură cu tot ce-am probat. Apoi am mâncat la prânz şi n-am căzut de acord dacă să fie un prânz în regulă sau doar o gustare. Apoi, eu am vrut să scăpăm de şofer şi să ne plimbăm prin oraş sau să luăm metroul, iar Mercedes părea să creadă că mi-am ieşit din minţi. Vrei să-mi spui şi mie de ce sora ta n-are voie să se folosească de transportul în comun? N-o înţeleg, şi nici pe tine, nu mai mult decât mă înţelegeţi voi pe mine.

Ricardo o cântări în tăcere, faţa rămânându-i impasibilă.

— Te înţeleg foarte bine, niña. Mai bine decât crezi. Tu şi sora mea sunteţi pur şi simplu personalităţi

diferite, aparţinând unor popoare diferite, cu… istorii diferite. Era să spună „cu obiceiuri de familie diferite”, dar se răzgândi. Acest copil n-avusese o viaţă de familie.

— Mercedes e o snoabă, zise Chelsea simplu. Dar nu mă înţelegeţi greşit, adăugă ea repede, nu o antipatizez. Cel puţin am învăţat să râdem de diferenţele dintre noi.

— Asta-i bine. Ricardo trebui să-şi reprime un zâmbet. Ce afirmaţii categorice făcea!

— Chelsea, sora mea a fost înconjurată de familie toată viaţa, de părinţii ei, când trăiau, de fraţii, unchii, mătuşile, verişorii ei. Ăsta e modul de viaţă spaniol, deşi lucrurile încep să se schimbe. Dar schimbările survin încet. Desigur, bunica ei n-ar fi niciodată de acord ca ea – şi cu tine – să hoinăriţi prin Madrid luând metroul. Amândouă sunteţi foarte tinere şi naive şi drăguţe şi toate astea vă fac vulnerabile. Ăsta e un oraş mare şi există în el unele cartiere în care două fete tinere pur şi simplu n-ar fi în siguranţă dacă s-ar plimba prin ele. Mai ales fete bogate, ale căror nume de familie sunt cunoscute în toată Spania. Mă urmăreşti?

— Vrei să spui că s-ar putea să fie răpite sau altceva?

Sprâncenele lui se ridicară uşor:

— Sau altceva.

— Asta-i un preţ groaznic pentru simplu fapt că eşti bogat! Nu ştiam. Eu nu sunt bogată. Vreau să spun că familia mea nu-i bogată în felul în care-i a voastră. Şi nici nu era drăguţă, după părerea ei.

— Preţ? Despre ce preţ vorbeşti?

— Lipsa de libertate, desigur!

— Dar sora mea are toată libertatea pe care o doreşte!

— N-o are! Nici nu îndrăzneşte măcar…

— Libertatea pe care *ea şi-o doreşte.* Cum spuneam, tu şi Mercedes sunteţi personalităţi diferite. Deci, ia spune-mi ce-aţi văzut azi după-amiază?

Chelsea tăcu un moment gândindu-se. Avea dreptate el, în cele din urmă. Mercedes n-ar fi vrut, de fapt, să meargă cu metroul. Nu vrusese să experimenteze ceva nou. Totuşi, în timp ce concepţia despre viaţă a lui Mercedes, atitudinea ei faţă de aceasta erau diferite de ale ei, Chelsea o invidia în ascuns pentru unele lucruri pe care le avea… ca de pildă familia ei grijulie şi afectuoasă.

— Mmm? A, ce-am văzut? Palatul Regal, La Plaza de España, muzeul figurilor de ceară şi, în sfârşit, ştii tu, doar tu ai stabilit ruta. Şi bineînţeles, toate cele pentru turişti, adăugă ea cu duşmănie.

Ricardo Colchero se aplecă înainte, odihnindu-şi bărbia în mâini, în timp ce o cântărea din priviri.

— Şi toate cele pentru turişti, cum zici tu, nu ţi-au plăcut, nu te-au distrat?

— Ei, ba da. Dar ce voiam eu cu-adevărat să văd… îşi corectă cu aprindere cuvintele. Ceea ce voiam eu într-adevăr să văd sunt *punctele tari* ale Madridului. Aşteptă, apoi, un hohot de râs, o privire care să arate nedumerire. Totuşi, dacă Ricardo i-ar fi cerut să specifice ce anume voia să spună, n-ar fi făcut-o. Dar înainte să mai fi spus ceva, uşa se deschise şi tatăl lui Chelsea intră în cameră..

Ochii lui se îndreptară direct spre fiica lui şi apoi spre spaniol.

— A făcut ceva?

— Absolut nimic, Hal. Ricardo se ridică şi se aşează pe marginea biroului. Chelsea tocmai îmi povestea ce zi plină de succes a avut. Privi în jos, spre ea, surprinse uimirea ei şi-i făcu repede, conspirativ,

cu ochiul, fără să fie văzut de tatăl ei.

Fu însă şi mai nedumerită de ceea ce urmă.

— De vreme ce nu voi lua parte la întâlnirea ta de mâine, mă gândeam dac-aş putea s-o iau pe fiica ta la o plimbare? Sora mea se duce la o nuntă în oraş şi astfel Chelsea ar rămâne singură.

Hal fu nedumerit şi el:

— Desigur, dar nu vreau să fie pentru tine o pacoste. Nu e nevoie s-o distrezi!

— Dimpotrivă, răspunse spaniolul plin de veselie. Ea mă va distra pe mine. Se întoarse către fetiţa de şaptesprezece ani care amuţise, adăugând:

— Nu-i aşa, *niña?*

*
* *

— Mă simt ca şi cum aş fi mers kilometri întregi!

Ricardo zâmbi:

— Ai mers. *Am* mers.

Era şapte seara când se întoarseră din plimbarea lor, a doua zi. Fusese o zi fascinantă, de neuitat pentru Chelsea, o zi plină de strălucirea soarelui, de râs, de distracţie şi… şi o *minunată* companie! Dacă-l distrase pe Ricardo nu ştia, dar cu siguranţă se distrase ea când îi fuseseră arătate *punctele tari* ale Madridului!

— Mulţumesc pentru ziua de azi, Ricardo. A fost minunată.

Era a treia oară când zicea asta şi Ricardo privi spre faţa ei palidă, pistruiată, încadrată de bucle de culoarea castanei. Îi căută ochii limpezi, verzi, larg deschişi care pentru moment nu conţineau nicio grijă, nicio teamă şi zâmbi:

— Mă bucur mult că te-ai distrat, *niña.* Cât

despre mine, eu cu siguranţă m-am distrat.

Îl privi în sus, de la înălţimea ei. Era ceva în ochii lui ce nu mai observase până atunci, o lumină pe care n-o putea descifra. Cât ar fi vrut să poată! Într-adevăr se distrase sau se plictisise? Era complezenţă… tristeţe, ceea ce detectă ea sau pur şi simplu oboseală? Fusese o zi lungă…

Nu se opri să cântărească ce voia să facă. Rareori se oprea pentru asta. Pur şi simplu făcu ceea ce simţi că voia să facă, ridicându-şi mâinile să le înlănţuie în jurul gâtului lui, pentru a-i depune un sărut pe obraz. Sprâncenele lui se ridicară a surpriză, dar faţa-i nu părea amuzată.

Totuşi, urmă un moment ciudat pentru ea. Pe când îl sărută şi braţele ei îi înlănţuiau obraznic gâtul, sânii ei mici, tari, lipindu-se de pieptul lui solid, înainte ca ea să se retragă, mâinile lui Ricardo prinseseră mijlocul ei, el fiind acela care-o îndepărtă uşor de lângă el.

Acum privirea din ochii lui era hotărât ciudată. Zisese ceva cum c-ar trebui să se schimbe pentru cină şi Chelsea se îndreptă repede în spre scări, mormăind c-ar vrea să-şi facă un duş. Obrajii îi erau aprinşi pe când fugea în camera ei, sperând din tot sufletul să nu-l fi stânjenit prea tare sărutându-l.

Ce-ar putea îmbrăca pentru cină? se întrebă câteva momente mai târziu, în timp ce, în altă cameră, Ricardo Colchero se întreba de ce se simţea brusc aşa încordat. Ajunse la concluzia că se plimbase prea mult şi vorbise prea mult pentru o singură zi.

Se îndreptă spre baie, dezbrăcându-se de haine, zâmbind larg când îşi amintea întrebările lui Chelsea. Întrebase aşa de multe! Şi când asculta, asculta avidă. Când îşi spunea părerea, o făcea cu pasiune. Ah, ce tânără era, tânără chiar şi pentru anii ei! Dar era

reconfortantă în căutările ei, în întrebările ei, informaţia şi experienţa ei. Rapid, se gândi ce păcat că nu era mai mare un pic, să-i poată arăta ce interesant era Madridul noaptea.

Mercedes rezolvă problema ţinutei lui Chelsea. Se întorsese acasă la opt; la timp pentru cină. Într-o uşoară stare de agitaţie, bătu la uşa camerei lui Chelsea şi schimbară repede câteva impresii despre cum îşi petrecuseră fiecare ziua.

Chelsea nu era interesată de descrierea amănunţită a rochiei miresei, o fostă prietenă din şcoală a lui Mercedes, dar ascultă până simţi că nu mai suportă:

— Te rog! Nu-mi spune ce culoare aveau ciorapii şi ce fel de pantofi purta! Descrierea făcută de tine numai rochiei ţi-a luat patru minute!

Mercedes oftă cu zgomot, exasperată, ceea ce reprezenta ceva venind din partea ei. În mod obişnuit, n-ar fi fost aşa nepoliticoasă cu cineva, ar fi dovedit mai mult autocontrol. Dar cu fata asta, ei bine, de vreme ce vor merge probabil la aceeaşi şcoală, ar putea învăţa să fie sinceră.

— Chelsea, eşti *exasperantă!*

— Lasă asta. Spune-mi ce-aţi mâncat la nunta asta măreaţă? Adică, spune-mi ceva *interesant!*

— Nu-ţi pune rochia asta. Nu ţi se potriveşte. Ţi-am spus să n-o cumperi. Dungile alea verticale te fac să arăţi şi mai slabă. Nu îţi dai seama? Ar cam trebui!

Privindu-se în oglindă, Chelsea se gândi că arăta foarte bine în rochia simplă, alb cu negru.

— Dar am avut o zi *grasă* azi, aşa că e-n regulă.

— Grasă? Ce tot spui? Spaniola îşi clătină capul neajutorată. E groaznică. Scoate-o. O să-ţi găsesc ceva de-al meu. Din nou, adăugă ea apăsat.

Cu un zâmbet brusc, Chelsea o privi cu alţi ochi.

— Ştii ce? Cred că ai dreptate. Dar eşti cam autoritară astă-seară, nu crezi?

— Am hotărât că-i singura soluţie cu tine. Eşti prea… prea de tot, Chelsea! N-ai simţul toaletelor, eşti prea slabă, prea palidă, prea încăpăţânată şi prea… n-ar fi găsit niciodată cuvântul dacă ar fi vorbit în engleză, aşa că spuse în limba ei maternă:

— … zăpăcită, încheie ea.

Tăcută, neştiind dacă să protesteze sau să izbucnească în râs, Chelsea zise:

— Da? Asta-i tot? Ei bine, şi tu îmi placi. Destul de curios, începea s-o placă. Începuse s-o placă pe Mercedes la fel de mult cum îi plăcea şi fratele ei. Chiar începea să vrea ca ei să fi fost fraţii ei, întotdeauna îşi dorise un frate sau o soră sau, şi mai bine, şi una şi alta.

Deci, când Mercedes făcu imitaţia, în dimineaţa următoare, Chelsea era foarte dornică s-o accepte. Fetele se treziră devreme şi stăteau lângă fântână, în curte, singure, când Mercedes o invită pe Chelsea să rămână în Spania:

— Chiar trebuie să pleci mâine? Familia noastră are o casă în Guadalajara. O folosim adesea ca reşedinţă de vacanţă. De fapt, avem câteva case în diferite părţi ale tării, dar cea din Guadalajara e preferata mea. Îi aparţine lui Ricardo, de fapt, şi e pe nişte dealuri, lângă un lac şi… în sfârşit, mă gândeam dacă ţi-ar plăcea să vii să stai cu noi? Plecăm marţi să petrecem acolo Paştele. Spune da, Chelsea!

Foarte mişcată, Chelsea se gândi. Ştia că tatăl ei n-ar avea nimic împotrivă; n-ar duce dorul prezenţei ei în vacanţa pe care o plănuiseră. De fapt, probabil nici nu s-ar ţine de cuvânt şi-ar sta în New York să lucreze.

— Şi… cine anume mai merge?

— Unchiul meu cel mai tânăr şi mătuşa, pe care i-ai întâlnit alaltăieri seară, precum şi fiul lor; deci trei. Unchiul Augusto, care-i mai în vârstă şi e văduv. S-a retras de la bancă. Apoi eu, bunica, Ricardo şi prietena lui, Joelle, care-i o persoană încântătoare. O să-ţi placă. E franţuzoaică, de fapt, dar locuieşte în Madrid. De ce eşti mirată?

— Trebuie să fie o casă mare, râse Chelsea.

— Este. Cealaltă fată păru să accepte asta ca de la sine, aşa cum accepta de la sine ideea de a fi înconjurată de familia ei, în timpul vacanţei.

— Mă laşi să mă gândesc? Îţi sunt foarte recunoscătoare, adăugă ea repede, sinceră, şi într-adevăr mi-ar plăcea să vin, dar... Se gândea la hotărârea ei, la discuţia cu tatăl ei, pe care nu avusese ocazia încă s-o poarte. O să-ţi dau răspunsul la prânz, bine? Încă ceva, l-ai întrebat pe Ricardo? Nu l-ar deranja?

— A fost de acord, o asigură Mercedes. Desigur, l-am întrebat mai întâi. O consideră o idee minunată.

Era. Dar Hal Prescott se opuse.

Când Chelsea vorbi cu el în particular despre asta, spuse nu. Ca o ironie, el era cel care voia să vorbească cu ea. Asta spusese, că voia să petreacă un timp împreună, să poată avea o discuţie serioasă cu ea.

Dacă n-ar fi fost aşa mirată, Chelsea şi-ar fi susţinut punctul de vedere. Cum stăteau însă lucrurile, nu începea discuţie. Hal îi oferea ocazia pe care ea o aşteptase şi, în cele din urmă, nu putea să nu recunoască faptul că-i făcea plăcere să afle că tatăl ei îi dorea compania.

Plecară spre Statele Unite a doua zi.

Capitolul 4

— Sutienul ăsta mă strânge, e prea mic.

Mercedes nu comentă. Citea o scrisoare de la Ricardo, întinsă pe pat în camera pe care ea şi Chelsea o împărţeau în L'Ecole du Vilier, unde absolveau şi care era la vreo douăzeci de kilometri la nord-vest de Lucerne, în Elveţia.

— Cum arăt în pulovărul ăsta, fără sutien? Mercedes, vrei să te uiţi? Ei, Merc'!

Veni un răspuns de data asta, deşi Mercedes nu-şi luă ochii din scrisoare.

— Nu-mi spune aşa. De câte ori vrei să-ţi zic?

Chelsea se uită din nou în oglindă. Era sfârşitul lui noiembrie şi se părea că se îngrăşase uşor din vară. Chiar şi în cele două luni şi jumătate de când era în şcoala asta nenorocită, putea vedea diferenţele pe figura ei.

Şi nu era prea sigură că era mulţumită de ele. Nu era corect ca dintr-o dată să înceapă să-şi schimbe formele; se gândi că era prea mare ca să se mai întâmple una ca asta. Desigur că la vârsta de optsprezece ani jumate cât avea, va înceta treaba asta. N-o deranja faptul că era acum cu vreo patru centimetri mai înaltă decât fusese la şaisprezece ani, dar îngrăşarea era cam scăpată de sub control. Faptul că se dezvolta încet era una, că se îngrăşa era alta.

Se întoarse din nou către Mercedes, dorind să-i audă opinia.

— Pot să merg aşa sau sunt prea… ştii tu, prea grasă?

Mercedes în sfârşit îşi luă ochii din scrisoare,

trăsăturile ei frumoase schimonosindu-se un pic din cauza încruntării:

— Ricardo s-a despărţit de Joelle! Aruncă scrisoarea pe măsuţa de toaletă de lângă patul ei, mâinile mişcându-i-se expresiv pe când îşi exprima în mod clar dezamăgirea.

— Se cunosc de doi ani şi acum, dintr-o dată, totul s-a terminat. Îşi dădu pe spate părul ei lung, negru.

— Joelle tocmai a plecat înapoi în Franţa, să trăiască acolo, îmi scrie el, deci asta înseamnă sfârşitul relaţiei lor. Bine-nţeles, el zice că ăsta nu e sfârşitul *prieteniei* lor, dar totuşi…

— Dar totuşi? Chelsea nu era impresionată de ştire, nu înţelegea de ce Mercedes făcea atâta caz. Ce?

Ochii căprui, blânzi ai prietenei ci priviră acum îngrijoraţi.

— E evident că ăsta-i sfârşitul iubirii lor, asta e.

— Şi?

— Şi? Şi mă gândeam… speram ca el să se însoare cu ca. Asta e!

— Of, Merc’! Chelsea se aruncă pe patul ei. Iar începi cu ale tale! Căsătoria nu e alfa şi omega în viaţa unui om. Mai sunt şi alte lucruri, mii! Şi Chelsea de-abia aştepta să ajungă să le facă. Dar, pentru moment, era prizonieră… sau aproape. Număra fiecare zi, aşteptând vacanţa de Crăciun, pe care urma s-o petreacă la Madrid cu Mercedes şi familia ei. Mai mult, aştepta ziua în care se va elibera, aşa gândea ea. Ziua când va părăsi acest loc, ziua când va fi liberă. Eliberată de reguli, de dependenţă de părinţi, de simţul obligaţiei pe care atât mama cât şi tatăl ci reuşiseră să i-l inoculeze în timpul vacanţelor de vară şi primăvară.

O, da, în felul lor diferit, reuşiseră încă o dată s-o manipuleze. Tatăl ei fusese în imposibilitatea de a se

deplasa, Paştele trecut, iar timpul pe care l-a petrecut cu mama ei în timpul verii fusese groaznic. Nu se certaseră, nu şi de data asta; nu chiar. Maureen Prescott era la fel de hotărâtă ca şi Hal în ceea ce privea absolvirea şcolii de către fiica lor, aşa că Chelsea se resemnase. Dar avusese loc un schimb înfierbântat de replici între ea şi mama ei, în cursul căruia Chelsea aflase ceva, o mică informaţie, care nu-i dăduse niciodată, dar niciodată prin cap. Îi scăpase mamei ei neintenţionat şi… şi nu voia să se gândească la ea acum, nu acum. Durea prea tare.

Reveni în prezent şi râse de felul în care Mercedes o privea.

— Hai să nu intrăm în discuţia asta. Doar am stabilit că avem păreri diferite despre subiectul ăsta, nu-i aşa?

În ceea ce privea problema căsătoriei, a copiilor şi a obligaţiilor casnice, stabiliseră că aveau păreri diferite. Dar acum, înţelegeau fiecare punctul de vedere al celeilalte şi îl dezaprobau din toată inima. Dar, ciudat, chiar şi asta contribuise la legătura dintre ele, la prietenia care devenise din ce în ce mai strânsă.

— Numai că îmi fac griji pentru Ricardo. Mercedes ridică o a doua scrisoare care venise în dimineaţa aceea şi Chelsea zâmbi în sinea ei văzând-o pe prietena ei strângând la piept, fără să-şi dea seama, plicul. Scrisoarea trebuia să fie de la viitorul ei logodnic. Şi nu voia să o deschidă acum, Chelsea ştia asta. De câte ori venea vreo scrisoare de la Emilio, Mercedes se ducea în baie şi se închidea acolo. Făcea asta nu doar din raţiuni de intimitate, dar şi ca să scape de posibilele şicanări la care ar fi fost supusă.

Biata Merc’! în unele privinţe era aşa inocentă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea blând.

— Când mă voi căsători, explică Mercedes

răbdătoare, voi pleca să locuiesc la familia lui Emilio, în Valencia.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că încă nici nu eşti logodită. Şi, oricum, ce-are asta de-a face cu grijile pentru Ricardo?

— Ei bine, el va rămâne, bine-nţeles, singur!

— Poftim?

— Ai auzit. Adică, cine-o să aibă grijă de gospodărie? De vreme ce eu n-o să mai stau cu el?

Cu un plescăit din limbă, Chelsea întrebă ceva ce oricine ar fi întrebat, în mod evident:

— Acum cine are grijă de gospodărie, când tu nu eşti acolo?

— Bunica mea şi menajera.

— Păi vezi?!

Mercedes nu se dădu bătută:

— Şi în afară de asta, continuă ea, Ricardo va împlini treizeci de ani pe zece decembrie.

— Şi ce legătură are asta?

— Era cazul să se fi căsătorit, să fi început să întemeieze o familie. Spusese cuvintele astea înainte să fi avut timp să le cântărească. Cele două fete se priviră şi începură să râdă.

— Îmi pare rău. Mercedes ridică din umeri în timp ce încetă din râs:

— M-a luat gura pe dinainte.

Reveniră la subiectul tabu şi Chelsea se uita disperată la tavan:

— Bine, bine, Ricardo avansează în vârstă, poţi fi sigură de asta. Dar poate că nu vrea să se însoare, poate că nu vrea copii. Chelsea gândea despre Ricardo ca despre prietenul ei. Gândurile ei pentru el nu erau decât amabile, şi, în felul ei, îi lua apărarea acum.

— Eşti caraghioasă. Lui Ricardo îi plac copiii…

— Da, dar poate-i plac copiii altora.

— Of, Chelsea! Adică… în sfârşit, voiam să spun că va avea nevoie să fie cu cineva. Şi când celălalt frate al meu termină universitatea… amândoi, şi Ricardo şi Vicente vor avea nevoie de cineva să aibă grijă de ei şi să se ocupe cum trebuie de gospodărie.

Chelsea fluieră uşor. Era felul ei de a o preveni pe Mercedes că răbdarea îi era pe sfârşite. De asemenea, era ceva care-o supăra pe directoarea şcolii du Vilier dacă se întâmpla să fie prin preajmă. *Madame* nu era de acord ca domnişoarele din şcoala ei să fluiere, pentru nimic în lume. Ca să zicem aşa, Madame du Vilier era un junghi în coastă.

Mercedes însă continua:

— Ştii, Ricardo primeşte o mulţime de lume, are relaţii sociale şi de afaceri, în legătură cu banca şi propria lui companie, şi toate cunoştinţele lui, încât mă întreb…

— Nu te mai întreba, fată dragă, zise Chelsea proptindu-şi picioarele în podea şi privind-o triumfătoare. În casa aceea minunată a voastră aveţi un personal de… câte persoane?

Mercedes privi încurcată, dar răspunse destul de repede:

— Cinci, şi cu bucătăreasa, şase, dacă-l socotim şi pe şofer.

— O, bine-nţeles că-l socotim şi pe şofer, veni răspunsul obraznic. Vreau să spun că face şi el ceva, în sensul că are grijă de un om în vârstă de treizeci de ani, care e mai mult decât capabil să aibă singur grijă de sine! Sau n-ai observat asta în legătură cu Ricardo? Ricardo se descurcă, se întâmplă să ştiu asta, chiar dacă n-o ştii şi tu.

— Bine-nţeles c-o ştiu. Dar nu asta am vrut să spun, nu e acelaşi lucru atunci când…

— Pentru Dumnezeu, Mercedes! Menajera

voastră e destul de bună, nu-i aşa?

— Foarte.

— Bun. Atunci încetează. Ricardo are o menajeră competentă, deci ce nevoie mai are de nevastă? În afară de asta, cu siguranţă ar fi unul şi acelaşi lucru. Numai că menajera e ceva mai pricepută. Probabil o ştie şi el, şi de aceea nu i se frânge inima după Joelle.

— De unde ştii asta?

— Nu ştiu. Doar presupun. Ea pur şi simplu se mută din Spania în Franţa şi ăsta nu-i un lucru care să-l oprească pe Ricardo dacă el s-a hotărât s-o urmeze.

Mercedes dădu uşor din cap, gânditoare.

— Ai dreptate, oftă ea. Cred că n-a fost să fie. Îşi privi prietena gânditoare. Când Chelsea nu făcea caz de vreun lucru sau altul, putea fi foarte logică în ce spunea.

— Mercedes dragă, dacă nu te dai jos din patul ăla, n-o să ieşim niciodată din magazia asta! Azi avem program de voie. Hai să ieşim de-aici!

Program de voie. Ăsta era felul în care Chelsea îi reamintea că erau la sfârşit de săptămână, sâmbătă dimineaţa mai precis. Dumnezeu să-l aibă-n pază pe cel care se va îndrăgosti de Chelsea Prescott, gândi ea în sine. Va avea tot timpul bătaie de cap. Se va cuminţi Chelsea vreodată? Va renunţa vreodată la nemulţumirea asta a ei? O nemulţumire pe care Mercedes o găsea greu de înţeles.

Începu să se îmbrace şi observă amuzată că Chelsea îşi schimba hainele pentru a treia oară în dimineaţa aia. O flata faptul că-i cerea opinia în legătură cu îmbrăcămintea, la fel ca şi faptul că încerca într-adevăr să-şi dezvolte un simţ al toaletelor. O, dar lipsa ei de încredere în calităţile ei fizice era emoţionant. Lăsând la o parte bufnitul, frecventele

izbucniri, aparenta ei îngâmfare, Chelsea era una din fetele a căror opinie despre ele însele era extrem de proastă.

Adevărul era că arăta acum mult mai bine decât atunci când se întâlniseră prima dată, acum şase luni. Figura i se împlinea frumos, grăsimea suplimentară dar atât de necesară făcuse minuni cu chipul ei. Arăta sănătoasă şi veselă, cu ochii ei luminoşi, verzi şi părul, care, de o nuanţă extrem de neobişnuită, era ondulat natural. Mercedes aproape o invidia pentru asta. Iar Chelsea era deşteaptă, cu mult mai deşteaptă decât ea, numai de-ar învăţa să se obişnuiască cu acest lucru.

În ciuda aparenţelor, Chelsea se dovedise a fi aproape o elevă model… aproape. Din când în când făcea ceva scandalos, ca de pildă fluiera când gătea, sau şedea într-o rână când stătea la masă, sau privea spre podea când păşea, cu umerii aduşi. În momente ca ăsta Mercedes îşi dădea seama că prietena ei pur şi simplu preţuia timpul petrecut la această şcoală. O, şi-ar fi putut încerca cu orice, dacă ar fi vrut şi, de vreme ce conversaţia se făcea numai în franceză, ajunsese s-o vorbească acum tot atât de bine ca şi spaniola. Totuşi, de-abia aştepta să fie *liberă,* cum zicea ea. Mercedes nu se lăsa păcălită; trăind în preajma lui Chelsea, îşi dădea seama că într-o zi va urma un fel de explozie. Deşi uneori se elibera pierzându-şi firea, orice-ar fi fost lucrul care-o măcina, se refăcea şi revenea la suprafaţă mereu şi mereu. N-avea niciun rost s-o întrebi ce vrea de la viaţă, nu ţi-ar fi spus. Nu pentru că nu voia, ci pentru că nu era în stare. Nu chiar. În mod clar, nu făcuse încă alegerea.

Totuşi, pentru moment, totul era sub control şi viaţa era, în comparaţie cu alte dăţi, liniştită. Dar vai, ce groaznică a fost prima săptămână aici! Chiar şi

Mercedes recunoscu că regulile şcolii şi regulamentul, ora nerezonabilă când se dădea stingerea, erau toate mult mai aspre decât se aşteptau. Umbla zvonul că nu mai puţin de trei fete, anul trecut, rămăseseră însărcinate în perioada când stătuseră aici, şi Madame du Vilier impusese aceste noi şi imposibile reguli în încercarea de a nu mai lăsa să se întâmple una ca asta. Îi era teamă pentru reputaţia şcolii.

Chelsea se întrecuse pe sine la început. În prima săptămână îi veni să se urce pe pereţi de enervare. Dar nu şi acum. Aparent, ajunsese sa accepte că stătea aici doar până la anul şi că la fel de bine ar putea să-şi dea toată silinţa. Nu că Chelsea ar fi fost măcar pe departe interesată de sexul opus, medită Mercedes. Asta era o altă problemă în care Chelsea părea să stabilească greu contacte cu ceilalţi. O, avea o întâlnire azi, destul de adevărat. Dacă se putea numi aşa. Amândouă, ea şi Mercedes luau masa, şi nu pentru prima oară, cu un tânăr neamţ, fiul proprietarului unei bodegi în Lucerne. Klaus Schultz era cel cu care Chelsea intrase în conversaţie pentru a-şi verifica cunoştinţele de limbă germană, aşa spusese, într-o sâmbătă când ieşiră să ia masa. El avea douăzeci şi doi de ani şi era evident încântat la nebunie de Chelsea. Dar Chelsea insistase ca Mercedes să meargă cu ea la acest prânz, căci nu era interesată de Klaus în sens amoros.

— Ştii, Chelsea, zise ea, gândind tare de data asta, există un lucru pe care madame nu pare a-l fi luat în calcul în legătură cu… protecţia fetelor ei. Râse ea singură de alegerea cuvântului. Adică, de vreme ce suntem oficial lăsate să ieşim sâmbăta şi duminica în oraş şi să facem ce vrem, cum vine asta că nu suntem supravegheate? Cum de are încredere în noi?

— Nu are. Chelsea îşi trase ghetele. Dar

consideră că noaptea e intervalul periculos. Prostovana bătrână trăieşte cu impresia că fetele nu pot rămâne însărcinate decât în timpul zilei.

— Chelsea!

— O, lasă-mă. E o prostovană bătrână!

— Te-ai întrebat vreodată ce-ar spune bătrâna educatoare principală dacă te-ar vedea, dacă ar auzi cum vorbeşti? Şi mai şterge-ţi din rujul ăla, arată ridicol. E prea roşu pentru faţa ta.

Chelsea n-o contrazise în legătură cu rujul. Îl şterse pe tot.

— Măicuţa Mary şi-ar ieşi din minţi. Dar măicuţa Mary e una din puţinele inocente din lumea asta.

— Înţeleg. Mercedes îşi stăpâni un zâmbet.

— Cum îmi vine rochia asta? Fără sutien?

— E bine. Arăţi bine.

Ochii lui Chelsea se mişcară dintr-o parte în alta pe când îşi examina sânii.

— Dar sănii mei? Nu sunt prea graşi?

— Oh, Chelsea! Nu-ţi scoţi o dată din cap că eşti departe de a fi grasă? Acum ai ceea ce eu consider figura ideală… bucură-te de ea! Şi în afară de asta, sânii nu pot fi graşi. Pot părea umflaţi, dar nu graşi.

— Ai mei sunt umflaţi? Adică, prea umflaţi?

Faţa lui Mercedes era inundată de un zâmbet.

— Arată perfect… foarte sexy aşa fără sutien. Sunt sigură că lui Klaus îi va face plăcere să-i privească!

Asta se dovedi a fi o observaţie nepotrivită. Escapada lor întârzie câteva minute, timp în care Chelsea căută un sutien care să n-o strângă. Nu voia, insistă ea, să arate sexy pentru Klaus. Tot ce voia de la el era să discute în limba în care făcea însemnate progrese.

În drum spre staţia de autobuz se opriră şi

Chelsea cumpără un ziar în germană. Îl va studia cel puţin o oră în seara respectivă, citind cu voce tare, atentă la propriul accent, Mercedes ştia asta. După care urmau casetele şi discurile în limba germană.

O dată ziarul cumpărat, Mercedes îşi înlănţui braţul de acela al prietenei ei, pe când mergeau repede prin zăpadă, spre staţia de autobuz. Se întreba ce va zice dragul ei Emilio despre Chelsea când se vor întâlni de Crăciun.

Şi ce va zice Ricardo? medita ea, acum că se schimbase în atâtea privinţe, unele schimbări mai subtile decât altele, în cele şapte luni de când n-o mai văzuse. Va fi de acord cu aceste schimbări? se întreba ea.

Capitolul 5

— Urăsc fiecare minut petrecut acolo! urlă Chelsea cu aprindere. Ricardo, cum poţi să-ţi închipui că-mi place şcoala aia? Nu-mi place să fiu obligată să fac ceva. Nu-mi place să mi se spună ce să fac şi găsesc că cea mai mare parte din program e nefolositor şi absurd.

Oh, era aşa bine înapoi în Madrid! Oraşul avea ceva special pentru ea, aici era casa asta minunată... şi aici era Ricardo. Văzându-l din nou a fost ca şi când s-ar fi întâlnit cu un vechi prieten. Se simţea bine că putea să vorbească cu el, că putea să-i spună ce simţea. Ricardo o asculta într-adevăr. Era aşa... detaşat. O asculta doar şi o făcea să se gândească la unele lucruri doar punându-i întrebări. Niciodată nu i-a

spus că *ar trebui*... ar trebui să facă ceva anume!

Ceilalţi ai casei erau în pat şi aceasta era prima discuţie în particular, mai serioasă, pe care-o purta cu el, în cele câteva zile de când era aici. Mâine era ajunul Crăciunului şi cea mai mare parte din familie se aduna acasă. Fratele mai mic al lui Ricardo, Vincente, sosise deja când ea cu Mercedes au venit. Adusese cu el o englezoaică pe care-o cunoscuse la Oxford şi Chelsea îi plăcu pe amândoi la prima vedere.

În ceea ce-l privea pe Emilio, însă, nu-şi formase o părere. La început gândi despre viitorul soţ al lui Mercedes că e prea serios, aproape sever. Dar îşi păstra impresiile şi comentariile pentru sine, ţinând cont de cât de proaste fuseseră primele ei impresii despre Ricardo.

— Nefolositor şi absurd? Ricardo părea surprins acum. Totuşi Mercedes spune că faci totul foarte bine. Cum se poate, de vreme ce nu pui suflet?

Îşi ridică mâinile, oftând.

— Pentru că e mai simplu. Adică, n-are rost să te opui. Sunt implicată în situaţia asta. Sunt prinsă în ea. Întemniţată. Tot ce pot face e să mă comport cât mai bine.

Ricardo încuviinţă din cap:

— Asta e un mod foarte matur de a privi situaţia, de a-i face faţă. Ochii lui se plimbară asupră-i pe când ea îşi strângea picioarele sub ea, pe canapea. Era încă exagerată în alegerea cuvintelor, dar se maturizase în unele privinţe. Avea conştiinţă de sine, deşi îi lipsea încrederea în ea însăşi şi în felul în care arăta. Asta fusese un alt lucru pe care sora lui i-l spusese, că prietena ei nu credea în propriul ei farmec. Spera să-i fie un pic de ajutor în privinţa asta...

— Matur? se miră ea. Nu ştiu cum...

O privi de-a dreptul acum.

— Şi Mercedes s-a schimbat. Cred că eşti un factor benefic pentru ea, Chelsea. E puţin mai îndrăzneaţă, mai puţin timidă.

— Nu ştiu daca sunt un factor benefic pentru Mercedes, dar suntem prietene bune. Poate din cauza atracţiei contrariilor! Îi făcea plăcere că Ricardo gândea că ea o influenţa în bine pe sora lui. Nimeni altcineva nu părea să gândească cum că ea ar putea exercita o influenţă benefică asupra a ceva sau a cuiva…

Ochii ei se odihneau melancolici asupra buşteanului care ardea în cămin, în timp ce încerca să-şi alunge din minte părerile inoportune ale părinţilor ci. Apoi privi camera de jur împrejur, culcuşindu-se în colţul sofalei. Îi plăcea această încăpere, salonul principal. Îi plăcea întreaga casă, se simţea recunoscătoare faţă de Ricardo pentru faptul c-o făcea să se simtă aşa în casa lui. Îi stătu pe limbă apoi să-i spună ce aflase de la mama ei vara trecută, să vadă el ce-o să zică. Dar se abţinu. În cele din urmă, tatăl ei îi era partener de afaceri, aşa că poate n-ar fi bine…

— Mai ai veşti de la tatăl meu în ultima vreme?

— Nu personal. Afacerile lui cu banca îi privesc mai mult pe unchii mei decât pe mine.

— Mercedes spune că şi tu posezi o companie, tu personal. Asta reprezintă ceva ce separă interesele tale de bancă. Mă întreb cum reuşeşti să îţi faci atâta timp pentru familia ta? Adică, tatăl meu de-abia îşi găseşte timp pentru…

Când vocea ei slăbi, el o îndemnă:

— Pentru ce?

— Pentru orice, zise mohorâtă. În afară de munca lui. Şi la fel şi *ea,* mama…

— Continuă.

Îşi lăsă privirea în jos, descoperind că nu era

capabilă să continue.

— Nu, nu mai… nu mai e nimic de spus… A… asta e. Ridică din umeri, privind în sus, oferindu-i un zâmbet răutăcios. De ce, în schimb, n-ai răspuns tu la unele întrebări de-ale melc? Ce construieşti? Birouri?

— Nu, case de odihnă. Rezidenţe secundare, de-un fel sau altul. Prin asta vreau să spun că ele diferă foarte mult.

— Dar câţi oameni sunt amatori de case de vacanţă în Madrid?

— Nu le construiesc în Madrid, *niña,* răspunse el râzând. Construiesc în principal, deşi nu numai acolo, în Andalusia. Pe coasta de sud, unde soarele străluceşte cea mai mare parte a anului.

— Presupun că asta e pe lângă Marbella…

— Mai adaugă sau mai scoate vreo sută de kilometri de fiecare parte. Zâmbi când o văzu căscând.

— Văd că dacă îţi mai spun despre afacerile mele o să adormi imediat! Deci mai povesteşte-mi despre tine, ţi-au mai venit gânduri noi despre ceea ce vrei în viaţă? Despre cariera ta?

— Cariera mea?

— Asta vrei, nu-i aşa? O carieră…

— A… da… sau poate o afacere pe cont propriu. Nu… nu m-am hotărât încă. Privi într-o parte, căscând.

Ricardo se ridică în picioare imediat.

— Gata! E timpul să mergi la culcare. Haide, mâine va fi o zi încărcată.

Într-adevăr a fost. De dimineaţă, Chelsea plecă să facă nişte cumpărături pe ultima sută de metri. Mercedes nu merse cu ea; nu numai că îşi cumpărase cadourile pentru Crăciun, dar avea foarte puţin timp pentru alţii în afară de Emilio. Datorită talentelor ei organizatorice şi casnice, Chelsea şi nu Mercedes fu aceea care controlă dacă totul era în ordine în salonul

unde cinau şi tot ea aranjă pentru masă flori proaspete. De asemenea tot Chelsea şi nu Mercedes fu cea care o calmă şi o linişti pe temperamentala bucătăreasă a familiei Colchero, atunci când se întâmplă un mic accident în bucătărie (cauzat de una din servitoare), al cărui rezultat fu vărsarea sosului ce trebuia să fie servit cu felul principal.

Când apăru şi restul familiei după douăsprezece şi jumătate, casa începu să zumzăie de voci, de agitaţie şi de un fel de haos care-i făceau plăcere lui Chelsea şi cu care se împăca de minune. Când unul din copii se plânse că se simte rău din cauza drumului cu maşina, cu care străbătuseră jumătate din oraş, Chelsea îi abătu atenţia, dându-i să facă o aşa zisă foarte importantă treabă. Pentru asta primi mulţumirile şi recunoştinţa mamei băiatului, Antonia, care era însărcinată în opt luni şi se resimţea.

— Eşti o fată foarte bună, Chelsea. Familia noastră ţine foarte mult la tine, să ştii. Te considerăm ca făcând parte din familie. Aceste cuvinte veniră din partea Donei Teodora, lângă care stătea Chelsea, în salonul principal, în timpul după-amiezii. Şi eşti aşa drăguţă cu copiii.

Drăguţă cu copiii? Chelsea se uită nedumerită la bătrâna doamnă, a cărei înfăţişare dolofană dezminţea crizele ei de boală. Dona Teodora era întotdeauna îmbrăcată în negru, înfăţişarea ei era impecabilă, stătea ţeapănă sprijinită în baston, dând impresia de severitate. Dar ochii ci, foarte asemănători cu ai lui Mercedes, erau aproape mereu blânzi. Şi atenţi. Când se spunea sau făcea ceva cu care nu era de acord, atunci, dar numai atunci, ochii ei se îngustau, făcând cunoscută nemulţumirea ei. Au fost situaţii în care o privise astfel pe Chelsea, pentru păcatul de a sta picior peste picior astfel încât glezna

de la unul să atingă genunchiul celuilalt, pentru că mesteca gumă sau pentru că o strigase pe Mercedes dintr-o altă cameră.

Cu condescendenţă, plăcând-o şi fiind incapabilă de a simţi altceva decât respect, Chelsea se supunea imediat măsurilor de corecţie ale Donei Teodora, la fel cum acum primea cu plăcere complimentele ei. Bătrâna exercita un fel de putere asupra ei, la fel ca şi nepotul ci cel mai mare, vârsta ei înaintată conferindu-i autoritate, aşa cum avea şi Ricardo, şi totuşi, foarte adesea, ea îi adresa o privire sau o vorbă, cerându-i aprobarea în diferite chestiuni.

La fel făcu şi acum:

— Nu-i aşa, Ricardo?

Nepotul ei cel mai mare se întoarse de unde stătea, cu un pahar în mână, lângă cămin:

— Ce spuneaţi, *Abuela?* întrebă el blând, ochii lui negri privind-o curtenitor. Încuviinţă din cap, nefăcând nicio remarcă pe când bunica lui repetă complimentele adresate mai înainte lui Chelsea.

— Şi nu-i aşa că e elegantă astăzi? continuă ea ca şi când Chelsea nu ar fi fost acolo.

— Sunt întru totul de acord.

De data asta însă făcu mai înainte un fel de comentariu. Ricardo îşi plimbă ochii încet asupra lui Chelsea, din cap până-n picioare, în timp ce dădea din cap rar, aprobator.

— Aşa şi trebuie, fu de acord, deşi „elegantă” nu e cuvântul pe care l-aş fi folosit eu. Ochii lui licăriră repede căutându-i pe ai lui Chelsea şi adăugă:

— „Atrăgătoare” e cuvântul potrivit.

Se înroşi de stânjeneală, simţindu-se uşurată când Ricardo se întoarse de la ea şi recunoscătoare restului celor prezenţi care erau prinşi în propriile lor discuţii.

În dimineaţa de Crăciun, Maureen Prescott telefonă să-i spună fiicei ei „La mulţi ani!”. Chelsea era în baie, când o servitoare veni s-o caute:

— Señorita, su madre esta al teléfono.

Chelsea se încăpăţână, intrând în cadă şi dând drumul la apă să curgă cu zgomot.

— Sunt în baie, nu pot veni. Spune-i că-i urez sărbători fericite. Era tot ce putea face, aşa încât să fie şi sinceră. Tatăl ei sunase în seara precedentă şi şi-aşa îi venise destul de greu să vorbească cu el. Nu dorea deloc să vorbească cu mama ei. Nici azi şi nici într-o altă zi. Era un telefon dat din obligaţie, aşa cum era tot ce făcea Maureen pentru fiica sa, chiar şi-atât puţin cât făcea. Din obligaţie, doar din obligaţie.

Ricardo află totuşi ce se întâmplase cu telefonul dat de Maureen şi o chemă pe Chelsea în biroul lui, tot în acea dimineaţă, puţin mai târziu. Se părea că nimic nu-i scăpa capului familiei.

— E Crăciunul azi, argumentă el. Nu crezi c-ar fi frumos s-o suni pe mama ta şi să-i transmiţi personal urările tale? Şi dragostea ta.

Ochii ei se măriră, schimbându-şi instantaneu culoarea într-o nuanţă mai deschisă de verde, pe când se pregătea să izbucnească, auzind ultimele lui cuvinte.

— Dragostea? *Dragostea*? Eu nu sunt ipocrită! adăugă ea înfierbântată, încruntându-şi faţa. N-o iubesc pe mama mai mult decât mă iubeşte ea pe mine!

— Chelsea! Ce spui? Cum poţi să crezi că…

— Ce? Că nu mă iubeşte? Se întoarse cu spatele spre el, îndreptându-se spre uşă. S-a întâmplat astfel încât ştiu acest lucru, asta-i tot.

Spre surprinderea ei, o lăsă să plece aşa. O lăsă să părăsească încăperea fără a încerca s-o oprească.

Deşi îşi spusese de-atâtea şi atâtea ori că nu dădea nici doi bani pe ceea ce mamă-sa lăsase să-i scape, o rodea mereu.

Restul vacanţei a fost o reuşită deplină, dar noaptea de Anul Nou se dovedi a fi de neuitat, pentru Chelsea. Trebuia să plece cu Mercedes şi Emilio să petreacă noaptea în casa unor prieteni de-ai lor. Ricardo pleca în altă parte, la o petrecere, iar Vincente şi prietena lui deja părăsiseră Spania, să petreacă Anul Nou în Anglia, la părinţii fetei.

După-amiaza târziu, Ricardo veni în cameră la Chelsea şi-o întrebă dacă n-ar vrea mai bine să meargă cu el. Ea stătea într-un fotoliu, citind, şi fu surprinsă când auzi un ciocănit şi deschizând uşa, îl văzu pe el.

— Intră. Fără să se gândească, fără niciun scrupul, îl invită în camera ei, neîncercând măcar să-şi ascundă plăcerea când el se aşeză în celălalt fotoliu îmbrăcat în catifea.

— Numai dacă nu tii neapărat să mergi cu Mercedes şi Emilio astă seară, zise el, trecând direct la scopul primei lui vizite în dormitorul ei, voi considera ca o favoare personală dacă ai veni cu mine la petrecerea la care sunt invitat.

Se aşeză, încurcată de diferite gânduri şi întrebări care-i treceau prin minte. Reacţia ei imediată fu una de plăcere, ar fi încântată să meargă cu Ricardo. Mercedes şi Emilio cu siguranţă n-aveau nevoie de ea numai ca să meargă în trei! Dar de ce-o întreba Ricardo? Şi la ce fel de petrecere ar merge? Va avea ceva potrivit de îmbrăcat? Şi, mai important, va fi în stare să facă faţă? Ricardo era cu mult mai mare şi, de asemenea, un bărbat sofisticat. O îngrozea gândul că l-ar putea dezamăgi în vreun fel.

— Păi… a… Nu mai continuă.

— Nu vrei să vii cu mine? Nu-i nimic. Ridică din

umeri, vocea şi expresia fiindu-i total indiferente.

Chelsea aproape intră în panică.

— Nu! Stai! Am vrut să spun da. Adică, mi-ar *plăcea* să vin.

— Da? Părea amuzat şi nici pe departe convins.

— Da! Numai că… a… ce fel de petrecere e?

— Ceva oficial. Nu, nu te uita aşa, tot ce trebuie să faci e să îmbraci ceva elegant, iar dacă tu n-ai ceva potrivit, atunci cu siguranţă vei găsi la Mercedes.

Liniştită, întrebă altceva:

— Ce-ai vrut să spui că ar fi o favoare pentru tine dacă aş merge?

— Păi… să zicem că dacă va încerca cineva să mă acapareze tot timpul şi dacă tu mă vei însoţi, asta îmi va face soarta mai uşoară.

Zâmbea larg acum şi Ricardo făcu la fel.

— O femeie! Ha! Era teribil de amuzată. De ce nu încerci să nu te duci deloc? Persoana n-ar crede nicio clipă că eşti interesat de *mine!*

Ricardo se gândi cu atenţie înainte de a răspunde la asta. Dacă ar fi confirmat ce ea tocmai spusese, n-ar fi ajutat-o prea mult să capete încrederea de sine, pe care, în mod subtil, încerca să i-o dea.

— Nu ştiu ce va crede şi nici nu-mi pasă. Ştiu numai că atunci când voi pleca de-acolo, voi pleca cu tine. Şi nu pot să nu mă duc deloc, întrucât petrecerea e în casa cuiva cu care fac foarte multe afaceri.

Se aranjase. Plecă de la ea, spunând că nu vor ieşi din casă până târziu, pe la zece. Asta îi permitea lui Chelsea să se pregătească. A trage un pui de somn era ceva ce nu intra în discuţie. Era aşa de agitată şi îngrijorată, ba chiar fusese de câteva ori pe punctul de a se răzgândi. O recepţie oficială de la un partener de afaceri!

Ea – însoţindu-l pe Ricardo! Urma să fie cu totul altceva decât petrecerile în familie.

— Eşti *sigură*? Dar pantofii? Se afla în camera lui Mercedes, câteva ore mai târziu, probând rochia pe care Mercedes i-o recomandă. Mercedes i-o cumpărase în timpul unui tur de cumpărături, săptămâna trecută, dar Chelsea nu apucase încă s-o poarte. Merse pe mâna lui Mercedes în ceea ce privea rochia, deşi nu se simţea în largul ei fiind îmbrăcată cu ea. Era ceva simplu, dintr-un material mătăsos, dar după părerea lui Chelsea fusta se mula prea tare şi-i scotea în evidenţă fundul prea bombat. Decolteul era acceptabil şi nu era tăiat prea adânc, dar rochia nu avea mâneci, iar lui Chelsea nu-i plăcea să fie aşa, cu umerii şi braţele goale, deoarece pielea îi era prea albă. Şi nici culoarea nu era potrivită. Nu pentru ea. Era ceva între albastru intens şi bleumarin.

Totuşi, când încălţă pantofii cu curea, cu tocuri înalte, pe care i-i împrumută Mercedes şi când îşi puse pe umeri o pelerină, se simţi mai bine.

— Bine, dacă tu zici… Se dezbrăcă de toate şi se întoarse în camera ei. Trebuie să-mi fac duş. Mă machiez şi-mi fac părul, apoi vin pentru inspecţie.

— Chelsea, Emilio şi cu mine plecăm în cinci minute. E aproape opt.

— O, Doamne!

Mercedes înaintă încet spre uşă şi-o îmbrăţişă scurt, zâmbindu-i încrezătoare.

— N-ai nevoie de inspecţia mea. Vei arăta cum trebuie şi te vei purta fără reproş, ştiu asta. Şi acum nu-ţi mai face griji! Distracţie plăcută!

Chelsea auzi ceasul din hol bătând zece, dar nu se putu aduna, aşa încât să fie în stare să coboare. Era nervoasă ca o pisică şi arăta *groaznic.* Se machiase şi se şterse, iar se machiase, aplicând uşor rimel pe

vârful genelor şi pe buze puţin ruj, o culoare potrivită. Nu arăta bine machiată, dar nici nemachiată nu-i plăcea cum arăta. Şi părul... de ce n-o crezuse pe Mercedes când îi spusese că metoda de a-şi descreţi părul era să-l pună pe bigudiuri mari? Ar fi putut să cumpere, acum îşi dorea să fi cumpărat. Nu mai e nevoie să spunem că Mercedes nu avea bigudiuri; oh, cât o invidia pe fata asta pentru părul ei incredibil de lung, căzându-i în valuri pe umeri, negru ca lignitul!

Părul lui Chelsea nu era nici roşcat, nici brun, nici lung, nici scurt. Nu zilele acestea. Tocmai îi crescuse până la umeri şi-i dădea un aer personal.

Scăpă peria de păr din mână când auzi sunetul vocii lui Ricardo la uşă:

— Tocmai veneam, reuşi ea să spună, netezindu-şi rochia, privindu-se din nou în oglindă, din cap până-n picioare. Îi va privi faţa cu atenţie când va deschide uşa... şi dacă va vedea vreun semn de dezamăgire, de dezaprobare, nu va merge la petrecere. Hotărât lucru.

Dar nu văzu niciunul din lucrurile astea. Când deschise uşa şi-l văzu, i se tăie respiraţia pentru câteva momente, destul de lungi, uită despre felul în care arăta.

Imaginea lui o şocă. Îmbrăcat în negru, cu pantaloni care-i veneau ireproşabil şi o haină de seară albă ca neaua, arăta mai înalt ca niciodată, *casta*, mândria lui, la graniţă cu aroganţa, era mai evidentă ca oricând, făcând toţi ochii să se întoarcă spre el, făcându-i curioşi. Îl privea, observând fiecare amănunt, întunecimea pielii în contrast cu albeaţa strălucitoare a hainei şi a cămăşii, trăsăturile feţei pe care n-o mai privise niciodată aşa de aproape, nu în felul în care-o făcea acum. Chiar şi când stătuse la o distanţă mai mică de cea la care stătea acum, cam un metru,

niciodată nu observase ce frumuseţe clasică avea dispunerea oaselor feţei lui, marginile fălcilor, bărbia pătrată, hotărâtă. Nu observase nici formatul gurii, linia arcuită a buzelor, nasul roman, desimea sprâncenelor străjuindu-i ochii negri precum cărbunele.

Era, gândi ea, nu numai impresionant, era frumos.

— Arăţi splendid, Chelsea. Ricardo îi zâmbi curtenitor, apoi chicoti atunci când ea se înroşi, stânjenită. Nervoasă, neîncrezătoare, se întoarse, nesigură pe sine, să-şi ia gentuţa de seară, gândind cu disperare ce i-ar putea spune ea la rândul ei.

Ricardo o privi pe când se mişca nedumerită, dar conştientă de sine, spre măsuţa de toaletă. O vedea aşa cum îşi dorea să se fi văzut ea însăşi, ca pe o tânără foarte drăguţă. Îi privi figura pe când ea îşi îmbrăca pelerina, acoperindu-şi umerii albi ca laptele, faţa netrădându-i însă nicio expresie, pe când se delecta în sine cu frumuseţea formei corpului ei. Rochia îi venea perfect, la fel ca şi culoarea, deşi era evident că fata… tânăra domnişoară… nu era deloc mulţumită de felul cum arăta.

Când îşi dădu seama că ea stătea nemişcată, aşteptând, când deveni conştient de faptul că o privise – făcându-i poate prea multă plăcere – izbucni imediat:

— Nu mă crezi? Când ţi-am spus eu vreo minciună? Îi întinse braţul, în semn de invitaţie.

Chelsea îşi încolăci braţul de al lui, mulţumită, dar neconvinsă. Îi căută privirea:

— Părul…?

— Părul… Ricardo îşi ridică braţul neocupat şi-i atinse părul ca şi când era ceva preţios. Părul îţi e, astă seară, nimbul splendorii tale, Chelsea.

Dacă n-ar fi înţeles prea bine, ar fi crezut că-i făcea curte. Aşa, ceea ce făcea, era doar ca s-o facă să

se simtă bine. Poate că Mercedes avusese dreptate când spusese că fratele ei era amabil. Era cu siguranţă înţelegător, îşi dădea seama ce emoţionată era.

— Ştii, Ricardo, zise ea râzând, pe când coborau la braţ scările rotunde, care şerpuiau în jos, nu eşti un baston prea bătrân.

— Vai, dar ce drăguţ, *niña.* Izbucni în râs. Dar nu chiar „bătrân", dacă eşti amabilă. La treizeci de ani, nu mă simt a face parte din această categorie. Nu chiar.

— Şi nu *„nula"*, i-o întoarse ea. La nouăsprezece ani nu mă simt ca făcând parte din această categorie. Nu chiar.

— Ai doar optsprezece, zise el, clătinându-şi capul spre ea.

— Voi împlini nouăsprezece anul ăsta… da, aşa e! Îşi ridică o mână, hotărâtă să nu se lase contrazisă. Azi e întâi ianuarie, ţi-aduci aminte?

Îşi aducea aminte?

Îşi aducea aminte. Ricardo Colchero avea să-şi aducă aminte de ziua de-ntâi ianuarie mai adesea decât îşi putea închipui acum. O ajută pe Chelsea să se urce în maşină şi se furişă lângă ea. Şoferul ştia unde mergeau.

Doar zece minute mai târziu, maşina opri în fata unei case imense. De la fiecare fereastră se revărsau lumină, râsete şi muzică în aerul rece al nopţii.

Printre aparent nesfârşitele prezentări, întrebări, mici discuţii şi alte conversaţii uimitoare, Chelsea naviga şi se descurca destul de bine, pe când ea şi cu Ricardo îşi croiau drum printre cei peste o sută de invitaţi. La un moment dat se despărţiră, fiecare prins în grupuri diferite de invitaţi, dar încrederea ei nu se zdruncină atât timp cât îl putea vedea. Şi atâta timp cât el era acolo să-i ofere un zâmbet, o încuviinţare cu

capul, abia schiţată, arătându-i cât de mulţumit era, totul era în regulă.

Încrederea ei crescu.

Era aproape miezul nopţii când fu adusă mâncarea şi Chelsea trebui să se abţină să nu dea năvală. Pe când Ricardo o conducea, la braţ, către felurile aduse, Chelsea îi zise direct:

— Mor de foame. Trebuia să ne hrănească mai de mult!

El nu răspunse nimic, ci doar încercă fără succes să-şi ascundă râsul.

— Chelsea, eşti o prezenţă atât de reconfortantă, o însoţitoare încântătoare!

— Nu-mi spune aşa, nu aici. M-am plictisit să le tot explic oamenilor cine sunt. O prietenă a surorii lui Ricardo. Toţi consideră un lucru ciudat faptul că m-ai adus aici, ştiu asta.

— Dar e cineva care mi-e recunoscător, o informă el.

— Da?

Ricardo arăta cu capul pe deasupra camerei:

— Miguel Buendia… cel care se tot învârte pe lângă tine. Sau n-ai observat?

— Glumeşti? Chelsea privi de-a dreptul spre cel în discuţie. Ricardo, trebuie să aibă peste patruzeci de ani, daca are vreo vârstă!

Timp de o secundă, îi pieri veselia din ochi.

— E cu trei ani mai mare ca mine.

Apoi zâmbi din nou, concentrându-se asupra mâncării.

— Ai văzut-o pe gazda noastră? Mai dă-mi puţin paté din acela, te rog.

— Nu prea. Soţia lui e *frumoasă…* apropo, pe ea ai văzut-o?

— Pe cine?

— Ştii tu, cea care vrea să te ia acasă, să faceţi dragoste ca doi nebuni.

— Poftim? Câtă şampanie ai băut?

— Două pahare. Chicoti.

— Trei. Cu ăsta, zise, arătând spre paharul din mâna ei, şi ultimul!

— A fost doar o glumă, Ricardo. Privi spre el, neştiind sigur dacă îl şocase sau îl enervase sau ce anume îl făcuse să zică aşa.

— E numai o altă concluzie grăbită de-a ta, fără să fi fost bine informată sau fără să te fi gândit prea mult.

Ochii i se măriră. Încet, şocată, zise:

— Adevărat? Fac asta… fac asta tot timpul?

Simţi o strângere de inimă pe când privea la ea, la ochii ei de un verde limpede, atât de plini de încredere şi de inocenţă. Nu fusese prea atent în alegerea cuvintelor, pentru că-l enervase cu remarca despre omul din cealaltă parte a încăperii şi cu cea despre femeia pe care voia s-o evite. Lăsă din mână farfuria şi-şi puse un braţ în jurul umerilor ei.

— Uneori, *niña.* Dar nu, nu tot timpul. Hei, te-au învăţat să dansezi cum trebuie la şcoala aia nenorocită la care mergi, în Elveţia?

— N-a fost nevoie. Zâmbi, uşurată că totul era iar în regulă. Unele lucruri îmi stau în fire.

Ricardo o conduse în camera unde se dansa, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmplase cu el în seara asta? Mintea îi era prea precaută cu fata asta. Era, fără să fie nevoie, prea sensibil în legătură cu orice. Vedea în orice aluzii. Nu-i plăcuse ce desluşise în ochii lui Miguel Buendia când vorbise cu ca… şi chiar şi acum, când dansau, ochii celuilalt erau asupra ei. Nu se plăcuse nici pe sine pentru gândul care-i trecuse prin minte, ca răspuns la ultimele ei cuvinte.

Fără să-şi dea seama o ţinea un pic mai aproape pe când se mişcau în ritmul muzicii, descoperind că era extrem de uşor de dansat cu ea. Toate motivele de uimire îi dispărură pe când dansau. Când se schimbă muzica, şi ea se dădu un pic mai aproape de el, aşa încât aproape se sprijinea de el, lui îi trecu prin corp un fior din cauza apropierii lor.

— Ce e? Chelsea se depărtă uşor, ca să-l poată vedea mai bine. E totul în regulă?

Privind în jos, spre ochii ei inocenţi, nu se putu abţine să nu zâmbească, în ciuda tulburării.

— Da, micuţo, totul e în regulă. Dar îşi facu un scop din a o ţine departe de el de acum înainte.

Nu protestă când, întorcându-se acasă, Chelsea zise că nu putea merge imediat la culcare. Spuse că era prea… prea impresionată de seara respectivă şi de toată distracţia. Ricardo nu numai că înţelese asta, dar fu chiar de acord cu ea.

— Vom bea o ceaşcă de ceva cald. Doar una. Ness. Personalul s-a dus la culcare.

— La fel ca toţi ceilalţi. Chelsea se duse să facă ea cafeaua, lăsându-l pe Ricardo să controleze dacă încuiase toate uşile.

Stătea în salonul principal, cu un bilet în mână, când ea veni cu ceştile.

— Se pare că mama ta a sunat din nou, să-ţi ureze un an nou fericit. Îi înmână nota, dar ea o îndepărtă, detestând conţinutul ei.

— Nu mă interesează. Sări lângă el pe canapeluţă, lângă focul care mai pâlpâia puţin, cu o figură abătută, pe când se întindea după ceaşca ei. Dar nu ajunse la ea. Mâna îi fu prinsă de a lui Ricardo şi scuturată uşor, făcând-o să se uite la ea.

— Ce e Chelsea? De ce ai lacrimi în ochi?

Nu-i răspunse. Era prea furioasă, tremura de

furie.

— Hai, îi zise blând. De ce nu-mi spui despre ce e vorba? Mama ta a telefonat de Crăciun o dată şi din nou azi dimineaţă. A sunat iar astă seară. De ce nu vrei să vorbeşti cu ea? Ce ţi-a făcut?

Asta o făcu să se gândească, profund. Ce i-a făcut?

— Nu că ar fi făcut ceva, deşi a făcut, ci felul în care s-a purtat.

Ricardo aşteptă, mirat.

— E vorba de faptul că mă acuză *pe mine* că sunt iresponsabilă. Ce tupeu! Furioasă, se ridică în picioare, nemaiputând să stea. Toată viaţa mea, toată viaţa mea n-au dat nici doi bani pe mine! Ştii asta? Nici Hal, nici… mai ales *ea*. Şi ştii de ce? Pentru că munca ei, cariera ei era mai importantă, pentru că nici n-a vrut să se mărite iniţial. Totuşi e în continuare căsătorită cu tata. Are vreo justificare? Înţelegi?

Îi cerea un răspuns. Ricardo o privi serios, privi felul în care-şi ţinea mâinile în şolduri, felul în care părea că e pregătită să-l atace nu numai pe el, ci pe oricine altcineva.

— Nu înţeleg. De ce nu-mi spui totul, de la început?

În următoarea jumătate de oră, pe când vorbeau, Chelsea deveni din ce în ce mai calmă, deşi nu era mai puţin supărată. Numai că se stăpânea mai uşor. Îi vorbi despre viaţa ei, despre copilărie, despre cum s-au despărţit părinţii ei când ea avea şapte ani, întrucât mama ei nu putea suporta să trăiască în New York.

— Însă tata îşi avea aici afacerile bancare şi aici voia să stea. Când a întâlnit-o prima dată pe mama, cu mulţi ani în urmă, ea era decoratoare şi era pe punctul de a-şi pune pe roate propria ei afacere. Provine dintr-

o familie obişnuită şi n-a avut bani cu care să pornească în viaţă. A avut însă ambiţie. Foarte multă.

Se aşezase din nou. Îl privi pe cel de lângă ea, dându-şi seama că el trebuia să ştie multe din cele ce-i spunea ea.

— Unele lucruri le ştiu. Zâmbi uşor. Spune-mi însă ce s-a întâmplat de curând de te-a supărat atât de mult.

— S-a întâmplat vara trecută, spuse monoton. Vezi tu, am *încercat* foarte tare să cred că părinţii mei ţin mult la mine, chiar şi când totul părea contrar. Dar vara trecută când am stat la mama, am vorbit despre absolvirea şcolii şi i-am spus că m-am resemnat, dar că nu putea fi vorba să merg după aceea la vreo universitate. S-a enervat foarte tare. La fel şi eu. Nu înţelegeam de ce continuarea studiilor conta atât pentru ea, când pentru mine n-avea nicio importanţă. La un moment dat am ţipat la ea, spunându-i că nu înţelegeam de ce s-a mai deranjat să facă un copil, dacă nu se interesa niciodată de el. Am continuat spunându-i de asemenea că nu înţelegeam de ce s-a mai măritat, când era atât de evident că nu voia să fie măritată. Iar răspunsul ei a fost... la fel de tare şi de mânios, răspunsul ei a fost...

Ricardo aştepta, dar ea nu zise nimic. Voia ca ea să i-l spună, să se elibereze. Îşi aplecă mult capul, evitându-i ochii, cu credinţă falsă că el va fi şocat, sau ceva de genul ăsta.

— Mi-a zis: „Pentru Dumnezeu, n-aş fi vrut, crede-mă! Nu-mi doream să te am, domnişoară! Nu doream să mă căsătoresc, dar am fost obligată s-o fac!” Asta a fost tot.

Ricardo gemu uşor, nefiind păcălit de atitudinea cu care spusese ultimele cuvinte.

— Deci nu ce-a făcut a fost aşa teribil, sunt de

acord. A rămas însărcinată, deşi nu voia asta, la fel ca atâtea alte femei. Dar greşeşti când spui că nu ţine la tine şi că nici n-a ţinut vreodată.

Îşi ridică încet capul.

— Nu contează! ţipă ea. *Nu* greşesc, dar nu contează asta. Am ştiut întotdeauna că n-are timp pentru mine. Am înţeles, nu mai sunt copil. Nu e nevoie să mai încerc să mă mai autoamăgesc. Numai că… Vocea i se pierdu pe când lacrimile îi năvăliră, prelingându-se în jos, pe obraji. Încheie în şoaptă. Aş fi vrut… aş fi vrut… să nu-mi fi spus… că încă de la început nu m-a vrut.

Pe când începuse să plângă, Ricardo o luă în braţe, scoţând din buzunarul de la piept o batistă imaculată.

— Gata, *niña.* Sst, gata… O ţinea la piept pe când ea tot mai plângea şi-şi ştergea nasul, gândindu-se la părinţii ei, la Hal şi la Maureen Prescott. În cele din urmă Chelsea se linişti, dar nu încercă să se depărteze de el. Capul ei se odihnea pe umărul lui, Ricardo vorbindu-i blând, dar încurajator, buzele atingându-i părul.

— Crede-mă, Chelsea, tatăl şi cu mama ta nu pot fi decât mândri de tine.

Nu crezu asta, dar nu răspunse nimic. Nu voia să se îndepărteze din strânsoarea ocrotitoare a braţelor lui.

Ricardo îi spunea înainte ce credea el, ştiind că trebuie să-i spună ceva care să-i atenueze durerea pe care-o resimţea. Se bucura că ea nu-l privea, deoarece şi supărarea lui era destul de mare. N-ar fi trebuit ca soţia lui Hal să-i spună acel lucru, aşa cum o făcuse. Nu-şi dăduse seama ce însemna asta pentru o fetiţă care era deja convinsă că nu e bună de nimic? Nu crezuse în ea însăşi până vara trecută. Iar acum…

— Chelsea, trebuie să mă crezi pe cuvânt când îţi spun că eşti o persoană însemnată, inteligentă, ai multe talente, asta fără să mai spun că eşti şi frumoasă… Părinţii tăi n-ar putea decât să fie mândri de tine, chiar dacă n-ar fi vrut să te aibă. Iată, eşti o fetiţă deşteaptă şi încântătoare şi eşti a lor. În ciuda deosebirilor dintre voi, care-o să se rezolve cu timpul, te iubesc şi ei. Ştiu că te iubesc, n-au cum să nu te iubească. Cum s-ar putea altfel?

Chelsea ascultă tot ce-i spuse, dar nu crezu nimic. Ştia numai că era bine la el în braţe şi că el era bine intenţionat. Întru totul liniştită, se sprijini de el, trăgându-se mai aproape, aşa încât îşi dădu seama cât de puternic bătea inima lui. În toată viaţa ei nu mai plânsese aşa dezlănţuită în fata nimănui, cum o făcuse cu el, astă seară. Dar totul era bine acum. Încă îl asculta spunându-i cum indivizi diferiţi îşi manifestă dragostea în mod diferit, pentru că ei înşişi diferă, unii fiind în stare să arate că ţin la o altă persoană, şi nu întotdeauna relaţiile dintre oameni sunt evoluate din punctul ăsta de vedere.

Nu i se părea prea logic ce spunea el, dar asta nu conta. Desigur îşi dădea seama că făcea mereu, deşi uneori nu de-a dreptul, referire la dragostea părinţilor ei pentru ea. Greşea, dar nici asta nu conta. Simţea doar o recunoştinţă copleşitoare pentru el, pentru felul în care încerca s-o facă să se simtă mai bine. La un moment dat, îşi ridică uşor capul şi buzele îi atinseră obrazul, revenind repede în poziţia în care stătuse mai înainte, ca nu cumva el să se îndepărteze de lângă ea. Dar el încă o mai ţinea în braţe; nu se mişcă deloc, ştia că n-o va îndepărta de la el de data asta, şi nici nu va fi stânjenit. Ţinea la ea, ţinea suficient de mult, încât să continue să vorbească, iar ea îl adora pentru că făcea asta.

Când el îşi vârî o mână în haina deschisă, tăcând, ea îngheţă de frică, nu cumva s-o respingă, când ea dorea, avea nevoie atât de mult de liniştea pe care i-o dădea apropierea lui fizică.

Când mâna ei atinse brusc pieptul lui, Ricardo se opri la jumătatea propoziţiei. Curioşi, ochii lui priviră creştetul capului ei; nu putu să-i vadă deloc faţa. Propria lui reacţie la atingerea ei îl deranjă şi nu-şi putu da seama dacă ea era pe punctul de a adormi sau dacă ştia perfect ce făcea. Uşor, îi luă bărbia, ridicându-i capul, să vadă ce spuneau ochii ei. Erau umezi şi pe jumătate închişi de oboseală.

— Chelsea, cred c-ar fi timpul să…

Îl auzi, spunându-i că era timpul să meargă la culcare, iar apoi, pentru câteva secunde îl privi adânc în ochi, înainte ca privirea să-i alunece pe gura lui. Erau atât de aproape, ar fi fost atât de uşor să-şi mişte buzele câţiva centimetri mai aproape, în aşa fel încât să le atingă pe ale lui. Îi oferi cel mai scurt dintre săruturile posibile şi voia să-i spună „noapte bună”, când deodată, mâinile lui alunecară pe braţele ei şi le strânseră mult mai tare decât era necesar.

Ochii ei se măriră, dezamăgiţi, miraţi.

— Nu te supăra, Ricardo! îl rugă ea. Te rog! Voiam doar să…

— Să mă supăr? O privi. Nu sunt supărat. Chelsea, am… Se întrerupse, de data asta neştiind ce să-i spună. Chelsea, nu pari să… Privi în lături, înspăimântat de dorinţa de a o săruta, de a o săruta cu adevărat. Nu-i fu deloc mai uşor când ochii îi priviră ridicătura lină a sânilor, strânşi în corsetul rochiei. Mergi la culcare, Chelsea!

— Nu, nu, a… o, Doamne! îl privi cu ochii pe jumătate închişi, vârful roz al limbii trecându-i peste buze. Următorul lucru pe care-l făcu fu acela că o

aduse cu putere către el, gura căutându-i-o pe a ei, făcând-o astfel pe Chelsea să se încordeze în braţele lui. Dintr-o dată, el se destinse, reuşind s-o sărute uşor… şi scurt. Se depărtă. Căutând ochii lui Chelsea, să vadă dacă nu se desluşea dezamăgirea în ei.

Nu văzu nimic de felul ăsta în ochii ei. Doar îl privea. Atât… îl privea.

— Chelsea, într-una din zilele astea îţi vei da seama…

— De ce eşti aşa îngrijorat? Râse, privindu-l. Am mai fost sărutată.

Într-adevăr? Îşi ţinu răsuflarea. Oh, el nu rostise cuvântul respectiv. Uneori, acest om putea spune atâtea, doar ridicându-şi o sprânceană. O enerva asta, aşa cum o enervase şi prima dată când îl întâlnise, dar de data asta n-o arăta. De data asta îşi păstra figura impenetrabilă, vocea fiindu-i blândă, aproape rugătoare. Două lucruri era clare pentru ea: n-o credea că mai fusese sărutată, dar mai fusese. Prin urmare, se arăta dezamăgită, şi n-ar fi trebuit! Nu faţă de el. Mai ştia că nu trebuia să se mai apropie de el încă o dată, fără să fie destul de abilă în folosirea… acestei puteri… pe care abia acum începea să-şi dea seama c-o avea asupra lui.

— Ricardo, murmură ca, mă doare.

Îi dădu drumul imediat, iar ea privi semnele roşii pe care strânsoarea degetelor lui i le lăsase pe braţ. Un fior îi trecu prin şira spinării, fior însoţit de emoţie, când îşi dădu seama că nu se putea descurca cu el; n-o să se mai deranjeze să-şi bată capul cu el! în schimb, îşi acoperi braţele cu mâinile, timp în care Ricardo se scuza.

— Nu, a fost vina mea, zise sinceră. Îmi pare rău, nu te învinuiesc pentru faptul ca eşti supărat. Se ridică repede în picioare.

— Chelsea! Tulburat, îi prinse mâna. Îl strânse uşor, pe când stătea nemişcată şi, pentru a doua oară în seara aceea, simţi o strângere de inimă. Stătea încă în picioare, ţinând-o de mână, privind în jos spre această fată-femeie care întotdeauna îl interesase şi care adesea îl amuzase. Dar astă seară era…

— Ricardo? Chelsea se încruntă. Arăta de parcă avea o mulţime de probleme care-l frământau. O îngrijorase. Ce e?

Răsuflă uşurat, de parcă-şi ţinuse respiraţia până atunci.

— N… nu… nimic, Chelsea, chiar nimic. Nu sunt supărat pe tine, nu vreau să crezi asta.

— Atunci ce să fac să mă săruţi din nou? Vreau să zic… un sărut de noapte-bună. Doar atât voia. Era important pentru ea să sfârşească această noapte cu bine, fără vreo încordare sau neînţelegere între ei.

La fel simţea şi Ricardo. Era conştient de responsabilitatea pe care şi-o asumase. Conştient că atitudinea lui faţă de ea conta foarte mult. Încercase să-i insufle acestei fete încredere şi siguranţă de sine; n-o să dea acum înapoi. Erau mai multe feluri de a o săruta pentru a-i ura noapte bună.

— Roagă-mă doar.

Îl rugă.

Dar lucrurile merseră prost, atât pentru el, cât şi pentru ea. Precum şi vrusese, sărutul lui fusese ca acela pe care-l dai surorii tale când îi spui „noapte bună”, iar Chelsea murmură un protest pe când el îşi ridică uşor capul. Îl cuprinse în braţe şi-şi aduse trupul lângă al lui, spunându-i:,

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru această minunată…

Cu un zâmbet trădând nemulţumire de sine, Ricardo cedă dorinţei. O mângâie pe pielea moale,

desăvârşită a obrajilor, îşi lăsă capul jos, sărutând-o uşor, dar în aşa fel încât buzele ei se depărtară. Participase şi ea nu fără entuziasm, şi tocmai acest lucru îl speriase pe Ricardo, dar se şi temuse de el. Era atât de tânără, în noaptea aceasta fusese însă irezistibilă.

Chelsea era deopotrivă emoţionată şi speriată. Chiar pe când îl sărută, se retrase în aşa fel, încât trupul ei nu-l mai atingea pe-al lui. Nici măcar nu se gândi cum va reacţiona el la atingere, ei de propria-i reacţie îi era teamă. Inima începu să-i bată incredibil de repede, picioarele i se înmuiară şi deşi plăcerea îi fusese provocată de prezenţa blândă a limbii lui în gura ei, mişcându-i-se uşor între buze, tot trupul îi era înfiorat. Voia să se strângă din nou lângă el… dar în acelaşi timp voia s-o ia la fugă. Nu se putea decide ce dorea cel mai tare.

Fu deopotrivă dezamăgită şi uşurată când Ricardo hotărî în locul ei. Se depărtă de ea, mâinile mai întârziindu-i doar o clipă pe obrajii ei, înainte s-o elibereze din îmbrăţişare şi să stea în aşa fel, încât să n-o mai atingă deloc.

Numără până la trei înainte de a vorbi. Era supărat pe amândoi, dar în primul rând pe el. *El* ar trebui să ştie mai bine. Cu puţin efort zâmbi:

— Noapte bună, *niña.* Acum, du-te.

Nu-l întrebă el de ce nu mergea la culcare, nu putea gândi limpede, deci îi spuse pur şi simplu „noapte bună” şi ieşi din cameră puţin cam grăbită.

Ricardo se aşează obosit şi murmură în timp ce-şi trăgea răsuflarea. Ce dracu’ se-ntâmplă cu el? Avea treizeci de ani, iar ea optsprezece, *optsprezece*! La această vârstă delicată, doisprezece ani era o diferenţă importantă. Ea nu ştia nimic, în ciuda inteligenţei ei. Era în urmă în ceea ce privea anumite

aspecte de viaţă, comparativ cu unele fete de vârsta ei. Îi lipsea în aşa măsură stăpânirea de sine, încât nu putuse rezista farmecelor unei fetiţe de optsprezece ani?

Dar, la dracu', ea nici nu ştia că avea astfel de farmece! Totuşi, şi asta făcea parte din atracţia pe care-o reprezenta.

— La naiba! Mormăia din nou, trecându-şi degetele prin buclele părului. Avu o imagine bruscă a ceea ce va reprezenta această fată peste câţiva ani, când va fi femeie, femeie în adevărata putere a cuvântului şi când va fi perfect conştientă de asta.

Era suficient să-l facă să se simtă neconsolat.

Dar Chelsea nu era femeie, nu încă. Trebuia să aibă în vedere situaţia aici şi acum şi, dacă nu era foarte atent, ea se va îndrăgosti de el. Nu trebuia să permită să se întâmple aşa ceva.

Trebuia să-i fie prieten şi nimic mai mult. Ea avea nevoie de prieteni. O, o avea pe Mercedes, dar într-un fel special, avea nevoie şi de el.

Se împăcă cu acest gând şi-şi propuse să n-o mai atingă niciodată.

Capitolul 6

NICI nu trecuse bine Crăciunul, că Chelsea şi aştepta cu nerăbdare vacanţa de Paşti. Ricardo însuşi o invitase la Guadalajara, să îşi petreacă vacanţa cu el şi cu Mercedes, cu Dona Teodora, cu Vincente, dacă venea din Anglia, şi fără-ndoială, cu alţi câţiva membri ai familiei. Încântată de această perspectivă, îşi dădu

seama că o aştepta cu prea mare nerăbdare.

Când se întoarse la şcoală, se afundă cu încăpăţânare în studiu. Avea ocazia să înveţe stenografia şi dactilografia şi, deşi nu vedea cum îi vor folosi vreodată, merse şi la aceste ore. Erau mai puţin plicticoase ca celelalte şi cel puţin *ar fi putut* să-i folosească într-o zi.

Se gândea adesea la Ricardo, dându-şi seama că se îndrăgostise de el. N-o îngrijorase asta. De la unsprezece ani văzuse fete îndrăgostindu-se şi depăşindu-şi apoi pasiunea; era suficient de matură să-şi dea seama că-i va trece. Era hotărâtă nu doar să-şi ţină mereu mintea ocupată, dar să şi înceapă să-şi însuşească şi un alt fel de educaţie. Pierdea prea mult timp gândindu-se cum se simţise când o sărutase Ricardo, că fusese cu totul altceva decât trăise până atunci, fiind hotărâtă să facă comparaţii.

Astfel, la fiecare weekend în timpul trimestrului, ea şi cu Mercedes, cu sau fără alte fete, ieşeau în oraş să se distreze. Mercedes nu avea însoţitor, nu accepta nici măcar să ia masa cu cineva de sexul opus. Îi „aparţinea”, spunea ea, lui Emilio, şi nu voia pe nimeni altcineva, şi nici măcar nu dorea să descopere dacă ar fi vrut pe altcineva.

Modul de gândire al lui Chelsea era foarte diferit. Făcea eforturi, în mod intenţionat, să se întâlnească cu cât mai mulţi bărbaţi, ceea ce, descoperi spre plăcerea şi mirarea ei, era destul de uşor de îndeplinit. Începu să-şi dea seama că era într-adevăr atrăgătoare, deşi motivele pentru care dorea să petreacă cât mai mult timp posibil în compania bărbaţilor nu erau doar ca să-i satisfacă orgoliul. Îi era greu să uite sentimentele pentru Ricardo, mult mai greu decât se aşteptase.

În noaptea dinaintea plecării spre Spania pentru

vacanta de Paşti, stătea în pat, trează, prea emoţionată ca să poată dormi. Dorea să vadă Madridul şi casa unde-şi vor petrece prima noapte, precum şi oamenii de care-i era dor, ca şi când ar fi făcut parte din propria-i familie. Cel puţin, aşa simţea; nu-şi putea da cu adevărat seama, pentru că personal nu avusese niciodată o familie a ei.

Imaginându-şi cum va fi când îl va revedea pe Ricardo mâine, o parte a raţiunii ei se împotrivi cu totul călătoriei spre Spania, întrucât era încă vulnerabilă din punct de vedere emoţional în ceea ce-l privea pe el, în ciuda tuturor eforturilor ei de a-şi lua gândul de la asta.

Dar pasiunea ei n-o lăsa să nu meargă în Spania.

Totuşi săptămânile vacanţei de Paşti se dovediră a fi o deziluzie. Dona Teodora nu se simţea suficient de bine pentru a putea merge la Guadalajara şi Ricardo nu voia s-o lase în Madrid, nici chiar cu vreuna din rude, mai mult de câteva zile. Stătu în Guadalajara mai puţin de o săptămână.

Acest scurt răstimp fu preţios pentru Chelsea. Purtarea lui Ricardo faţă de ea, prietenia şi atenţia lui erau la fel ca întotdeauna. Dar nu o dată o privi cum voia ea să fie privită, ca pe o femeie în toată firea. Oh, complimentele lui veneau fără întârziere, deşi-şi dădea seama de detaşarea lui. Nu încercă să rămână singur cu ea, dar nici nu evită. Pe scurt, îi arătă că-i era prieten şi nimic mai mult. Asta se întâmplă mai clar în ziua când ea şi Mercedes plecau în Elveţia, să termine şi ultimul trimestru, când Ricardo o chemă în biroul lui din casa din Madrid.

— Spune-i că voi veni imediat. Chelsea se sprijini de uşa camerei ei, ascultând servitoarea care-i spunea lui Ricardo ce-i zisese ea şi coborî în hol.

Oglinda mare, montată pe uşă, reflecta o fată

îmbrăcată pentru călătorie. Oftă, dându-şi degetele prin păr şi coborî scările. Pe când mergea spre biroul lui Ricardo, înainta încet, privind atent această casă minunată, la fel ca şi împrejurimile, care-i plăcuseră întotdeauna atât de mult.

Tocurile pantofilor răsunau pe când traversa holul pavat cu marmură roz şi gri, iar degetele-i mângâiau statuile italiene pe când trecea pe lângă ele, una câte una. Îi trecu prin minte tristul gând că s-ar putea să nu mai vadă niciodată această casă. Se opri la uşa lui, încercând să se liniştească înainte de a intra.

— Bună dimineaţa, niña.

Se strădui să zâmbească pe când se aşeză, cu faţa spre el, deşi salutul lui o enervă cu mult mai mult decât o enervase vreodată.

— Bună dimineaţa, Ricardo. Nu… pot să stau mult, n-am terminat de făcut bagajul, minţi ea. Nu voia să fie aici, singură cu el în biroul lui, atât de apropiaţi şi totuşi atât de departe unul de altul. Voia să scape mai repede.

— Mi-ai lipsit la micul dejun. Zâmbea, privind-o cu atenţie, în felul său caracteristic.

— Ă… Mercedes şi cu mine ne-am sculat cu mult înaintea ta…

Îşi privi ceasul, râzând scurt.

— Deci, asta e, nu? Ultimul trimestru şi apoi… apoi ce, Chelsea? Ai ajuns la vreo hotărâre privind viitorul tău?

Ricardo o privea cu atenţie. Era încă în schimbare. Îl uimea întotdeauna cât de subtil se schimba ea, de la un anotimp la altul. Privind-o acum şi gândindu-se la fata care stătuse cu frică în această cameră doar cu un an în urmă, diferenţa nu era greu de observat. Un an. Doar douăsprezece luni.

Totuşi, îl îngrijora acum, cum îl îngrijorase şi

atunci. Voia să-i spună anumite lucruri, acum, cât mai avea ocazia. Era important.

— Ne urmăm intenţiile până la un punct, dar în viaţă trebuie să alegem. Ţii minte că ţi-am spus odată să fii atentă ce-ţi doreşti în viaţă, căci exact asta vei obţine?

Îşi amintea foarte bine.

— Nu te-am înţeles atunci. Sau poate nu te-am crezut. Dar acum, da. Dar cred că trebuie să modifici un pic afirmaţia, căci sunt de părere că trebuie să vrei foarte mult un lucru pentru a-l obţine.

Zâmbi, deşi nu era vesel.

— Categoric. Trebuie să vrei cu pasiune, până acel lucru devine însuţi modul tău de a trăi, şi mai trebuie să ai credinţă.

În cine? se miră ea. Dar nu întrebă. Să plângă era tot ce dorea acum. Ridică din nou din umeri.

— Ei bine, nu există nimic să vreau cu atâta ardoare, nimic pe care să-l doresc aşa tare în viaţă. Tot ce-mi doresc e să-mi păstrez libertatea şi să mă distrez puţin, asta mi-am dorit.

Ricardo privi în jos, spre biroul său. Nu ştia cum s-o prevină, acum, fără să pară ca un sfat venind din partea unui unchi; evitase mereu asta.

— Vărul meu Juan zice că i-ai spus că vrei „să te distrezi”. Cred că alegerea cuvintelor l-a îngrijorat.

Ricardo zâmbea dar Chelsea nu era amuzată.

— Toţi cei din familie îţi dau raportul? Azi noapte mi-ai spus că am făcut foarte bine c-am petrecut aşa mult timp jucându-mă cu băieţelul Antoniei… dar tu n-aveai cum să ştii, plecaseşi deja.

— Hei, de ce eşti aşa pornită? Tonul ei îl miră. Doar nu te deranjează faptul că toţi ne interesăm de tine, de ce faci?!

Privi în lături. Nu, familia ei – a lui Mercedes – îi

oferise mai multă bucurie decât putea bănui, era aşa caldă şi iubitoare!

— Şi, în grade diferite, toţi ne facem griji în legătură cu tine. Juan poate mai mult decât alţii.

Ochii ei se îndreptară uşor, din nou, către ai lui.

— Ce vrei să spui? Agresivitatea dispăruse, întreba cu o reală curiozitate.

Ricardo râse.

— Cred că ştii foarte bine că vărul meu mai mic te admiră… Ştia, desigur, şi de toate flirturile ei din Elveţia, dar Ricardo îşi dădu seama că ar fi mai bine să nu le amintească. Biata Mercedes îşi făcea griji în legătură cu fata asta, mai multe griji decât toţi ceilalţi la un loc! Veselia lui dispăru. Chelsea, dacă vreodată vei căuta de lucru, să ştii că am un loc pentru tine. Vreau să ştii asta. Dacă te hotărăşti să începi să munceşti, cum vine vara, vino la mine. Dacă, pe de altă parte, te hotărăşti să începi să călătoreşti, ai grijă. Vreau să spun, în general, în avântul tău de-a lua viaţa în piept, cum zici tu, de a căuta noi experienţe, nu te grăbi! Respectă-te pe tine însăţi, ca şi ceilalţi să te respecte. Ţine minte că eşti o persoană importantă şi că ai multe calităţi, şi atunci şi ceilalţi vor ţine minte. Nu te arunca orbeşte în orice… şi în nimic care-ar putea să te afecteze pe tine sau viitorul tău, sau măcar liniştea ta sufletească.

Chelsea îl privea, încântată şi uimită. O ofertă de lucru? Îi oferea de lucru? N-avea idee cum putea fi de folos la Banca Colchero, dar oferta era sinceră, ştia, şi Chelsea era mai mult decât recunoscătoare. În ceea ce privea sfaturile lui… de ce anume o sfătuia să se ferească? De orice… şi de totul? Nu ştia ce să-i răspundă.

— Mu… mulţumesc. Adică, în legătură cu locul de muncă.

— Şi nu există limită de timp în ce priveşte oferta. Te rog, ţine şi asta minte. Se ridică, între timp, succes, *niña!*

— Nu ne conduci la aeroport?

— Mă tem că nu pot. Am întâlnire la prânz cu Maria.

Maria, femeia cu care întârziase atât noaptea trecută. Cea mai recentă amantă! Chelsea se ridică nefericită în picioare şi-i zise la revedere.

*

De-abia în octombrie anul acela primi Mercedes prima vedere de la Chelsea. Venea din Franţa. După aceea, în noiembrie, sosi una din Luxemburg, iar apoi, o scrisoare scurtă din Bruxelles. În ianuarie anul următor, primi o scrisoare de două pagini din Rotterdam, care conţinea şi promisiunea că în curând avea să-i trimită o scrisoare mai lungă.

Scrisoarea mai lungă sosi în aprilie, cu scuze pentru întârziere şi o şocă atât de tare pe Mercedes, că porni imediat să-l caute pe fratele ei.

— Cristina, *donde esta mi hermano?* Stupefiată de ceea ce citise, Mercedes o întrebă pe servitoare unde era fratele ei.

— Sunt aici. Vincente apăru în cadrul uşii salonului, arătând extrem de mulţumit de sine. Aşa arăta încă de când se logodise cu Señorita Anna Hervas, pe care-o întâlnise anul trecut; după ce terminase facultatea şi se întorsese definitiv acasă, avusese loc logodna.

— Nu tu, Vincente. Mercedes se ridică în picioare. Pe Ricardo îl caut. Trebuie să vorbesc cu el. Acum.

— Cred că tocmai iese pe uşă.

Într-adevăr. Ricardo era în hol, luându-şi servieta de pe masă, când Mercedes îl prinse din urmă, încă agitând scrisoarea.

— Ricardo, trebuie să vorbesc cu tine!

— Desigur. Nu avea nevoie să mai întrebe dacă se întâmplase ceva. Sora lui avea ceva foarte important să-i spună, ceva care-o necăjea. O urmă în salon şi luară loc, Ricardo ascultând cu atenţie pe când ea-i citea scrisoarea de la Chelsea. Pe toată.

— Ce crezi de *asta*? îi ceru ea părerea când termină. Adică, de faptul că Chelsea munceşte în Kibbutz? Poţi să-ţi închipui? Ce-a făcut-o să aleagă asta? Nu e făcută pentru genul ăla de viaţă, pentru genul ăla de muncă!

Răspunsul lui Ricardo veni încet şi calm, contrazicând încruntarea de pe faţa lui.

— Cine poate spune pentru ce anume e făcută Chelsea? Poate tocmai de aceea face ce face... să se regăsească pe sine.

— Bine Ricardo, dar îşi petrece timpul culegând fructe, curăţând cartofi ori îngrijind coteţul găinilor! Cum poate asta s-o ajute să se regăsească pe sine, cum spui tu?

Ricardo zâmbi, parţial din simpatie pentru sora lui, care probabil nu va înţelege niciodată.

— Aceasta, zise arătând cu mâna scrisoarea, şi toate celelalte călătorii de până acum se potrivesc cu firea ei. Va supravieţui, nu-ţi face griji.

— Dar îmi *fac*! Ochii i se îngustară, şi-şi privi lung şi intens fratele. Niciodată nu-i trecuse prin minte, dar...

— Ricardo, tu ai încurajat-o pe Chelsea să facă asta?

— Ce?

— Totul! Adică, e aproape exact ceea ce ai

făcut şi tu.

— Desigur că nu. Pentru că-l privea neconvinsă, adăugă hotărât. Nu, Mercedes, niciodată nu i-am spus că am făcut ceva asemănător când eram ca ea. Am avut grijă să nu-i spun. Îi luă scrisoarea şi se uită peste ea. Ei, cel puţin acum ai o adresă pe care-i poţi scrie mai mult timp. Şi când o vei face, transmite-i salutările mele. Observase că Chelsea îşi amintise de el în postscriptum, „Transmite-i salutări lui Ricardo!”

Capitolul 7

CÂTEVA luni mai târziu Chelsea găsi un moment liniştit în care să se poată aşeza să citească cea mai recentă scrisoare de la Mercedes. Scrisorile veneau cu regularitate, de două ori pe lună, şi *întotdeauna* începeau cu „Când te întorci acasă?”

„Acasă” însemnând Madridul. Chelsea nu se plictisea niciodată de rugăminţile lui Mercedes, care-o îndemna să meargă şi să petreacă acolo câteva luni. Era plăcut să fii aşteptat de întreaga familie Colchero, fapt de care era încredinţată. Şi Mercedes o iubea cu adevărat, privind-o ca pe sora pe care nu o avusese niciodată. Îi şi spusese asta. Ce ciudat să devină aşa apropiate, când erau atât de deosebite! Ce ciudat că-şi duraseră o prietenie aşa de strânsă în timpul anului cât fuseseră colege la şcoală, vreme în care se certaseră de atâtea ori, încât Chelsea nici nu mai ţinea minte!

Chiar şi acum, când amândouă împliniseră douăzeci de ani, după atâtea luni şi după schimbarea atâtor scrisori, Mercedes era încă în mod evident

uimită, dacă nu scandalizată, de purtarea prietenei ei! în fiecare scrisoare, Mercedes îi spunea că e *loca*, trăsnită. Chelsea încercase să-i explice; nu o dată îi explicase lui Merc' că munca grea de aici, de la Kibbutz avea un efect cathartic. Obligaţiile ei constând în munca grea, lucrarea în diferite feluri a pământului o ajuta să scape de mânie, de frustrări. De asemenea, admirase şi-i plăceau oamenii, spiritul de echipă al colegilor ei de muncă, din care majoritatea erau evrei, dar nu ceea ce înţelegem prin israeliţi. Întâlnise oameni din toate colturile lumii la Kibbutz, inclusiv un alt new-yorkez, David Lazarus, acest fapt făcând-o să-şi dea seama ce mică e lumea.

Chelsea întreţinea o prietenie platonică cu David, care era un adevărat intelectual. Petrecuse trei luni aici şi se mutase cu două săptămâni în urmă, iar acum îi era aşa tare dor de el, încât se întrebase dacă nu fusese un pic îndrăgostită de el. Ofta gândindu-se la el. Privind soarele unui octombrie timpuriu, dar strălucitor, pe când stătea aşezată direct pe pământ, cu spatele sprijinită de clădirea în care era adăpostită împreună cu alte fete.

Plicul albastru de la Mercedes era încă nedesfăcut, rămăsese astfel de câtva timp. Chelsea era căzută adânc în gânduri, ochii privind peisajul, dar fără să-l vadă. Fusese în multe locuri în călătoriile ei înainte să ajungă în Israel, şi încetul cu încetul îşi dădea seama că de fapt nu locurile o făceau fericită, ci oamenii. Continuă să-şi amintească de prietenii ei, de aceia care intraseră şi ieşiseră din viaţa ei, de aceia care rămăseseră, cum era Mercedes. Când îşi luaseră la revedere una de la alta, Mercedes smulsese două promisiuni de la Chelsea, prima fiind că îi va scrie regulat, a doua că nu va lipsi de la nunta ei.

Nunta lui Mercedes! Mai era încă un an, până

când se putea mărita cu Emilio, când el îşi va termina studiile la universitate, dar data fusese deja fixată. O, da, Mercedes îi dăduse *această* ştire încă de acum trei scrisori! Urma să fie mireasă în septembrie. Ei bine, Chelsea avea cu siguranţă o mulţime de lucruri de observat! Îi răspunsese şi-i repetase promisiunea: va veni la nuntă negreşit. Aşa va face, cum ar putea lipsi de la cel mai important eveniment din viaţa lui Mercedes?!

Exact cu cinci luni mai târziu, Chelsea stătea în acelaşi loc, având în mână o altă scrisoare, nedesfăcută încă, de la Mercedes. Dar de data asta nu întârzie s-o citească, era nerăbdătoare să afle noutăţile. Se simţea nespus de tristă. Crăciunul venise şi trecuse, şi în acest timp începuse nemulţumirea ei în legătură cu viaţa la Kibbutz. Era în martie acum şi simţea o invincibilă nevoie să fie alături de oamenii pe care-i cunoscuse, deşi n-avea nici cea mai mică idee de ce simţea aşa.

*

DOUĂ săptămâni mai târziu se afla în avion, îndreptându-se spre casă. Nu spre Madrid, ci spre Anglia. Madridul urma după aceea. Voia să stea cu mama ei o vreme, atâta cât... ei bine, atâta cât lucrurile vor merge bine. De fapt, era acum aproape nerăbdătoare să stea de vorbă cu mama ei. Îşi privi mâinile, strâmbându-se. Mama ei, o adeptă a frumuseţii şi o maniacă a eleganţei, va avea o criză când îi va vedea mâinile. După atât de multe luni de la Kibbutz, nu era într-o condiţie prea bună. De fapt, era aproape o epavă, era rezistentă fizic, dar pielea i se înăsprise, părul şi mâinile îi erau neîngrijite, iar garderoba ei nu consta decât în blugi uzaţi, pantaloni

scurţi şi tricouri. Închise ochii, sperând... nu ştia bine ce. Poate că, dacă lucrurile mergeau bine, ea şi mama ei vor petrece o săptămână la Londra, să facă nişte cumpărături.

Gândurile i se îndreptară către tatăl ei. Va merge şi la New-York să-l viziteze. Poate că... poate că exista o şansă să-l convingă să se suie într-un avion şi să meargă să petreacă Paştele în Torquay? În niciun caz nu ar fi fost prima vacanţă pe care-o petrecea cu soţia lui de care se înstrăinase. Dacă nu, va merge la New-York să stea cu el o vreme.

După asta, se va îndrepta către Spania. Din punct de vedere geografic, aceste vizite erau greşit planificate, dar asta era ordinea în care voia ea să le facă. Când anume va ajunge la Madrid, nu putea spune de pe-acum. Ştia doar că va ajunge cu destul timp înainte de mult aşteptata nuntă.

Un zâmbet scurt, schimonosit îi flutură pe buze. Părerile ci despre căsătorie nu se schimbaseră, deşi în multe alte privinţe se schimbaseră serios. Era mult mai matură şi, în sfârşit, se hotărâse ce să facă cu propria-i viaţă. Peste două luni va împlini douăzeci şi unu de ani şi începând cu acea zi va intra în posesia unei frumoase sume de bani, pe care tatăl ei i-o depusese în cont, cu ani în urmă. Va intra în afaceri, probabil în Londra sau în jurul Londrei. O afacere pe cont propriu era cu siguranţă ceva potrivit pentru ea. Cu părinţi aşa ambiţioşi şi plini de succes, cum ar putea ea eşua? Trebuia să fie doar corect îndrumată. De fapt, ar fi trebuit să-şi dea seama de-acum câţiva ani că pentru asta era făcută.

Zâmbetul îi reveni pe buze în timp ce îi trecură prin minte nişte cuvinte, cuvintele lui Ricardo: „Ai grijă ce vrei în viaţă...” Ei bine, cel puţin ştia acum ce voia, după atâta timp.

Închise ochii, gândindu-se la Ricardo şi la pasiunea pe care-o simţise pentru el când avea optsprezece ani. Zâmbetul i se lărgi. Nu durase mult... Şi slavă Domnului, el nu ştiuse nimic despre asta atunci. Ar fi făcut-o să se simtă ca o proastă! Zâmbetul i se transformă într-un chicotit uşor. Poate că-i va spune când îl va vedea, vor avea de ce să râdă!

Se gândi la multe alte lucruri pe care i le spusese Ricardo, despre mama ei, despre prietenii. Îşi amintea cuvintele lui foarte clar, destul de ciudat, căci la acea vreme crezuse că-i intrau pe o ureche şi-i ieşeau pe alta. Dar nu, nu uitase ce-i spusese, era ca şi când totul fusese depozitat cu grijă, într-un fel, în mintea ei... atâta timp, până când ea va fi gata să le aprecieze cum trebuie.

Se gândi la el cu respect, şi cu prietenie, până să alunece în somn, întrebându-se cum i se va părea acum, când eventual va ajunge să-l vadă la Madrid.

Capitolul 8

RICARDO COLCHERO stătea singur la bara de lângă ieşirea din vamă, pe aeroportul Barajas, în Madrid. Era întâi august, ora unsprezece seara. Era conştient că avea o presimţire, ce-l făcu să zâmbească uşor. Unde era Chelsea? Desigur, toţi pasagerii din această cursă trecuseră pe lângă el, pe la ora asta.

Îşi privi ceasul şi se întoarse să privească în spate. Poate că totuşi n-o văzuse, nu reuşise s-o identifice. Nu, era puţin probabil. Poate se iscase o încurcătură cu bagajele? Se întoarse lângă bară, pe

când ieşeau şi ultimii pasageri. Apoi, dintr-o dată, o văzu.

Chelsea era la vreo câţiva metri de el, ochii ei rotindu-se repede de jur împrejur să zărească o figură cunoscută. Trebuia să fie aşteptată de Mercedes, nu de el.

Ricardo n-o strigă pe nume. Câteva momente n-ar fi putut vorbi, chiar dac-ar fi vrut. O privi în acele momente fascinat şi cu o mândrie pe care ştia că nu era îndreptăţit s-o aibă. Se lăsă purtat înapoi în timp, spre noaptea în care această fată, atunci o puştoaică de şaptesprezece ani, ciudată şi bătăioasă, încăpăţânată, trecuse prin aceeaşi vamă, împreună cu tatăl ei.

Şi iat-o acum! În pantofi din piele neagră, cu tocuri înalte, stătea semeaţă şi mândră, stăpână pe sine şi încrezătoare. Nu-i putea vedea părul sub pălăria neagră de Cordoba pe care-o purta astfel aşezată, încât îi distingea fiecare arcuire a feţei, fiecare amănunt al figurii ei impresionante, un chip avantajat la maxim de rochia albă din in, care-i cădea frumos pe trup. Ricardo ridică un braţ să-i facă semn, zâmbind, pe când ea îl zări, întrebându-se dacă aştepta pe altcineva.

Pe moment Chelsea nu se putu mişca din loc. Doamne, uitase ce impunător era Ricardo!

O senzaţie copleşitoare de plăcere o inundă acum că era aici, în sfârşit, în oraşul în care se îndrăgostise cu mult timp în urmă.

Aşteptase atât să vadă Madridul, îşi dorise aşa mult să-i revadă pe cei din familia Colchero! Pe toţi. Pe Ricardo nu mai mult, nici mai puţin decât pe ceilalţi.

Cu capul sus, se mişcă graţioasă în spre el, un exemplu perfect de stăpânire şi autocontrol, pe care le învăţase, alături de celelalte fete, la Madame de Viliers

şi profesoarele ei, la şcoala unde absolvise, în Elveţia.

— Bună, Ricardo. Zâmbi, oferindu-i mâna.

— Chelsea, zise el simplu. Se mulţumi s-o salute după tradiţia engleză, strângându-i mâna, scurt, dar energic. Mercedes te roagă foarte mult s-o scuzi că n-a venit să te întâmpine. Bunica noastră nu se simte bine şi Mercedes a stat cu ea toată noaptea, iar azi a fost foarte prinsă cu pregătirile. Vă veţi vedea mâine dimineaţă.

Chelsea dădu din cap, încruntându-se la ştirea că Dona Teodora nu se simţea bine. Îşi închipuia chinul lui Mercedes, întrucât bunica ei era bolnavă, iar nunta urma să fie peste o lună.

— Îmi pare rău că n-am prins o cursă cu care să ajung la o oră mai ca lumea. Ă... ce s-a întâmplat cu Dona Teodora, Ricardo?

Ridică din umeri, ochii lui negri pierzându-şi o clipă din strălucire.

— A avut o criză de bronşită, dar... în sfârşit, are optzeci şi nouă de ani, ştii. De-abia aşteaptă să te vadă, sunt sigur c-o s-o înveseleşti. Îi ridică bagajele.

— Maşina mea e aici.

Se îndreptară spre ieşire, vorbind tot timpul, Chelsea fiind nerăbdătoare să afle ultimele noutăţi în legătură cu toţi cei din familie. Vincente se căsătorise cu Anna Hervas şi locuiau în Barcelona, lucrând la o filială a Băncii Colchero. Chelsea ştia de asta, dar era curioasă să ştie dacă îi pria căsătoria.

— Foarte mult. Ricardo o privi în timp ce ieşeau. Poţi să-l întrebi tu însăţi luna viitoare. Îmi spune că are o mulţime de sfaturi de dat. Îşi ridică o sprânceană a mirare, ochii lui trădând curiozitatea:

— De ce? Te gândeşti să-ţi faci intrarea în această frumoasă instituţie veche de când lumea, Chelsea?

— Nici vorbă. Râse, ridicându-şi sprâncenele a mirare când Ricardo deschise uşa unei maşini sport elegantă, ultramodernă, o Lagonda Aston Martin de culoare roşu închis, care trebuie să fi costat tot atât de mult cât şi un Rolls Royce.

— Felicitări şi ţie. Mercedes mi-a scris despre cartea ta. Se editează luna viitoare, nu? Apropo, maşina e nemaipomenită! Încă o dată, felicitări!

Îi deschise uşa din spate, ochii lui privindu-i picioarele lungi, pe când ea urcă.

— Te asigur că n-are nimic de-a face cu cartea. Zâmbi, bătând uşor cu palma acoperişul maşinii. Dacă la asta te gândeai.

Chelsea zâmbi şi ea la rându-i. Niciun moment nu-i trecuse prin minte că scrierea cărţii i-ar fi mărit averea. Din câte-i spusese Merc', era o carte despre economie şi afaceri bancare. Cu greu ar fi devenit best seller!

— De-abia aştept s-o citesc, minţi ea, cu o licărire în ochi.

— Bineînţeles, zise el sec. Sunt sigur că ţi-ai pierdut răbdarea.

În ciuda ironiei, Chelsea, acum în maşină, îşi dădu seama de o uşoară tensiune instalată între ei. Din momentul în care-şi strânseră mâinile într-un mod atât de oficial, ea nu se simţi ca atunci când întâmpini un vechi prieten, îşi dădea seama că… ceva lipsea, probabil. Totuşi era de înţeles. I se întâmplaseră atâtea în ultimii doi ani, şi fără îndoială că şi lui. După cât se ştiau, erau ca doi străini acum.

Se uită la el pe furiş, pe când ieşeau de pe aeroport, era atât de stăpân pe sine când conducea această maşină puternică, aşa cum era de altfel în tot ce făcea. Era îmbrăcat în negru, cu pantaloni negri şi o cămaşă din bumbac, de aceeaşi culoare şi care era pe

jumătate deschisă, lăsând să i se vadă pieptul. Era un pic mai larg în umeri decât fusese acum doi ani, nu? Ochii îi alunecară de-a lungul trupului lui, de la coapsele puternice, până la pieptul lui nemaipomenit, acoperit cu păr negru ca lignitul. Privirea i se ridică spre trăsăturile puternice ale feţei, către părul lui frumos ondulat. Ţigan! îi veni în minte acelaşi cuvânt, după atâta timp, şi privi repede în altă parte, ca nu cumva el să-şi dea seama că era studiat.

Servitorii nu se schimbaseră, şi nici casa. O înconjurară pe Chelsea cu căldură şi o copleşiră cu urări de bun venit, chiar din momentul în care păşi în holul de marmură roz şi gri. Ochii ei priviră avizi statuile italiene, masa de aici, pendula de colo, şi se întoarse entuziasmată spre Ricardo… descoperind că el o privea intens.

— E… a…

Ochii lui susţinură privirea ei şi aprobă din cap.

— Îţi duc geamantanul sus, Chelsea. Cunoşti drumul spre salon. Cristina e de servici în seara asta, sun-o şi spune-i ce vrei să mănânci.

Era mulţumită de răcoarea casei. Zăpuşeala care-o întâmpinase când coborâse din avion o uimise, având în vedere ora târzie, căci, cum nu fusese în Madrid vara trecută, nu ştia ce cald putea fi.

— N-ai chemat servitoarea? Ricardo se întorsese, sprijinindu-se de şemineul uriaş, lângă care atârna şnurul clopoţelului cu care era chemat personalul.

— Nu încă. Nu vreau să mănânc nimic, mulţumesc, dar desigur aş bea ceva.

— Ceai? Cafea? Vin?

— Gin cu sifon şi multă gheaţă. Se aşează confortabil pe canapea, îşi scoase pantofii şi-şi ghemui picioarele sub ea.

Ricardo zâmbi în sinea lui, mulţumit că se făcea comodă în felul ăsta. Privi fascinat cum îşi scotea pălăria şi cele două agrafe din păr. Părul îi era mai lung decât înainte, ajungând până la umeri, în toată splendoarea, având culoarea castanei coapte, fiind bogat, strălucitor, ciufulit acum când îl desfăcuse, trecându-şi degetele prin el.

— A, Cristina… Se întoarse, uitând pe moment ce voia de la servitoare. Când aduse băuturile, îi zise că nu mai aveau nevoie de ea tot restul serii. O va servi el însuşi pe Chelsea dacă va dori ceva.

— Deci, zise după un timp, ridicând spre ea paharul. În cinstea ta Chelsea Prescott. Stătea pe canapea în faţa ei, cu picioarele întinse înainte. Am înţeles că ai stat la mama ta ultimele două luni. Cum a mers?

— Necrezut de bine. Faţa lui Chelsea era serioasă. Părea incredibil că aşteptase să împlinească douăzeci şi unu de ani până să ajungă să-şi cunoască mama. Şi ţie trebuie să-ti mulţumesc pentru asta.

— Mie?

— O, da, într-adevăr. Ştii, n-am uitat nimic din ce mi-ai spus în seara aceea, aici… Arătă camera şi canapeaua pe care stătea acum.

— Noaptea de întâi ianuarie, încuviinţă Ricardo, amintindu-şi. N-am făcut decât să scot în evidentă lucrurile aşa cum erau din punctul de vedere al mamei tale. S-ar fi putut să n-ajungi niciodată să le vezi şi din perspectiva ei, dar acum poţi s-o faci, deci meritul e al tău, Chelsea.

— Poate. Oricum, aveai dreptate să spui că Maureen Prescott mă iubeşte atât cât îi stă ei în putere. Şi ce-aş putea să pretind mai mult de la ea, când mă iubeşte atât cât e în stare să iubească? Nu e un model, dar îmi dau seama că ţine mult la mine.

Tatăl ei venise în Anglia la puţină vreme, de Paşti, şi întâlnirea semănase a reuniune familială. Nu fuseseră de data asta nici lacrimi, nici scuze, nici păreri de rău, nimic de felul acesta. Niciunul nu era sentimental, dar existase între ei… înţ*elegere.* Da, asta era. Fiecare respecta voinţa celorlalţi şi libertatea de a face ce voia. Paştele fusese o reuşită.

După aceea, nemaifiind nevoie ca Chelsea să plece la New-York, rămăsese cu mama ei. Merseseră la cumpărături şi în timpul acelei săptămâni ajunseseră ele să se cunoască una pe alta cum trebuie.

— Continuă, Chelsea. La ce te gândeşti? Vocea lui Ricardo interveni tăios, alungându-i gândurile şi, uitându-se spre el, descoperi c-o privea în felul lui atât de cunoscut, amabil.

— Iartă-mă. Mă gândeam să rămân atât cât va dori ea. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să se prelungească la două luni.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? Te-a gonit?

— Nu! Chelsea râse de el. Se apropie nunta lui Mercedes, asta e! Trebuie să-mi ţin promisiunea. Deşi, să fiu sinceră, începusem să mă plictisesc acolo. Nu-s făcută pentru a lucra într-un birou.

— Dar să munceşti pământul, pentru asta eşti făcută?

— Pentru o vreme, da. În Kibbutz a fost bine.

— Povesteşte-mi.

— Păi, hai să vedem lucrurile aşa: dacă n-o să mai văd niciodată un avocado, sau un măslin, toată viaţa n-am să uit cum arată. Ochii ei verzi ca merele necoapte străluciră vesel, apoi deveniră îngânduraţi. Cam ce-aş putea să-ţi spun? Am văzut Zidul Plângerii în Ierusalim, m-am plimbat pe malul Mării Moarte. Am întâlnit sute de oameni, m-am îndrăgostit şi apoi mi-a trecut, de vreo două-trei ori, cred. Licărirea îi revenise

în ochi. Ce anume aş mai putea să îţi spun, de care tu să nu ştii deja? Nu ţi-a arătat Mercedes scrisorile şi vederile mele?

— Pe unele, dar nu pe toate. Îţi închipui ce m-am supărat! Zâmbea ştrengăreşte, ochii negri îi luceau demonic. De ce nu mi le-a arătat pe toate? Ce-ai făcut, pot şti şi eu, astfel că doar prietena ta a avut voie să afle?

„Nimic” voia să-i spună. Bineînţeles, n-avea să-i răspundă aşa. În schimb, îşi strânse părul la spate, ameninţându-l în glumă cu degetul.

— Cred c-am şi eu dreptul să am nişte secrete, nu? Puţin mister?

Ricardo îşi înclină capul:

— Dacă zici tu…

Cu mâna prelungă, subţire, îşi acoperi gura când îi veni să caşte. Orice făcea, chiar şi gesturile cele mai mici, păreau a fi graţioase, profund feminine… Cât se schimbase! Era conştient că era obosită, dar încă nu voia ca seara să se încheie.

Următoarele săptămâni aveau să fie aglomerate pentru toţi şi se putea ca, o vreme, să nu mai aibă ocazia să vorbească cu ea între patru ochi. Se ridică şi umplu din nou paharele.

— Hai, o îndupleca el, povesteşte-mi. Care-a fost cel mai grav lucru pe care l-ai făcut în călătoriile tale, hai să începem cu asta.

Chelsea nu trebuia să se gândească mult.

— Am condus fără permis – înainte să-l obţin – o dubă turtită a unor australieni, care m-au luat cu ei, când făceam autostopul. Şi am încercat să fumez pipă.

— Şi?

Chelsea ridică din umeri.

— Din fericire, m-am oprit înainte să fac vreun accident. Cât despre pipă… m-a făcut să vomit. N-am

mai încercat a doua oară.

Urmă o tăcere. Chelsea se trezi privindu-l, pe când şi el o privea. Era uşor enervată, întrebându-se ce aştepta de la ea, ce voia de fapt să afle. Nu se gândi însă mult timp.

— Deci, la ce concluzii ai ajuns? o întrebă detaşat. În legătură cu tine însăţi, cu viaţa ta?

Chelsea luă o înghiţitură mare din băutura ei şi-şi privi ceasul.

— E puţin cam prea târziu ca să ne lansăm într-o astfel de discuţie. Dacă însă mă-ntrebi dacă ştiu ce vreau acum în viaţă, răspunsul e afirmativ. Mă gândesc să intru în afaceri când mă-ntorc în Anglia, în jurul Londrei. Mai am însă să mă hotărăsc ce fel de afaceri. Izbucni în râs. Mai am să-mi găsesc o casă unde să trăiesc, am ajuns să mă gândesc şi la asta. Toată averea mea pe lumea asta e în cele două geamantane de sus! Îşi termină băutura şi se ridică în picioare.

Ricardo îşi ridică mirat una din negrele lui sprâncene:

— Nu eşti prea prietenoasă, Chelsea.

Ridică din umeri.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, numai că sunt frântă de oboseală. Ginul, căldura de afară şi călătoria îşi spuneau cuvântul.

Ricardo se îndreptă încet către ea şi-i puse mâinile pe umeri. Zâmbi şi o sărută în stilul european, buzele atingându-i uşor obrajii.

— Bine-ai venit înapoi.

Îl privi drept în ochi, în mod ciudat deranjată de urarea lui întârziată, de apropierea lui. Se depărtă de el, încă şi mai deranjată de atingerea mâinilor lui. Ce dracu? Ce se-ntâmplă cu ea? Doar îşi depăşise pasiunea pentru acest om cu ani în urmă! Chiar aşa

bine cum arată, în fond, nu era genul ei! Îşi dăduse de asemenea seama de asta cu mult în urmă.

— Nu te mai reţin, spunea el, decât ca să-ti zic că arăţi… arăţi foarte bine.

Asta era? Era amuzată, provocată de remarca banală. Desculţă, era cu câţiva centimetri mai scundă decât el şi îl privi din nou, un zâmbet îndrăzneţ venindu-i pe buze pe când îşi dădea părul pe spate, într-un mod aproape sfidător:

— Asta-i tot, Ricardo? Numai atât? Şi râse.

Râse şi el cam forţat, deşi cu zgomot. Nu va minţi şi nici nu-i va nega unei femei frumoase calităţile de la natură.

— La naiba, ştii bine că nu. Îşi undui o mână şi-i prinse bărbia. *Casta.* Şi ea avea asta. O avea şi-o purta ca pe-o podoabă.

— Eşti frumoasă, şi-o ştii şi tu. Te bucuri de asta!

Dădu drumul bărbiei ei la fel de stângaci cum i-o prinsese, ochii-i privind-o încă, pe când ca se aplecă să-şi ia pantofii şi geanta. Se depărtă de el, râzând încetişor, întorcându-şi doar o dată capul, spre a-l lăsa să vadă ce amuzată era.

Apoi plecă, lăsând în urmă-i răsunetul râsetului ei.

Chelsea încă râdea în sinea ei pe când urca scara spre camera ce fusese întotdeauna a ei în trecut. Cristina îi despachetase lucrurile şi totul arăta impecabil, familiar şi totuşi necunoscut. La fel ca şi Ricardo. Se schimbase ceva în legătură cu el. Sau nu se schimbase el? Era doar pentru că acum erau egali, că relaţiile dintre ei erau altele? Se întâlniseră astă seară, Ricardo nu mai era mentorul, iar ea cea dezorientată, ci erau pe poziţii egale. Nu se întâlniseră ca un bărbat cu o fetiţă, ci ca un bărbat cu o femeie.

Când îi spusese astă seară că era frumoasă, vorbea serios. O, cum ar fi mulţumit-o asta cu ani în urmă. Acum nu, nu în mod special. *Era* frumoasă, mulţi bărbaţi îi spuseseră. Chiar şi unele femei îi făcuseră acest compliment.

Capitolul 9

ŞI MERCEDES îi făcu lui Chelsea acest compliment. Era uimită, plăcut surprinsă, nu doar de schimbarea fizică a prietenei sale, dar şi de încrederea şi ţinuta ei… atribute care în mod clar îi lipsiseră înainte.

În timpul primei săptămâni a şederii lui Chelsea, ele două au petrecut ore întregi vorbind, încercând să recupereze cei doi ani, schimbând noutăţi, având, în general, acel fel de conversaţie ce nu se poate include în scrisori. Făcură o mulţime de cumpărături şi de asemenea petrecură mult timp şi cu Dona Teodora care, deşi stătu cel mai mult timp în camera ei, începea să se refacă după criza de bronşită.

Chelsea fu şocată când o văzu pe Teodora din nou. Bătrâna doamnă nu mai era la fel de solidă, avea acum o fragilitate aparte şi, deşi ochii ei tot mai înregistrau fiecare amănunt, arătau plictisiţi, fără luciu şi lipsiţi de viaţă. Adesea chiar se închideau de la sine, şi atunci Teodora pur şi simplu adormea, fie când stătea în capul oaselor, fie când era lungită în pat, iar asta se întâmplase de nenumărate ori chiar în mijlocul conversaţiei. Refuzase categoric ca o infirmieră să se ocupe de ea, să se facă atâta caz, insistând că nu era

bolnavă, ci doar obosită, foarte obosită.,

Până la ora cinci, Ricardo nu putea fi văzut, începuse să fie încordat şi-şi petrecea cel mai mult timp la bancă sau în biroul lui de-acasă. Aceasta i se păru ciudat lui Chelsea, până când află motivul, într-una din seri, când el o întrebă dac-ar putea vorbi cu ea între patru ochi.

— Cum ai petrecut azi? Îi indică să se aşeze pe un scaun în faţa biroului lui şi când Chelsea răspunse „Bine” el de-abia dădu din cap, absent.

Chelsea se încruntă când văzu teancul uriaş de dosare şi hârtii de pe birou, indicând faptul că Ricardo era foarte ocupat.

— Ăsta nu-i genul tău, Ricardo. Niciodată nu te-am văzut îngropat până peste cap în munca ta. Întotdeauna te ocupai de lucrările tale la…

— Ştiu. Îi luă vorba, tăind aerul cu o mână, plictisit. E din cauza nenorocitului ăstuia de tur de conferinţe.

— Tur de conferinţe?

— S-a nimerit aşa încât coincide cu publicarea cărţii. Voi pleca în ţară, în întreaga Spanie, ţinând conferinţe în universităţi, studenţilor, la bancă, funcţionarilor şi în alte câteva genuri de instituţii. Dar acum o privi de-a dreptul. Pe probleme de afaceri bancare, de finanţe, de economie.

— Mi-am închipuit.

— Mă gândeam dacă ai vrea să mergi cu mine.

Surprinsă, primul gând îi veni sub forma unor întrebări:

— Eu? Dar de ce? Cum aş putea eu să te ajut?

— În multe feluri. Era aproape nepoliticos, făcând-o pe Chelsea să-şi dea seama că era într-adevăr obosit. Vorbeşti mai multe limbi, ştii să baţi la maşină, să stenografiezi…

— Bine, dar… că stenografiatul meu şchioapătă… e puţin zis.

— Nu contează. Mai întâi ascultă-mă, apoi răspunde-mi. Îmi trebuie cineva să vină cu mine şi nu-mi pot lua secretara sau asistenţii, au şi aşa destul de lucru la bancă. Am acum pe rol câteva afaceri… destul de diferite de munca mea obişnuită. Am nevoie de cineva să fie tot timpul lângă telefon, dacă sunt căutat, să se ocupe de corespondenţă. Şi ştiu că ai permis de conducere, ai putea să mă înlocuieşti când obosesc să conduc. Asta în sine ar fi un mare ajutor, m-ar scuti de bătaie de cap câteva ore bune pe zi, aşa că aş putea lucra şi pe drum. M-am hotărât să merg cu maşina, nu cu avionul. Poţi pierde o mulţime de timp târându-te de pe un aeroport pe altul. Vei fi, desigur, plătită. Numeşte o sumă. Vom fi plecaţi, cu totul, cinci săptămâni. Intenţionez să-mi creez ocazia de a mă întâlni cu clienţi importanţi, şi de asemenea, să trec şi pe la unele din filialele băncii în timpul acestui tur.

— Primesc. Chelsea se simţea flatată întrucât el credea că ea va face faţă. Cu siguranţă îşi va da silinţa. Şi de ce nu? Era liberă s-o facă, iar oferta în sine suna ca o provocare. De asemenea, va fi interesant să mai vizitez şi alte lucruri din Spania!

— Dar o fac de amuzament, nu vreau să fiu plătită.

— Bineînţeles că vei fi plătită, de bancă. Şi te rog, ia aminte, nu prea va fi amuzant. Vei munci din greu, al naibii de greu. O privi aşteptând, ca şi când credea că ea s-ar putea să se răzgândească acum.

— Bine. Când plecăm?

— La o săptămână după nuntă. Duminică. Îţi voi da un exemplar al traseului, când se va apropia plecarea. După asta, luă un dosar, indicându-i c-a terminat ce-avea de discutat cu ea. Scuză-mă acum,

trebuie să lucrez.

Chelsea îl lăsă singur. Se opri afară, în faţa uşii, cu sentimente confuze. În mod hotărât, se simţea prost pentru felul cum o concediase el. Era încântată de perspectiva călătoriei şi de faptul că va lucra cu el, deoarece va învăţa o mulţime de lucruri, va câştiga experienţă. Dar de asemenea se simţi şi... neglijată. Din noaptea sosirii ei, de-abia dacă-şi vorbiseră, cu excepţia unor schimbări scurte de cuvinte, uneori, la cină. Era ca şi când uitase că ea era musafiră în casa lui.

Ridică din umeri. Poate c-ar trebui să fie flatată, în loc să se simtă neglijată, flatată că n-o trata ca pe o musafiră. Nu făcea oare din prezenţa ei acolo ceva mai special?

În cursul primelor zile ale celei de-a doua săptămâni de când venise, Chelsea nu ştia cum să-şi petreacă vremea. Sosise Emilio şi pur şi simplu o acaparase pe Mercedes, pentru cea mai mare parte din timp. Bineînţeles, era normal ca ei să vrea să fie singuri când se putea. Formau o pereche de îndrăgostiţi la nebunie, era atât de evident, că pe Chelsea o pufnea râsul.

Avea astfel mai mult timp de petrecut cu Dona Teodora şi acceptă şi invitaţiile venind din partea altor membri ai familiei Colchero, în special ale Antoniei, mătuşa cea mai tânără a lui Mercedes, căreia-i plăcea să facă cumpărături şi să ia masa în restaurante luxoase aproape tot aşa de mult ca şi nepoatei ei.

Deoarece ziua lor cea mare se apropia, Emilio şi Mercedes începură să fie la fel de încordaţi ca şi Ricardo; deşi nu mai mergea aşa des la bancă, era însă prins cu treburi în biroul lui.

Deja casa era încărcată cu flori şi, cum obloanele o păzeau de căldura înnebunitoare de afară,

era răcoroasă serile; cadourile de nuntă soseau zilnic. Într-una din dimineţi, Chelsea era pe punctul de a pleca pentru a lua cadoul pe care ca însăşi îl comandase, când Ricardo îi ieşi în cale. Uşa biroului lui era deschisă şi el o strigă, pe când ea traversa holul.

— Bună dimineaţa, Ricardo. Părea distantă şi liniştită în rochia-i roz pal, tivită la gât şi pe poale cu margarete.

— Eşti foarte drăguţă azi, Chelsea. Unde te duci? Zâmbi, poate pentru prima dată în atâtea zile.

Îi iertă atunci totul, lipsa de interes şi restul.

— Să iau darul de nuntă pentru Mercedes. Apoi iau masa la Antonia. Mercedes şi Emilio nu ies azi din casă. Au invitat la prânz nişte prieteni.

Ricardo încuviinţă din cap.

— Casa asta începe să se transforme într-un spital de nebuni. Mă voi bucura când se va termina balamucul cu nunta.

Chelsea îl privi mai îndeaproape. Deci asta era. Încordarea din cauza nunţii, nu numai faptul că avea foarte mult de lucru.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Te-ai gândit bine să ieşi câteva ore. Voiam să te invit să mergem undeva sa luăm masa. Ai vrea, atunci, să mergem să cinăm împreună, în oraş, doar noi doi?

Ar fi vrut foarte mult să zică „da”, ştiind foarte bine că asta nu era atât o propunere pentru întâlnire, cât mai degrabă nevoia de a ieşi undeva.

— Ă… în sfârşit, nu pot. Am o întâlnire.

Cuvântul îl făcu pe Ricardo să-şi ridice uşor sprâncenele. „Într-adevăr?” păru el a se mira pe tăcute.

— O întâlnire?

— Îmhî. Cu Miguel Buendia. Râse puţin,

amintindu-şi prima întâlnire cu Miguel, la petrecerea la care o luase Ricardo, de Anul Nou, când ea avea optsprezece ani. La vremea respectivă, nici măcar nu se uitase la el de două ori, considerându-l demodat! Acum totuşi, îi părea interesant. Era la restaurantul unde eu şi Antonia am luat prânzul. Ne-a rugat să stăm cu el, şi-a amintit că ne mai văzusem şi…

— Sunt convins că şi-a amintit. Nu-i nevoie să te deranjezi să-mi explici. Se simţea ceva în vocea lui Ricardo. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, privirea fiindu-i alarmată.

— Antonia nu te-a sfătuit să nu te duci?

— Nu. Chelsea se uită la el surprinsă. La ce naiba se gândea? De ce să mă fi sfătuit? E căsătorit sau ceva de genul ăsta?

— Nu chiar. Îi plac femeile prea mult ca să se căsătorească. De ce să plătească o carte pe care o poate la fel de bine împrumuta?… asta-i filosofia lui Miguel. Are reputaţia că…

— Nu mă interesează, mulţumesc. Sigur exagera. Antonia i-ar fi spus ceva dacă Miguel avea reputaţia de a vâna femeile.

Ricardo nu luă în seamă izbucnirea ei.

— Mă rog, eu îţi ofeream un sfat. Şi te previn, vei regreta c-ai ieşit cu el. Nu te poţi descurca cu genul ăsta de…

Mânia o facu să izbucnească:

— De unde ştii tu cu ce pot să mă descurc şi cu ce nu? Îţi reamintesc politicos că nu mai am şaptesprezece ani şi te rog, nu te amesteca!

— Aha. Pentru prima data ridică vocea la ea. Văd că eşti încăpăţânată cum ai fost întotdeauna! Nu poţi să mă crezi pe cuvânt că…

Înainte să poată termina. Vocea lui Mercedes ajunse la ei din celălalt capăt al holului. Trăda panică:

— Ce s-a întâmplat cu voi?

Chelsea se întoarse, zâmbind. Voia să-şi calmeze prietena, întrucât îşi făcea griji şi din cele mai neînsemnate lucruri, zilele astea.

— Nimic, Merc'! Doar o divergentă de păreri. Ricardo pare a crede că e o idee neinspirată ca eu să ies astă scară cu Miguel Buendia, despre care crede că-i un fel de Barbă-Albastră!

Mercedes îşi privi fratele curioasă:

— Ei bine, nu cred că-i cinstit…

— Ţi-am cerut părerea, Mercedes! îi trânti Ricardo furios. Ce ştii tu despre Miguel?! Acum, vezi-ţi de treburile tale!

Cu ochii măriţi de mirare, Mercedes murmură o scuză şi se retrase.

Chelsea se întoarse furioasă:

— Ce dracu s-a întâmplat cu tine? Fata e dărâmată de oboseală şi nervi şi tu urli la ea aşa! Văd că *eşti* la fel de despotic cum ai fost mereu! Ei bine*, eu* niciodată n-am primit ordine de la tine, Ricardo, şi naiba să mă ia dac-o să-ncep acum!

— Chelsea! Aşteaptă…

Nu mai aşteptă. Şi-şi închipuia că ea o să-şi amâne întâlnirea, ca să iasă cu el! Acum chiar că era supărată. Spunându-i să nu facă ceva, nu puteai decât s-o determini să se încăpăţâneze. În privinţa asta avea dreptate Ricardo, Chelsea nu se schimbase. Părăsi holul fără măcar să privească în urmă.

Se văzu cu Mercedes mai târziu în aceeaşi zi, dar nu şi cu Ricardo. Era dezamăgită de asta.

Unele rămăşiţe ale gândirii ei copilăreşti voiau să-i facă şi mai mult în ciudă lui Ricardo. Se îmbrăcase foarte elegant pentru întâlnirea cu Miguel. Voia ca Ricardo să vadă asta.

Din întâmplare, văzu. Era în cursul primelor ore

ale dimineţii. Ricardo stătea în salonul principal când ea veni acasă de la întâlnire. Era trecut de unu noaptea şi ea n-ar fi aflat niciodată că el o aşteptase… dacă n-ar fi chemat-o el pe când se apropia de scări:

— Chelsea, vreau să-ţi spun doar o vorbă…

Văzând roşu înaintea ochilor, mânia îi reveni. Nu-şi putea crede urechilor! Doar atât spusese. Se îndreptă spre salon şi închise uşa, izbucnirea aducându-i în obraji mai multă culoare.

— Nu-mi vine să cred! Te joci de-a doica, nu-i aşa? Crezi că poţi să mă supui aşa cum o supui pe sora ta? Ai aşteptat să vezi dacă mă întorc întreagă, nu-i aşa?

— Nu fi ridicolă. Ricardo vorbea calm. Părea mult mai relaxat acum. Spre dezamăgirea ei, află curând şi de ce:

— Am ieşit în oraş şi eu în seara asta. M-am întors acasă exact cinci minute mai devreme şi beam un pahar. Mă întrebam dacă nu vrei şi tu unul.

— A!

— A! o imită el. Deci, ce-ai vrea să bei în timp ce îţi ceri scuze?

Nimic. Ce?… scuze? N-avea de gând să-şi ceară scuze pentru presupunerea ei, chiar dacă greşise făcând-o. Oftă în sinea ei, dându-şi seama că era nelogică şi neonestă. Se pare că emoţia din pricina nunţii se răsfrângea asupra tuturor, inclusiv a ei. Din nou plutea o încordare în aer şi nu-i plăcea. Era pe punctul de a-şi cere scuze când lucrurile luară din nou o întorsătură proastă.

Ricardo, aşezat acum, îşi plimbă ochii asupra ei, din cap până-n călcâie.

— Desigur că ţi-ai ales singură rochia pentru a ieşi azi în oraş. Poate am greşit în privinţa ta, Chelsea? Poate că Miguel Buendia e genul pe care-l cauţi zilele

astea? Poate că vrei să te distrezi aşa cum vrea şi el? Chiar tu ai zis odată că numai asta îţi doreşti, încă de când ai terminat şcoala.

Lui Chelsea nu-i venea să creadă. Ce naiba voia să spună, să insinueze? Cu siguranţă, o tachina intenţionat. Ochii lui erau fixaţi pe proeminenţa sânilor ei, strânşi în rochia decoltată, pe care şi-o alesese înadins. Roşeala din obraji i se intensifică. Se simţea ca şi cum Ricardo îi era o persoană străină. Poate c-aşa şi era. Relaţia lor fusese cu siguranţă... alta... de când era şi ea aici.

Îşi ridică apoi capul, dorindu-şi să fi fost îmbrăcată altfel, dar hotărâtă să nu-i explice nimic. De ce-ar face-o? Putea crede ce voia! Miguel Buendia se purtase ca un adevărat gentlemen astă seară... dar să fie a naibii dacă-i va spune asta lui Ricardo!

— Poate, zise ea misterioasă. Poate că-mi place să mă distrez, cum zici tu. Asta o ştiu doar eu, iar tu o să te tot întrebi. Noapte bună, Ricardo.

— *Chelsea*! Cuvântul tăie aerul camerei ca o secure. Aproape se opri din mers, aşa de mirată fu de mânia nemaiîntâlnită din vocea lui. *Încă n-am terminat cu tine!*

Cu asta însă terminase. Continuă să meargă.

Se băgă în pat într-o stare de confuzie, întrebându-se de ce relaţia ei cu Ricardo părea să se deterioreze. Fuseseră aşa buni prieteni în trecut. De ce nu mai erau la fel acum? Nu-i cunoştea această... această latură sarcastică. Se schimbase de-a lungul acestor ani, asta era sigur. Şi totuşi... închise ochii, gândindu-se la trecut.

Mercedes o prevenise odată despre firea impetuoasă a lui Ricardo. Chelsea n-o crezuse atunci, dar azi avusese de mai multe ori confirmarea... Poate că... poate că el nu se schimbase totuşi deloc? Poate

că ea nu ajunsese să-l cunoască cu adevărat? În trecut fusese aşa răbdător cu ea, dar acum…

Se întoarse în pat şi dădu un pumn în pernă.

— Ei bine, zise cu voce tare, dacă în cele din urmă îţi vădeşti adevărata faţă, Ricardo dragă, nici nu cred că-mi mai placi.

*

În cursul săptămânii următoare se purtase faţă de Chelsea ca şi cum *ea* spusese ceva să-l jignească pe *el.* Poate că din cauză că avea o nouă întâlnire cu Miguel; de data asta însă ieşi şi mai rău. De fapt, nu vrusese într-adevăr să accepte să se întâlnească a doua oară cu Miguel, descoperise că era destul de superficial. Recunoştea, o făcuse doar ca să-l enerveze pe Ricardo, aşa era de supărată pe el şi pe amestecul lui în felul ei de a se comporta. În afară de asta, nu exista nimeni pe lume care să-i spună ei ce să facă… avusese parte de asta, să-i ajungă toată viaţa. În mod clar, era împotriva firii ei.

Acum, ea şi Ricardo nu mai erau nici măcar politicoşi unul faţă de celălalt. Când se aflau în aceeaşi cameră, exista o încordare, ce părea a deveni din ce în ce mai mare. Chelsea o ignora cu grijă, şi nimeni altcineva nu părea a fi observat.

Cu două zile înainte de nuntă, începură să sosească rude din toate colturile Spaniei. Fiecare cameră din casa lui Ricardo era ocupată cu oaspeţi, se aflau doar în casa nepotului lor din Madrid!

În ajunul nunţii, Mercedes era aşa de agitată, că lui Chelsea i se făcu milă de ea. Vincente şi soţia lui, Anna, care fuseseră foarte recent supuşi tensiunii ceremoniei la biserică, făcură tot ce le stătu în putinţă s-o calmeze, la fel ca toii ceilalţi, de altfel. Viitorul mire

fusese „gonit” de acasă în ziua respectivă şi stătea la unul din unchii lui, la fel şi părinţii mirelui. Şi tot mai exista un surplus de musafiri, încât unele din rudele lui Emilio trebuiră să-şi reţină locuri la hotelul unde avea loc banchetul.

Mercedes se duse devreme la culcare, dar fără-ndoială mai rămăsese trează câteva ore. În ceea ce privea restul familiei, trecuse bine de miezul nopţii când hotărârâ şi ceilalţi să se îndrepte către camerele lor.

Chelsea trecu pe la Teodora înainte să meargă la culcare. Stătea proptită în perne, citind.

— Teodora, nu m-aşteptam să vă găsesc trează!

— Intră, fetiţa mea, intră. Mercedes s-a culcat? I-am spus să se culce devreme. Am discutat cu ea înainte de cină.

— S-a dus să se culce încă de-acum câteva ore. Chelsea prinse mâna Teodorei. Cum vă mai e? Vă veţi simţi bine mâine?

Teodora râse:

— Am de ales? Crezi c-aş putea pierde un minut măcar din ce se va întâmpla mâine?

— Nu, niciunul. Chelsea zâmbi, strângându-i mâna. Oricum, vom fi cu toţii aici s-avem grijă de dumneavoastră, şi mâna îi fu strânsă în semn de răspuns.

— Mi-e bine Chelsea. Pur şi simplu, sunt obosită. Asta-i tot. Eşti o fată bună. O privi pe Chelsea pe deasupra ochelarilor, ochii îngustându-i-se puţin. Te-ai schimbat în bine. Nu mai eşti fetiţa gălăgioasă care erai… Ascultă, Ricardo mi-a spus că mergi cu el în turul de conferinţe. Mă bucur de asta…

Turul de conferinţe! Se întâmplaseră atâtea în ultima vreme, că Chelsea aproape uitase de el, în mod

sigur nu se mai gândise la asta. Nici nu era sigură dacă voia să meargă, dacă mai voia.

— Să ai grijă să mănânce cum trebuie, spunea bunica lui, vezi să se odihnească, de va avea timp. Acum pare încordat şi nu-mi place. Ştii, îşi face griji din cauza mea.

Chelsea încuviinţă. Era adevărat, Ricardo avea multe pe cap. Ştia că-şi făcea griji pentru Teodora. Întotdeauna fusese aşa. Într-adevăr, trebuie să tină cont de toate astea, ca să nu-l judece prea aspru.

— Încearcă să-l convingi că nu e cazul, Chelsea.

— Nu cred că e posibil. Va telefona zilnic, ştim amândouă asta. Şi atâta timp cât va auzi că sunteţi bine…

— Va auzi, promit. Mercedes desigur va pleca să-şi petreacă luna de miere şi va avea altceva la care să se gândească. Şi foarte bine! Dar, la rândul ei îşi face şi ea griji, nu în legătură cu mine, ci cu Ricardo. Făcu o pauză, ochii închizându-se puţin. În sfârşit, ce vreau să spun e că mă bucur că eşti prin preajmă o vreme. Lucrurile se vor schimba pe aici, începând de mâine. Urmează o mulţime de schimbări.

Din nou, ochii i se închiseră. Chelsea se încruntă când auzi ce cuvinte alesese Teodora. Ce anume voia să spună? Părea să se refere la altceva decât la faptul că Mercedes nu va mai locui în acea casă… Teodora? Teodora?

Teodora adormise. Chelsea îi scoase ochelarii şi micşoră lumina când plecă, griji fără nume instalându-se în inima ei.

Totuşi adormi de îndată ce se sui în pat. Fu trezită cam o oră mai târziu de ţipetele unui copil. Se dădu jos din pat şi fugi în camera vecină, vrând nu numai să-l liniştească pe cel care plângea, dar şi să-l oprească de a-i trezi pe ceilalţi doi cu care era în

cameră. Paco era cel care plângea, unul din verişorii de gradul doi ai lui Mercedes şi care avea şase ani. Chelsea îl luă în braţe, zâmbind în sinea ei când el se agăţă de ea, strângând-o atât de tare, încât o duru. Vorbea cu el în şoaptă, în spaniolă:

— Un vis urât? Of, drăguţule, nu trebuie să plângi! A trecut. Nu, nu mai vine înapoi…

În întunericul punctat de o luminiţă pierdută în noapte, îl ţinu în braţe şi-l linişti până când pleoapele i se îngreunară şi atunci ştiu că putea fară grijă să-l lase să doarmă. Acoperindu-l cu un cearceaf, se întoarse spre ieşire, oprindu-i-se răsuflarea când văzu conturul siluetei lui Ricardo în cadrul uşii, privind-o:

— Ce… de ce nu eşti în pat? Era atât de târziu, iar Ricardo era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase la cină.

Închise uşor uşa dormitorului, aducându-şi brusc aminte cum era îmbrăcată. Purta un negligée vaporos, de culoare galben deschis… nimic altceva. Nu dormise în cămaşa de noapte cu care venise. În graba ei îşi pusese doar acest negligée. Ţinându-se în afara razei de lumină venind din camera ei, repetă întrebarea.

Ricardo nu ţinu seama de ea. Se uita la ea cu o intensitate care-o zăpăcea..

— Pentru cineva căruia nu-i plac copiii, te descurci destul de bine. Şi întotdeauna a fost aşa.

— Ă… n-am spus niciodată că nu-mi plac copiii, ci doar că eu n-aş vrea să am copii…

— De ce nu, Chelsea?

— Ă… ţi-am spus cu mult timp în urmă de ce. Îşi dăduse foarte bine seama de felul cum o privise când stătea cu Paco, de ţinuta străvezie în care era, de felul în care ochii lui se plimbaseră asupra ei.

— Mi-ai spus, fu el de acord. Şi nu ţi-ai schimbat

de atunci părerea?

— Nu… Ă… de ce s-o fi făcut? Copiii sunt o pacoste.

— Pentru că te trezesc în mijlocul nopţii?

— Nu, bineînţeles că nu. Se dădu puţin în spate, deranjată din nou de apropierea lui, încurcată de întrebările lui persistente. Zăpuşeala de afară o făcea să se simtă un pic ameţită.

— Adică, sunt o pacoste pentru cariera cuiva.

— Carieră? Aha!

Ochii ei se îngustară. Era evident că el n-o vedea. La ce se gândea de fapt?

— Să-ţi spun ce mi-ar plăcea mie să văd, Chelsea? Făcu un pas spre ea, iar ea se mişcă repede înapoi… până descoperi că ajunsese lângă un perete; înspăimântată, inima-i bătea ridicol de repede.

— Nu… ba da.

Ricardo îşi puse palmele pe perete, una în dreapta şi alta în stânga ei, prinzând-o într-o capcană, cu alura lui masculină, aşa cum stătea, la mai puţin de doi paşi… distanţa care despărţea trupurile lor.

— Aş vrea să te văd cu propriul tău copil!

Gura ei se deschise mută de mirare. Ce dracu voia anume să zică cu asta? Că din punctul lui de vedere nu era chiar aşa de indiferentă faţă de rolul tradiţional al unei femei, aşa cum voia să pară?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Ricardo. Acum, te rog să mă scuzi.

— Nu! zise el apăsat. Nu te scuz. Îşi luă palmele de pe perete, înfigându-şi degetele în umerii ei. Prea ai fugit de mine de multe ori.

De uimire, lui Chelsea i se tăie respiraţia. Apoi:

— Dă-mi drumul, mă doare! Un sunet slab de alarmă ieşi de pe buzele ei, chiar înainte de-a fi sărutată. Gura lui se apăsase peste a ei cu putere,

înăbuşindu-i un geamăt datorat fiorului neaşteptat al contactului, chiar aşa dur cum fusese. Ochii ei se închiseră, buzele i se depărtară sub presiunea buzelor lui, o săruta de-a binele. Ca şi cum nu mai sărutase pe nimeni până atunci. Mai rău, ea răspunse la asta cu pasiune! Mintea începu să-i vâjâie, în timp ce trupul îi reacţiona cu o plăcere care trecea dincolo de ceea ce experimentase ea în alte ocazii.

Şocată de propria-i reacţie, atât de intensă şi de promptă, îşi smuci capul în lături, în sinea ei fiind cuprinsă de panică. În acelaşi timp îşi ridică mâna să-l plesnească, dar n-o făcu suficient de rapid. Ricardo îi apucă încheietura mâinii, ochii negri licărind de mânie.

— O, nu, fată dragă! Ai mai făcut asta o dată şi ar fi prea curând s-o mai faci şi acum! În afară de asta, zâmbi el fără să fie amuzat, nu trebuie să te indignezi. Am vrut doar un răspuns la o întrebare. Am primit răspunsul, deci poţi să te duci. Şi poli să te odihneşti fără grijă, nu se va mai întâmpla a doua oară.

Chelsea nu se odihni fără grijă. Îi era greu să-l înţeleagă pe Ricardo Colchero. Nu era deloc omul pe care-l cunoscuse în trecut. Iar în ceea ce-o privea pe ea, Dumnezeule, era sigură oare că încă nu se mai simţea atrasă de el? Când descoperise că nici măcar nu ţinea la el, ca individ?

Încă atrasă de el, fără discuţie? Şi după atâta timp? După ce întâlnise atâţia alţi bărbaţi? Dar nu existase încă unul, nici măcar unul, care să-i provoace o reacţie aşa promptă…

Capitolul 10

LA ZECE, a doua zi, întreaga casă era într-o stare de haos ţinut totuşi sub control, întrucât emoţia şi nervii aşteptării creşteau. Mercedes se tot pregătise în ultimele două ore. În dormitorul ei se aflau croitoreasa care-i făcuse rochia de mireasă, o coafeză care-i aranja, silitoare, lungul ei păr, într-un coc elaborat, două mătuşi şi o verişoară care, cu rândul, se-nvârteau şi se agitau, încercând s-o liniştească şi s-o calmeze pe Mercedes.

Înfocatului temperament spaniol i se dăduse frâu liber şi de către cei de jos. Deja se făceau fotografii, se turnaseră băuturi, fuseseră aprinse trabucuri, copiii începeau să se agite, maşinile opriseră în faţa casei, iar menajera şi ceilalţi servitori nu-şi vedeau capul de treburi.

Chelsea privi în sus când Paco trase de crăvăţica pe care-o purta, plângându-se că era urâtă şi prea strâmtă. Ea fusese gata de la opt şi făcuse în continuu ba una, ba alta, iar acum tocmai strânsese la un loc copiii în salon să le facă o ultimă inspecţie. Îi aranjă cravata lui Paco şi-i spuse, când acesta întrebă, că mama lui o aranja pe mireasă şi nu putea fi deranjată. Antonia era şi ea la Mercedes, venise din timp s-o ajute.

Copiii făceau mult zgomot cu ţipetele şi neastâmpărul lor, totuşi Chelsea observă când apăru Ricardo. Ca şi când ar fi strigat-o pe nume, ea îşi ridică brusc privirea, văzându-l în capul scărilor. Arăta impresionant, era îmbrăcat impecabil şi avea o frumuseţe întunecată, încât lui Chelsea i se tăie respiraţia.

— Bună dimineaţa, Chelsea. Văd că tu cel puţin te descurci. N-aşteptă răspuns, traversă holul şi intră în biroul lui, închizând hotărât uşa în urma lui.

Privi uşa închisă, simţind un gol în stomac. Era încă supărată pentru scena care avusese loc la miezul nopţii trecute, dar nu se putea hotărî pe cine era cel mai tare supărată, pe ea însăşi sau pe Ricardo? O privise acum cu o expresie total neutră, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se înfioră. Aşa trebuie să se poarte şi ea în legătură cu incidentul. Încerca, încerca realmente să-l uite ca nefiind important, dar îi era greu; faptul că răspunsese cu pasiune sărutului lui o îngrozea; nu-i plăcea să creadă că Ricardo avea vreo putere asupra ei, nu voia ca vreun bărbat să aibă, şi nici *nu* voia să petreacă cinci săptămâni cu el. Călătorind.

Dar ce putea face? Dona Teodora şi Mercedes erau încântate că ea mergea cu el, deci cum ar mai fi putut să dea înapoi acum? Mercedes ar începe să-şi facă griji, Teodora ar fi dezamăgită şi, să fim cinstiţi, prea ar fi pe nepusă masă să-i spună acum lui Ricardo că s-a răzgândit.

Problema fu, cel puţin pentru moment, uitată.

Mult aşteptata, grandioasa nuntă a lui Mercedes decurse perfect, conform planului. Strălucea soarele, mireasa era frumoasă, mirele părea să explodeze de mândrie, şi toţi privitorii erau profund impresionaţi de ceremonia de la biserică. Aproape toate femeile au plâns.

Iar şi iar, Chelsea se surprinse privind în direcţia lui Ricardo. Tocmai se despărţise de unica lui soră, ceea ce era un lucru care cu siguranţă îl făcea să fie trist. Dar el? De ce nu se căsătorise? Pentru că nu fusese niciodată îndrăgostit, spuse Mercedes. „Şi-am renunţat la ideea că asta i se va întâmpla vreodată, adăugă ca mohorâtă. Şi tu ar trebui să te gândeşti la asta. Deşi cred că tu mai ai încă destul timp…”

Totul fusese minunat şi la petrecere, de la

şampania care curgea în valuri, până la ultima înghiţitură de mâncare, şi până la orchestra care fusese special adusă. Doamne, fuseseră cheltuiţi atâţia bani şi atâta energie pentru acest eveniment!

— Nu-i aşa că arată *nemaipomenit*! şopti Antonia pe când mirele şi mireasa se duseră să danseze, mult mai târziu în după-amiaza respectivă.

— Categoric! Categoric! zâmbi Chelsea către mătuşa lui Ricardo, care era cu doar cinci ani mai în vârstă decât el. Se întoarse să-i zâmbească şi Teodorei, ai cărei ochi bătrâni, dar care văzuseră multe, se umeziseră în timpul ceremoniei.

— Sunt făcuţi unul pentru altul, nu-i aşa, Teodora?

— Da, veni răspunsul blând. O, Doamne, cred că o să plâng iar. Devin prea sentimentală la bătrâneţe!

— Vârsta n-are nimic de-a face cu asta, clipi repede Antonia. O, a fost o nuntă aşa *frumoasă.*

În spatele lor se auzi un hohot calm de râs şi apoi vocea lui Ricardo:

— Foarte frumos! Puteţi plânge şi dacă rămâneţi doar voi două. Hai, Chelsea, ăsta-i dansul nostru, nu?

Chelsea se îndârji în sinea ei. Bineînţeles, n-avea să refuze să danseze cu el, nu aici, nu azi, dar într-adevăr n-avea niciun chef.

Avu şi mai puţin chef când o luă în braţe, o dată ajunşi pe ringul de dans. I se întâmpla iar, apropierea lui o deranja, o făcea să se simtă înăbuşită, nervoasă.

— Liniştеşte-te, îi zise el autoritar. O ţinea aproape, dar din fericire, nu prea aproape.

— Sunt foarte liniştită! Numai că liniştea ei obişnuită se dusese pe apa sâmbetei! Ochii lui atât de întunecaţi o priveau intens, parcă ridiculizând-o. Într-

un fel te sileau să-i priveşti, deşi ea încerca din răsputeri să se abţină. Chelsea îşi dădu seama că se înşelase odinioară când îl considerase chipeş. Era frumos. Dispunerea oaselor feţei lui avea o frumuseţe clasică, bărbia pătrată şi hotărâtă, dură... nici nu-şi dăduse seama de astea înainte... vorbeau de la sine. Apoi ochii îi priviră gura şi observă, cu un uşor fior, cât de senzuală era. Nici de asta nu-şi dăduse sema înainte...

Supărarea din vocea lui o făcu să-l privească iar.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu tine, Chelsea? Te uiţi la mine de parcă nu m-ai mai fi văzut în viaţa ta, şi nu-ţi place ce vezi. Nu te mai încrunta, zâmbeşte, pentru Dumnezeu!

Neplăcându-i să vorbească pe ocolite, îi zise ce gândea:

— Nu-mi place ce văd. De câtva timp încoace mi-eşti ca străin...

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Totuşi, sunt dispus să te accept aşa cum eşti. Nu poţi face şi tu la fel? Cel puţin azi. Săptămâna care a trecut, Mercedes m-a întrebat de două ori ce s-a-ntâmplat cu noi.

— Şi pe mine m-a întrebat. Tot ce-i pot spune e că te-ai schimbat... în rău, aş adăuga.

— Fată dragă, nu m-am schimbat deloc. Deci, ce ai? Ce-i cu ura asta?

Poate că era ciudată o astfel de discuţie în timp ce dansau, aflându-se la o nuntă, dar părea momentul cel mai potrivit pentru a lămuri lucrurile. Trebuia s-o facă. Cum ar fi putut altfel să călătorească cu el, să lucreze pentru el, într-o perfectă armonie, dacă nu se lămuresc?

Evident Ricardo gândea la fel.

— Ascultă, ne-am hotărât să călătorim împreună timp de cinci săptămâni şi ne vom vedea cam douăsprezece ore pe zi. Părea în mod evident, furios pe ea. Va fi destul de greu şi fără să mai adaugi tu la încordarea existentă, deci, te rog, eliberează-te de ce te frământă, oricare-ar fi acel lucru!

Muzica orchestrei slăbi în intensitate pentru a se pregăti următoarea piesă. Mai multe perechi întoarseră capul privind curioşi la Chelsea şi la partenerul ei. Din fericire, Mercedes nu era acolo să-i audă.

Cu o voce liniştită, dar cu nervii întinşi la maxim, Chelsea spuse încet, dar aspru:

— *Tu* eşti de vină! Tu *nu* mă accepţi aşa cum sunt, asta e! Tu ai încălcat drepturile mele ca persoană, iar eu…

Izbucnirea lui scurtă, dar cinică, în râs, o făcu să se încordeze în braţele lui. Se îndepărtă de el pentru a-l privi.

— Iar faci aşa! M-ai poftit să vorbesc, deci lasă-mă să vorbesc!

N-o lăsă.

— Toate astea doar pentru că te-am prevenit în legătură cu Miguel Buendia…

— Nu numai asta. Cred că… felul în care te-ai dat aseară în spectacol e… jignitor…

Ricardo deveni serios, ochii-i privind-o de-a dreptul:

— Nu minţi, *cara*, nu e genul tău!

— Nu mint! A fost jignitor şi…

— Şi desigur, ai uitat care-a fost reacţia ta… înainte de acel foarte caraghios acces de indignare?

Se uită la el. „Foarte caraghios?”

— Doamne, dacă n-aş fi la nunta celei mai bune prietene ale mele, aş părăsi ringul de dans în

momentul ăsta!

— Da, dar eşti, aşa că n-o vei face! Acum, taci, şi-n schimb ascultă-mă! Brusc, braţele lui o strânseră şi-o aduseră foarte aproape de el, vocea lui insuflându-i în ureche un curent de aer cald. Mai bine te-ai hotărî ce vrei… Eşti dezamăgită pentru că nu te mai tratez ca înainte, cu nesfârşită răbdare, care, aş adăuga, m-a costat foarte mult, într-o mulţime de situaţii. Am presupus că pot fi pur şi simplu eu însumi faţă de tine, dar nu, se pare că numai tu ai dreptul să spui ce gândeşti. Am şi eu drepturi… batjocoritor, adăugă: ca persoană!

Chelsea auzi fiecare cuvânt, dar pentru moment nu le dădu înţelesul corect. Chiar şi felul în care-o ţinea era un fel de punere la respect. O întemniţase între braţele lui, atât de aproape de el, că-i putea simţi fiecare linie a corpului lui dur. O făcea intenţionat. Îi spunea să nu se prefacă a fi indiferentă, iar ea încerca din greu să facă exact aşa. Apropierea lui era şocant de intimă, aşa încât gândirea ei, atât de logică în alte situaţii, era împăienjenită, iar inima-i bătea, fără să vrea, atât de tare, încât era sigură că el îi putea simţi ritmul.

O prinsese ca-ntr-o capcană, aici în public, unde trebuia să arate calmă, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, şi de preferabil fericită, unde nu avea nicio şansă să scape.

— Şi tine minte, îi spuse. Când vom pleca în turul de conferinţe, vei face cum îţi spun. Nu există alternativă.

— Vrei, *te rog,* să mai slăbeşti din strânsoare! sâsâi ea, ignorând ultimele lui cuvinte. De-abia mai respir!

— Desigur. O lăsă să se depărteze, pe când muzica slăbea din nou în intensitate. O prinse de brat,

strângând-o aşa de tare, încât o duru, şi coborâră de pe ring.

— Iată! zise el vesel, jignind-o încă, după ce făcuse s-o doară mâna. Nu-i mai bine acum că ne-am lămurit?!

N-avu timp să răspundă, erau prea aproape de Antonia şi de Teodora şi de o duzină de alţi oameni stând în jurul mesei.

Chelsea avea faţa înroşită de nemulţumire şi de mânie. El nici măcar un moment n-o luase în serios! Tot ce răbdase în braţele lui fusese, degeaba! Se aşează ameţită, privindu-l pe Ricardo cum o conduce pe Antonia către ringul de dans.

— Copila mea dragă, ce s-a întâmpla? Ai faţa roşie ca focul! Ochii atoatevăzători ai Teodorei erau îngrijoraţi. Sigur nu te-ai certat cu Ricardo?

Oftând în sine-i, Chelsea tăcea. Cum ar putea răspunde la ce-o întrebase? Teodora îi pusese în aşa fel întrebarea, încât părea o certitudine.

— Ă… am… a fost doar o divergentă de păreri. Nepotul dumneavoastră e uneori… foarte încăpăţânat.

Urmă un zâmbet, un zâmbet evident plin de dragoste. Pentru Chelsea.

— Într-adevăr? Atunci sunteţi doi la număr, nu-i aşa, draga mea? Poate că tu şi Ricardo aveţi mai multe în comun decât credeţi. Teodora se lăsă din nou în scaun sprijinindu-se pe spătar, ţinuta ei fiind mai dreaptă şi mai semeaţă ca oricând, în ciuda oboselii. Ochii i se îndreptară în direcţia ringului de dans şi un zâmbet uşor, ciudat, îi flutură o clipă pe buze.

*

Zilele ce-au urmat după nuntă au fost ciudate. Zestrea şi lucrurile lui Mercedes, dintre care

majoritatea fuseseră împachetate cu mult înainte, erau duse cu maşina la Valencia, în noua ei casă. Chelsea se opri în hol, privind cum cutiile, cuferele şi mobila erau încărcate într-un camion. Era într-o vineri, cu două zile înainte ca ea şi cu Ricardo să pornească în călătorie.

Scena aceasta o făcu să fie tristă. Cu excepţia unor tablouri şi obiecte de artă care erau ale lui Mercedes şi care fuseseră luate, casa nu se schimbase prea mult, dar atmosfera era alta. Aceasta pesemne pentru că Chelsea ştia că nu mai avea să vină aici în viitor. O va vizita pe Mercedes la Valencia. Fără-ndoială că vor fi astfel de vizite, cu ocazia zilelor de naştere, a petrecerilor sau a botezului copiilor prietenei ei.

Copii! privi la uşa închisă a biroului lui Ricardo. Era încă nedumerită despre vorbele lui în legătură cu faptul c-ar vrea s-o vadă cu proprii ei copii. Încruntându-se, se întrebă dacă era la fel de indiferentă în privinţa căsătoriei şi a problemelor casnice. În cursul ultimelor zile, se trezise făcând în mod mecanic ceea ce Mercedes obişnuia să facă în gospodărie. Aranjase un menu special pentru petrecerea pe care o dădu Ricardo în cinstea unor parteneri de afaceri, ocazie cu care ea făcu pe gazda. Avusese grijă de Dona Teodora, care începuse să tuşească urât, rezolvase în locul ei unele probleme gospodăreşti şi o distrase cât putuse mai bine. Îi fusese cerută de către menajeră părerea în legătură cu un transport de carne care arăta nesatisfăcător, discutase cu menajera despre mersul gospodăriei, în general. Totul se-ntâmplase de la sine, ca şi când toţi ai casei considerau că e firesc ca ea să se ocupe de aceste lucruri. Şi se ocupa. Ba mai mult, îi plăcea.

În dimineaţa următoare, râse de sine însăşi. Da,

îi plăcuse să se joace de-a stăpâna, în casa splendidă, dar doar pentru câteva zile. Căsătoria era altceva! Nu, nu se putea închipui măritată, legată de cineva pentru tot restul vieţii. Ce teribil de plictisitor trebuie să fie! Erau atâtea alte lucruri pe care voia să le facă.

Privi uşa biroului lui, nevrând să-l întrerupă pe Ricardo când ştia că are treabă. Dar trebuia. Oftă pe când traversă holul. În ultimele zile conversaţiile cu el fuseseră destul de plăcute, dar se limitaseră la scurte schimburi de cuvinte. Alta era acum situaţia, deşi se purtau aşa încât amândoi ocoleau orice subiect care le-ar fi putut reactiva supărarea, oprindu-se doar asupra problemelor indiferente. Nu era interesat de ea ca persoană zilele astea, îi era doar de ajutor pentru un timp, până se obişnuia cu plecarea surorii lui.

— Ricardo? Teodora ar vrea… Se opri, rămânând în cadrul uşii, când văzu că vorbea la telefon. Termină un moment mai târziu.

— Ce e, Chelsea? Intră, ia loc.

— Teodora întreabă de tine. Oftă, punându-şi unul peste altul picioarele lungi, frumos arcuite, pe când se aşeză în scaunul din faţa biroului lui. Cred că vrea să te certe în legătură cu angajarea infirmierei.

— N-are de ales, zise hotărât. Tocmai am vorbit cu doctorul. Vine s-o vadă. Nu-mi place tusea asta a ei. Cred că iar începe o criză.

De la nuntă, Teodora nu prea ieşise din camera ei, se simţise rău, deşi tot nu recunoştea. Ricardo angajase cu ziua o infirmieră care să aibă grijă de ea cât erau plecaţi, iar Teodora considera că nu era necesar. Chelsea era întru totul de acord de data asta cu Ricardo.

— Ne vom odihni amândoi mai bine ştiind că e îngrijită cum trebuie. Va fi vizitată de numeroase rude şi deşi menajera voastră e foarte pricepută, nu e

acelaşi lucru cu o infirmieră de profesie.

— Exact. Spune-i că urc imediat.

Chelsea încuviinţă din cap, dându-şi seama că asta fusese o aluzie pentru ca ea să plece. Ezitând, se întrebă, nu pentru prima dată, cum ar putea face să îmbunătăţească starea lucrurilor. Voia să înlăture această animozitate ciudată dintre ei. Îi era greu să explice lucrurile, chiar şi pentru sine. El era atât de distant, în mod vădit nepreocupat de ea. Lucrurile nu mai erau deloc aşa cum fuseseră. Dintre toţi, Ricardo fusese cel căruia putuse să-i încredinţeze grijile, temerile, planurile ei.

Ce dracu' făcuse, de fapt, de provocase această atitudine din partea lui? Ce văzuse şi nu-i plăcuse la Chelsea de acum?

— Mai e ceva? îşi ridică apoi capul brunet dintre hârtiile pe care le studia cu atenţie. Poţi să-i spui Teodorei că…

— Voi urca la ea imediat, ştiu. Enervarea îi era trădată de voce. O să-i transmit mesajul, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai vorbi ca unei servitoare. Mai sunt încă două zile până să încep *să lucrez* pentru tine.

Faţa lui trădă surprinderea. Apoi se încruntă.

— Uite ce e, m-ai înţeles greşit. Îţi mulţumesc că eşti acum, aici, Chelsea. Îţi mulţumesc pentru că mă ajuţi.

Întristată, se ridică în picioare. Nu avea nevoie de mulţumirile lui pentru măruntele lucruri pe care le făcea, voia să pună o dată capăt încordării acesteia.

— Da, spuse mohorâtă. Apropo, rămâi acasă la prânz?

— Nu. De fapt iau masa cu Miguel Buendia.

— Înseamnă că s-a întors din Germania? Chelsea ştia că fusese plecat cu afaceri în ultima

săptămână.

Ochii negri ai lui Ricardo o priveau rece, provocator.

— Speri să primeşti veşti de la el, nu-i aşa? Cât de buni prieteni sunteţi, de fapt?

Nu, nu aştepta veşti de la el. Ignoră întrebarea. La fel şi pe a doua, precum şi enervarea lui.

— Nu ştiam că eşti prieten aşa de bun cu el... aşa încât să luaţi masa împreună.

— Nu sunt. Fac afaceri. E client al Băncii Colchero. El m-a invitat la masă, ceea ce înseamnă că vrea ceva.

— Aha.

— Să-i transmit salutările tale prietenoase? Era clar c-o provoca. Nu-i plăcea Miguel Buendia, îşi aminti că nu părea să-l placă încă de-acum câţiva ani, deci nu avea nicio legătură cu ea personal.

— Da, se trezi spunând. Transmite-i că sunt liberă astă seară şi mâine... dacă are chef să-şi facă de cap...

Părăsi graţioasă camera, nemaiauzind răspunsul instantaneu, dat în şoaptă de Ricardo. Afară, se opri, privind din nou uşa. Un lucru pe care-l făcea destul de des era să privească uşa închisă a sanctuarului lui Ricardo. Era ca un simbol al distantei dintre ei. Plescăi, nemulţumită, din limbă. Era tipic ce se întâmplase acum, ea încercase să se împace, şi ieşise iarăşi prost. Sfârşiseră amândoi prin a se încăpăţâna, provocându-se reciproc.

Miguel nu telefonă.

În cursul cinei din acea seară, Ricardo fu într-o dispoziţie mai bună. De sâmbăta trecută, de la nuntă, acum era prima dată când luau masa singuri. Rudele lui care locuiau în alte oraşe deja se întorseseră acasă, ultimele plecând marţi. Miercuri dăduse acea

petrecere, iar seara trecută mâncaseră cu Teodora, în camera ei.

Teodora dormea acum, refuzând să mănânce.

— Cum s-a simţit azi după-amiază? întrebă Ricardo.

— A fost cuminte. I-am citit. N-a dormit, cred că de aceea s-a culcat acum.

— A mâncat la prânz?

— Da. Un prânz foarte consistent, după părerea ei. Chelsea nu se putu abţine să nu zâmbească. Îţi faci prea multe griji, să ştii. Tot ce-i trebuie e să se odihnească, cum spunea şi doctorul. Cred că e din cauza nunţii. A fost o petrecere pe cinste!

Se cufundară în tăcere pe când îşi terminau masa.

După ce-au servit cafeaua în salon, Ricardo sugeră să arunce o privire asupra itinerariului. Se duseră în biroul lui Ricardo, unde el deschise o hartă a Spaniei, arătându-i lui Chelsea ruta pe care aveau să meargă. Stătea lângă el, aplecată peste birou, încercând să se concentreze, înfiorându-se uşor când degetele lui le atinseră pe-ale ei, pe când îi arăta diferitele oraşe, marcate cu roşu. Mâna ei se dădu uşor în lături, ca şi când ar fi făcut-o de la sine.

Îi aştepta un drum lung de străbătut cu maşina, dar asta n-o speria. Îi plăcea să conducă.

— Întrebări? zise Ricardo după un timp.

— Da. Cum de nu ţii conferinţe şi-n Madrid?

— Voi ţine. N-o privea, atenţia îi era îndreptată spre hartă. Câteva. Când ne vom întoarce. Se îndreptă, privind în jos spre ea, cu un fel de provocare în ochi. Ce-ar fi să mergem să ne plimbăm un pic cu maşina, până nu se întunecă? Trebuie să te obişnuieşti cu ea, vei vedea că e diferită de tot ce-ai condus până acum.

Chelsea se gândi la maşina sport, cu banchete

joase, extrem de scumpe şi entuziasmul îi mai pieri.

— Nu astă seară, nu mă simt în stare să iau lecţii de şofat chiar acum.

În mod clar, Ricardo nu se aştepta la răspunsul ăsta.

— Mă dezamăgeşti, zise repede. Credeam că pot conta cel puţin pe sinceritatea ta.

Foarte calmă, hotărâtă să nu se enerveze şi de data asta, îl întrebă ce voia să spună.

— Vreau să spun că mă eviţi. Mă eviţi de când ai sosit aici.

Ochii lui Chelsea priviră neîncrezători.

— Ce tâmpenie! Te-ai închis în birou de mai bine de o lună, lucrând cea mai mare parte a timpului. Cu greu m-ar putea acuza cineva pentru asta! Îşi închise repede ochii. „Nu din nou” îşi spuse hotărâtă, nu din nou. Păstrează-ţi firea, explică-i de ce nu vrei să ieşi astă seară

— Uite, mă simt cam obosită şi, de altfel, se va întuneca curând. Pe de altă parte, nu vreau să mă urc prima dată la volanul maşinii tale în mijlocul Madridului. Mă gândeam c-o voi face când vom părăsi oraşul, atunci voi lua pulsul maşinii tale, bine?

— Corect. Acceptă explicaţiile ei de bun simţ.

Chelsea se întoarse să plece, gândindu-se să dispară acum, până nu se certau iar.

— Acum, te rog să mă scuzi.

Simţi greutatea mâinii lui pe umăr, reţinând-o, făcând-o să se întoarcă să-l privească.

— Am înţeles ce-ai zis despre maşină, dar asta nu schimbă cu nimic observaţia mea. Spune-mi, găseşti că e aşa de greu să ai o discuţie cu mine?

„Spune-mi”. Prea des întrebările lui începeau aşa. Se întoarse în trecut, amintindu-şi că o mai întrebase asta o dată. Îi răspunse acum cum îi

răspunsese şi atunci.

— Să fiu sinceră, da.

— Atunci probabil putem comunica într-un fel mai potrivit. Vocea i se reteză, celălalt braţ îi apucă strâns talia şi-o aduse spre sine, căutându-i gura cu gura lui, înainte ca ea să-şi poată sfârşi protestele:

— Ricardo! Ai zis că…

Din nou desluşi furie în sărutul lui. Şi din nou, fu conştientă de plăcerea atât de puternică şi de rapidă, care o şocă. Se luptă cu el, îngrozită de răspunsul copleşitor al trupului ei.

De ce reacţiona aşa, de vreme ce raţional îl dispreţuia? Când o eliberă din strânsoare, nu ştia ce era mai puternic, sentimentul de uşurare sau de dezamăgire. Rămase în picioare, cu răsuflarea tăiată, ochii-i verzi ca merele necoapte strălucindu-i neobişnuit.

Îşi îndreptă părul răvăşit de pe faţă, nefiind în stare să îl mai privească, iar Ricardo îi prinse şoldurile, zâmbind cinic pe când o apropie din nou de el. N-o mai sărută, o ţinu doar lângă el, pe când se sprijinea de birou, cu picioarele depărtate, bine înfipte în pământ.

Chelsea simţi cum i se înroşesc obrajii. Privirea i se ridică doar până la nivelul gâtului lui, ştiind că n-avea rost să i se opună fizic.

— Dă-mi drumul, Ricardo. Te rog! îşi puse mâinile peste ale lui şi încercă în zadar să i le desprindă de pe corpul ei.

— De ce roşeşti, Chelsea? Eşti doar o femeie de lume, nu-i aşa? Îţi place să te distrezi. Şi trebuie să fie… cât?… vreo două săptămâni de când n-ai mai făcut dragoste… De ce nu vrei să mergem la mine în cameră să mă laşi să rezolv eu problema asta? Ai putea să-mi arăţi ce-ai învăţat în timpul…

— Încetează! Vocea lui Chelsea de-abia se

auzea. Avea lacrimi în ochi. Te rog, încetează! Nu pot suporta… să… Se simtă atât de umilită, că nu mai putu continua. Ricardo nu zise nimic, dar nu slăbi strânsoarea. Era aproape obscenă din punctul ei de vedere, era perfect conştientă de aţâţarea lui, dar a ei pierise auzindu-i cuvintele şi inflexiunile scârboase cu care le rostise. Te rog, *te rog*, dă-mi drumul! Îl implora şi cu ochii, nepăsându-i că i-ar putea vedea lacrimile.

Îi dădu drumul, vocea-i fiind aspră pe când se scuza:

— Îmi pare rău, Chelsea.

Se scuza pentru tot ce se-ntâmplase şi, deşi uşurată, aproape o luă ameţeala. Se întoarse cu spatele la el, încovoindu-şi umerii pe când îşi lăsă în jos capul, să-şi şteargă lacrimile. Ce folos? La fel de bine i-ar fi putut spune ce-l interesa:

— N-am făcut dragoste cu Miguel. Asta voiai să ştii, nu-i aşa? Nu pentru că ai fi gelos, ci pentru că nu-l poţi suferi. Dar simţi ceva pentru mine, nu-i aşa? Nişte rămăşiţe de afecţiune, poate?

Răspunsul veni foarte calm, din spatele ei. Nu se mişcase:

— Da, simt ceva pentru tine. Trebuie să recunosc că nu-mi surâdea ideea ca tu şi Miguel să deveniţi amanţi. Ar fi fost riscant, el n-alege, Chelsea. Se foloseşte de femei şi…

— Stai puţin. Nu ţipă, nu se enervă pe când îl provoca, întorcându-se cu faţa spre el. Ştii proverbul despre paiul din ochiul altuia. Tu însuţi ai avut o mulţime de amante, Ricardo.

Nu negă, pur şi simplu ridică din umeri.

— Adevărat. Dar îţi scapă esenţialul. Îţi spuneam că ar fi fost *riscant* cu Senor Buendia. Face sex oricând are ocazia… şi dacă nu se poate, nu se dă în lături să-l cumpere. Îl cunosc de când era băiat de

şcoală. Poţi să mă crezi pe cuvânt. Se-ntâmplă să ştiu că are preferinţe foarte ciudate care… a… îi dau bătaie de cap din când în când.

Chelsea era uimită. Îi era greu să creadă că vorbeau despre aceeaşi persoană. Nu mai ceru amănunte.

— A… deci nu i-ai transmis azi mesajul meu?

— Tu ce crezi?

Oftă.

— Cred c-ar fi trebuit să-mi spui asta dinainte.

— Doamne, Dumnezeule! explodă Ricardo, privind spre tavan. Am încercat. Şi nu o dată. Şi tocmai asta mă scoate din sărite! Nu mă pot înţelege cu tine. Umbli cu secrete, când odată erai ca o carte deschisă. O, eşti încă naivă, desigur, dar nu-i numai asta. Mi-ai tăiat conversaţia în noaptea în care-ai venit de la Londra şi de atunci mi-ai dat clar să-nţeleg că nu vrei să stai de vorbă. Dacă nu pleci şi acum nervoasă, eşti…

— Nu-i cinstit! Eşti al naibii de necioplit, nu pot să deschid gura să spun ceva, fără să-mi retezi tu imediat vorba! Mă descurajezi, eşti imposibil!

Îi întoarse privirea, atmosfera dintre ei vibrând de nemulţumire şi mânie.

— Ce rost are? ţipă ea. Mă duc la culcare!

— Stai puţin.

— *NU.* Dar nu plecă.

Ricardo se mişcă fulgerător de repede şi de data asta nu o reţinu doar cu mâinile, ci o luă pe braţe. Cu unul o prinse de talie, iar pe celălalt i-l trecu pe sub genunchi, ridicându-i trupul şi, efectiv, aruncând-o în fotoliul de piele. Rămăşiţe ale trecutului.

— Femeie, te învăţ eu minte, cu orice risc!

Chelsea se ridică din nou în picioare, adresându-i-se într-o engleză vulgară, vicioasă şi dură.

Ricardo îi răspunse la fel.

— Termină! Nu permit un astfel de limbaj din partea ta sau a…

— Să-ţi fie de bine! Îl împinse furioasă, dar tocul ascuţit al unui pantof i se agăţă în franjurile cuverturii, îşi suci glezna şi bâjbâi după ceva de care să se ţină, pentru a-şi recăpăta echilibrul. În aceeaşi clipă, Ricardo veni spre ea, iar ea se sprijini cu toată greutatea de corpul lui, în mod caraghios. Următorul lucru de care-şi dădură seama fu că se aflau căzuţi unul peste altul, pe podea.

Un singur lucru mai puteau face: izbucniră în râs.

— O, Doamne! Chelsea fu prima care-şi găsi cuvintele.

— Şi voiam să-mi fac o ieşire demnă.

— N-am văzut niciodată ceva mai lipsit de graţie!

— A fost vina ta. Dacă n-ai fi…

— Bineînţeles c-a fost. Ricardo mai râdea încă. Îi ţintui umerii la pământ şi se aplecă peste ea. Toate se-ntâmplă din vina mea.

— Dar *a fost* vina ta. Chicotea dezlănţuită. Părul îi era răvăşit în toate direcţiile, iar ochii-i priveau cu răutate. Adică…

— Oh, taci…

Avu la dispoziţie doar o secundă să-şi tragă răsuflarea. Sărutul lui era acum foarte deosebit de cele dinainte. În primul rând nu întâmpină deloc rezistenţă. Dimpotrivă, cum era strânsă în braţele lui, se înlănţui de el, în parte şi pentru că n-avea încotro. Erau încă pe jos, nici stând, nici întinşi. Dar asta în primul rând pentru că ea voia, Ricardo o săruta, iar ea se abandonase în braţele lui într-un fel care-o făcea să-şi dea seama ce limitată îi era experienţa cu alţi

bărbaţi… sau cu el. De data asta buzele ei se desfăcură sub apăsarea uşoară, permiţând ca gura să-i fie explorată de limba lui ce se dovedi erotică, ageră, plăcută, agresivă, pe măsură ce sărutul devenea mai profund.

De data asta n-avea de gând să se lupte cu el. Îi răspunse cu o dibăcie pe care nu şi-o cunoştea, degetele alunecându-i pe ceafa lui Ricardo, spre buclele negre, dese… Când mâna lui îi atinse sânii, gurile lor se desprinseră un moment, timp în care Chelsea se încordă, icnind de plăcerea atingerii. Din nou buzele lui le atinseră pe ale ei, nimicindu-i orice încercare de a gândi coerent.

— Ricardo! Se smulse, luptându-se să se ridice în picioare. Ricardo, dă-mi drumul… bate cineva la uşă!

Un moment, păru să n-o înţeleagă. Repetă, în engleză, pentru că nu voia ca nepoftitul să înţeleagă ce spunea pe tonul acela.

— O clipă. Vocea lui Ricardo se îndreptă către uşă, scurt şi aspru. Îşi netezi hainele; Chelsea se aşeză în fotoliu şi încercă să se liniştească.

Era menajera. Privi uşor stânjenită şi se scuză de deranj, explicând că Dona Teodora se trezise şi era nerăbdătoare să-i vorbească, înainte ca el să se retragă la culcare. Drept răspuns, Ricardo mormăi ceva. Chelsea spera să nu fie văzută. Dar apoi auzi că Ricardo zicea „Si, Sinorita Prescott es qui… Muy bien. Buenas noches.”

Când închise uşa, Chelsea nu ştia încotro să privească.

— De ce i-ai spus că sunt aici?

— Pentru că eşti, zâmbi el. Nu trebuie să te jenezi, Chelsea. Dacă eu vreau să fac dragoste cu tine pe jos, la mine în birou, fac. Iar dacă servitorilor se-

ntâmplă să nu le placă, n-au decât!

Chelsea stătea în picioare, clătinându-şi capul spre el.

— Presupun că Teodora vrea să mă vadă şi pe mine.

— Nu-i nicio grabă, zise apropiindu-se de ea. Mi-a făcut plăcere… comunicarea noastră.

Păşi spre el. Şi el de asemenea. În sinea ei, încă tremura datorită consecinţelor… şi ce e mult strică. Iar acum, era mai mult decât suficient.

— Ricardo, a… vreau să-mi dai cuvântul că nu se va repeta.

— Bineînţeles că nu. Zâmbetul i se transformă în hohot de râs. Dacă ăsta-i modul în care mă pot înţelege cu tine, am de gând să-l exploatez la maxim!

La maxim? Ce voia să spună? Se gândi la săptămânile pe care le avea de petrecut cu el, cu o panică ce era înscrisă pe toate trăsăturile feţei ei.

Văzându-i figura, hohotul lui Ricardo se înteţi. Stătea acum în faţa ei, îi apucă bărbia cu o mână, şi-o privi drept în ochi.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit în ce priveşte călătoria cu mine, nu-i aşa?

— Ă… da.

— Dar vei merge.

Îşi lăsă ochii-n jos. Ştia prea bine că n-o să-l părăsească tocmai acum, când i-ar fi imposibil să-şi găsească pe altcineva. Dar nici nu se va lăsa ameninţată de el. *Avea* putere asupra ei… Dar poate nu-şi dădea seama. Dacă-şi folosea mintea… ei bine, existau mai multe căi de a recupera dezavantajele. Intenţionat îi îndepărtă mâna.

— Ştii, dacă aş face dragoste cu tine, m-aş dispreţui a doua zi dimineaţă.

— Adevărat. Evident, n-o credea nicio clipă. Nici

măcar n-o întrebă de ce.

Oricum îi spuse.

— Atracţia fizică nu-i mare lucru, ştii şi tu, aşa că nu înţeleg de ce te amuzi. Se întâmplă uneori, nu alegem. În ce mă priveşte, am ajuns la stadiul în care mai sunt necesare şi alte elemente într-o relaţie, ca să fie satisfăcătoare. Nicio clipă nu se bâlbâi în discursul ei spontan, deşi n-avea idee de unde-i venise inspiraţia. Văzu sprâncenele lui Ricardo ridicându-se, dar nu mai putea şti dacă el credea sau nu ce spunea ca.

— Astea ne lipsesc nouă, Ricardo… celelalte elemente. Înţelegi, nu eşti genul meu. Nu există comunicare intelectuală între noi, de niciun fel. O, sigur, admise cu o nonşalantă izbitoare, atracţie fizică există. Şi ce? Nu vorbesc în numele tău, desigur, dar în ceea ce mă priveşte, nu mă situez la nivelul primar al animalităţii.

Răspunsul lui fu un fluierat, uşor, faţa-i rămase implacabilă.

— Ei, ei! Un discurs despre virilitate, dacă am înţeles eu bine… Dacă şi pe Miguel l-ai delectat cu aşa ceva, începe să-mi fie milă de el. El e şi aşa nesigur pe masculinitatea lui, de aceea simte mereu nevoia să şi-o dovedească. Se întoarse, plescăind din limbă şi clătinând din cap, pe când îşi luă haina, simulând o mare îngrijorare pentru cel pe care-l dispreţuia. Sărmanul Miguel! Asta explică cu siguranţă remarca ciudată la adresa ta.

Privirea lui Chelsea se mişcă repede peste spatele lui, pe când el îşi îmbrăca haina.

— Ce remarcă?

— O, a întrebat ce mai faci şi… ei, acum, unde-am pus ciocolata pe care-o luasem pentru Teodora?

— Şi mai *ce?*

— Mm? A, da… Miguel. S-a referit la tine ca la „micuţa anglo-americană frigidă”. Încep să înţeleg de ce.

Chelsea rămase fără replică. Dac-ar fi fost în stare să facă vreo mişcare, i-ar fi aruncat cu ceva în cap lui Ricardo. Ce porc mârşav era! Deci ştiuse tot timpul că nu se-ntâmplase nimic între ea şi Miguel!

— Ticălosule! reuşi ea să spună când îi reveni glasul.

Se întoarse, zâmbindu-i:

— De ce? Pentru că, din întâmplare, ştiu mai bine? Nu eşti frigidă deloc, femeie, chiar dacă atracţia ta fizică pentru mine contrazice impulsurile tale *superioare.* Dar uite ce-o să fac, adăugă el, în mod evident distrându-se, o să fac un compromis: data viitoare, te las pe tine să iei iniţiativa. Ei, ce zici? Asta se va împăca cu… drepturile tale, ca persoană, poate chiar cu necesităţile tale intelectuale, nu, car*a? P*oţi să-mi faci avansuri oricând doreşti… poate când vom fi data viitoare în mijlocul unei discuţii stimulative.

Va aştepta ca ea să ia iniţiativa? Nu ştia dacă să-l pocnească sau să-i râdă în nas. Ridică uşor capul, vocea fiindu-i impasibilă în timp ce-l trezea la realitate.

— În cazul acesta, vei aştepta mult şi bine, Ricardo *dragă.*

Capitolul 11

— SUNT impresionat, Chelsea, nu doar de felul cum conduci, ci şi de eficienţa ta. Ţi-ai ţinut ascunse aceste talente. Faci o treabă a naibii de bună şi-ţi sunt

cu adevărat recunoscător!

Observaţiile erau aşa de neaşteptate, că Chelsea era aproape să părăsească şoseaua. Asta, după două săptămâni agitate în care Ricardo nu vorbise niciodată spre lauda ei… cu atât mai puţin îi făcuse complimente! Prima oprire după ce plecaseră din Madrid fusese Segovia, după aceea merseră din nou spre nord, drept spre Santander. De acolo se îndreptară spre Valladolid să se întâlnească cu un client în a cărui casă stătuseră două nopţi; apoi spre sud-vest, către Salamanca, apoi Caceres. Acum se-ndreptau spre Cordoba, la sud-est de Caceres. Era la câteva sute de kilometri.

Privi zâmbind spre Ricardo, să-şi exprime mulţumirea, dar el ţinea ochii închişi. Era întins pe scaunul de alături, lăsat puţin în jos şi, înainte ca el să vorbească, crezuse că dormea.

— Nu trebuie să-mi mulţumiţi, stimate domn! Plăcerea din vocea ei era evidentă. Avu timp să-i vadă contracţia buzelor pentru a răspunde, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre şosea.

Era o minune să conduci o Lagonda Aston Martin. Chelsea o mânuia uşor, nu-i mai trebuia decât un pic de exerciţiu să-i înveţe toate şmecheriile, din care deja învăţase o mulţime! Nu se descurca cu ea la fel de bine ca Ricardo, şi nici nu conducea la fel de repede, chiar pe şoselele dintre oraşe, dar era mai mult decât pricepută. Oh, şi se distra atât de bine! Era îndrăgostită de Spania. Ultimele două săptămâni fuseseră agitate, dar n-ar fi vrut să nu le fi trăit pentru nimic în lume!

Când se uită din nou la pasagerul ei, respiraţia lui şi poziţia corpului îi indicau că acesta dormea. Amândoi munciseră din greu. Dacă el era impresionat de ea, ce nume avea ceea ce simţea ea pentru el?

Respect. Admiraţie.

În Salamanca auzise ea prima lui conferinţă. Universitatea din Salamanca era înfiinţată din 1230 şi era cea mai veche din Spania. Acolo, în acel lăcaş străvechi de învăţământ, Chelsea şi Ricardo se bucuraseră de cele mai călduroase urări de bun venit şi de tipica ospitalitate spaniolă pe care ea deja o cunoştea. Şi se bucurase de asemenea de respect. Asta pentru că era „asistenta” lui Ricardo Juan Antonio Colchero de Castilia. Deşi părea de necrezut, nu apreciase cât de important era numele Colchero în Spania. Mai mult, nu-şi dăduse seama de stima care-i era arătată lui Ricardo Colchero. Era un magician în domeniul finanţelor. Dăduse la radio interviuri pe care le ascultase şi Chelsea, în care vorbea despre economia naţională şi răspundea la întrebări pe care ea nici nu le înţelegea.

Dimensiuni intelectuale? Doar gândindu-se la lucrurile pe care le spusese cu două săptămâni în urmă în biroul lui se simţea ca o idioată. În cursul călătoriei lor îi răspunse la sute de întrebări, dându-i detalii pe care nu le cunoştea, despre istoria Spaniei, acoperind câteva secole. Ăsta era un alt subiect pe care-l cunoştea temeinic. Legat de fiecare localitate sau oraş prin care treceau exista o poveste, mai scurtă sau mai lungă, despre care Chelsea nu avea decât o vagă idee.

Micşoră viteza şi foarte uşor opri maşina, lăsând motorul să meargă, pentru că nu voia ca încetarea lui bruscă să-l trezească pe Ricardo. Era timp azi să se oprească şi să privească cerul albastru luminos… omul de lângă ea.

Nu acceptase… compromisul lui. În aproape două săptămâni nu se atinseseră decât din întâmplare. Cinaseră împreună noaptea târziu şi de două ori avură prilejul să înoate, o dată la nişte rude de-ale lui, iar a

doua oară la un hotel, când avură câteva ore libere, dar nu se apropiară unul de altul. Pentru prima dată în viaţă, Chelsea îşi simţea inima înmuiată. Fusese un pic prea mult impresionată de Ricardo, în ultima vreme. Pentru moment… Făcea o trecere în revistă. Existaseră situaţii când atracţia aceea fizică pe care şi-o înfrânase, o copleşise. O simţise şi el. Se vedea după ochii lui, dar fusese ocolită de retragerea rapidă a mâinii ei, când din întâmplare o atinsese pe a lui. Trecere în revistă? Era, s-o spunem cinstit, speriată.

În momentul ăsta nu-şi dorea nimic altceva decât să întindă mâna şi să-i atingă faţa, să-şi plimbe degetele pe liniile dure ale obrajilor lui. Voia să-i atingă genele, lungi, negre şi întoarse, la fel şi minunatul lui păr ca de ţigan! Voia să-şi apese buzele pe ale lui şi să-l trezească, s-o ia în braţe. Un zâmbet uşor îi şi trecu pe buze când îşi aminti: „Poţi să-mi faci avansuri oricând vrei…” Râse pe tăcute pe când îl privea dormind, uitând de peisaj. Ar putea s-o facă, probabil, dar nu îndrăznea. Dinamită. Nu se mai putea abţine. Voia prea tare să facă exact ceea ce simţea şi ce, de altfel, o invitase el să facă. Atunci păruse o glumă. Şi nu era deloc hazlie.

Dar acum îşi dădu seama că a se implica într-o relaţie fizică cu Ricardo putea s-o nenorocească. Era, ştia asta, ceva de care nu se putea apuca fără să-şi asume anumite riscuri… riscuri la care nu voia nici măcar să se gândească.

— Chelsea? Pe neaşteptate, ochii lui se deschiseră şi ea fu învăluită în hăurile de întuneric din ei. Ochii lor se priviră până când ea se uită în altă parte.

— Ce e? Vorbi blând, fără să se mişte.

— N… nimic. Ce proastă! Cum putuse să se lase surprinsă aşa, privindu-l fascinată? Îşi dori să intre în

pământ de ruşine când îi simţi ironia din glas.

— Nimic? Eşti sigură?

— Categoric. Acţionă pârghia de viteze şi demară cu un scârţâit de cauciucuri, brusc, ceea ce-o făcu să se clatine. Ricardo râse. Conduse mai departe, ignorându-l pe el şi râsul lui, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Rămaseră la nord de Cordoba în noaptea aceea şi în timpul cinei îl întrebă pe Ricardo de ce făcea acest tur de conferinţe.

— Înţeleg că legi între ele o mulţime de întâlniri de afaceri, dar de ce-ţi baţi capul cu aceste conferinţe? E doar ca să-ţi faci publicitate pentru carte? Adică, nu le faci pentru bani!

— Nu chiar, zâmbi el. În primul rând, m-a flatat că mi s-a cerut să vorbesc, iar în al doilea rând, cred că trebuie să le împărtăşesc oamenilor din cunoştinţelor mele, de vreme ce ei mi-au cerut-o.

Răspunsul lui o mulţumi. Îşi ridică paharul de vin şi privi sala de mese a hotelului, de jur împrejur. Un lucru era sigur, oriunde stăteau, era tratată regeşte!

— Ei bine, beau pentru cele trei săptămâni care urmează. Primele două s-au desfăşurat foarte bine, nu crezi?

— Mulţumită ţie. Nu numai că te acomodezi repede, dar cunoştinţele tale privind limbile străine, mai ales germana, sunt de un mare ajutor. N-am fost niciodată tare la germană. Se referea la corespondenţa pe care ea i-o bătea la maşină. Dacă nu dormea în maşină sau nu conducea, îi dicta corespondenţa, multe din scrisori fiind adresate unor persoane din alte ţări ale Europei. În fiecare zi suna la Madrid, la bancă, pentru a primi rapoartele asistentului său. Şi el sau Chelsea sunau de asemenea zilnic acasă să vadă cum se mai simte Teodora. Starea sănătăţii ei nu se

schimbase, nici în bine, nici în rău.

— Nu te-am văzut niciodată muncind aşa mult, Ricardo. Aşa a fost şi în ultimii doi ani?

— Nu, nu. Şi-i doar temporar, te rog să mă crezi. Îşi aprinse un trabuc, se lăsă pe spătarul scaunului, părând îngândurat. Nu e nevoie să muncesc până la epuizare, Chelsea. Nici tata nu ar fi trebuit, că veni vorba. Dar el aşa a făcut. La cincizeci şi cinci de ani a avut un atac de inimă care i-a fost fatal şi… şi n-am intenţia să-i calc pe urme, izbucni din nou, părând aproape furios, ca şi când tatăl lui n-avea niciun drept să moară, aşa cum se întâmplase.

Chelsea îl privi, fascinată de ochii lui negri şi de lumina lumânărilor care se răsfrângea în ei. Era, pentru moment, pierdut în gânduri, ridicându-şi degetele lungi, drepte, pentru a şi le trece prin păr.

— Ramón nu şi-a neglijat niciodată familia, bineînţeles, continuă el. Dar nu-şi făcea niciodată timp destul să… o privi de-a dreptul în ochi… să trăiască. Să simtă că trăieşte, Chelsea. Zâmbi apoi, şi zâmbetul îi alungă umbrele ce-i întunecau figura. O făcu să dorească să se întindă, să-l atingă.

Ochii lor se întâlniră şi se susţinură. Ea dădu din cap, zâmbindu-i la rândul ei. Ea-i spusese odată că voia să simtă că trăieşte, iar el, desigur, înţelesese prea bine ce vrusese ea să spună. Îşi coborî privirea, căutând ceva ce-ar fi putut să-i spună, ceva care să împrăştie intimitatea momentului. O… descuraja.

— Ă… ştii, mi-ar plăcea să ne plimbăm puţin înainte de a urca.

— Mă bucur c-ai spus asta. Ricardo se ridică, oferindu-i braţul. Locurile pe aici sunt foarte frumoase şi-n noaptea asta e lună plină.

Înainte să-i apuce braţul, Chelsea ezită. Lună plină. Se înfioră auzind asta. El tocmai îi spunea că

aveau astfel destulă lumină…

Aveau şi nu prea. Totul era scăldat în lumina lunii. Răsăriseră stelele… şi asta era tot ce le trebuia să-i însoţească. Nimeni altcineva nu se mai plimba pe terenurile din jurul hotelului. Erau în octombrie şi nopţile erau puţin răcoroase, deşi câteva ore bune pe zi era încă nemaipomenit de cald. Lui Chelsea, având pe umeri un pulover din mohair de culoare fildeşului, nu-i era deloc frig astă-seară. Era conştientă de atingerea lui Ricardo, de faptul că se ţineau de mână când se plimbau. Era o atingere uşoară, dar…

— De mult vreau să te-ntreb ceva.

— Dă-i drumul!

— Cum ai reuşit să transformi o sută de lire în câteva mii? Văzând privirea lui surprinsă, chicoti, scoţând un sunet ca un clinchet de clopoţel. Vărul tău, Juan, mi-a zis demult. Crezi că nu ştiam că pe când erai mai tânăr ai făcut ca şi mine? La şaptesprezece ani i-ai spus tatălui tău că există mai multe feluri de a-ţi termina studiile. Ai insistat să devii independent, şi el ţi-a dat o sută de lire în *pesetas*, iar tu te-ai întors după optsprezece luni cu câteva mii de lire profit! Cum Dumnezeu ai reuşit? Şi ce-ai învăţat din călătoriile tale?

Ricardo ridică din umeri.

— Am început prin a cumpăra o maşină hodorogită, pe care am vândut-o mai bine. Aşa am început, dar am sfârşit prin a cumpăra şi a vinde în mod curent, la început modest. Ăsta-i răspunsul la întrebarea ta. Zâmbi, privind în jos către ca, îndreptându-se către o bancă. S-ar zice că mi s-a confirmat că lumea afacerilor era locul potrivit pentru mine când aveam să mă întorc acasă.

Chelsea se aşează, gândindu-se la asta.

— Şi dacă ai fi simţit că nu era potrivit pentru

tine? Ce-ai fi făcut?

— Aş fi făcut altceva, pe cont propriu, orice.

— Fără să ţii seama de afacerile familiei, de tradiţie?

— Fără.

Ea încuviinţă din cap. Da, aşa ar fi făcut. Deja îşi făcuse pe cont propriu o companie; era opera lui şi n-avea nimic de-a face cu afacerile familiei.

— Şi aşa-i voi încuraja şi pe copiii mei să facă, continuă, surprinzând-o. Orice cred că e potrivit pentru ei, fără să ţină seama de altele.

— Copiii tăi?

— De ce eşti aşa mirată? N-o să rămân burlac toată viaţa.

— Nu?

— Ei bine, nu, dacă pot! Râse văzându-i expresia feţei. Spre deosebire de tine, n-am nimic împotriva căsătoriei. Şi desigur, voi găsi, într-o zi, femeia potrivită.

— Mă-ndoiesc. Îl împinse în coaste, în joacă. Cine s-ar căsători cu un amărât ca tine?

— Cineva care e de asemenea amărât.

— Probabil. Cred că… îşi puse un braţ pe umerii ei, făcând-o să uite ce voia să spună, doamne, cea mai mică atingere de-a lui era suficientă ca pulsul să i se accelereze. Ce se-ntâmplă? De ce pe zi ce trecea devenea din ce în ce mai atrasă de el din punct de vedere fizic?

— Ce spuneai? Mâna lui se strecură pe sub părul ei şi începu să o mângâie uşor pe ceafă. Ea se ridică în picioare.

— A… voiam să spun că… să ne retragem acum. Am umblat destul azi şi…

— Şi ce? Se ridică, prinzându-i mâinile şi privind-o drept în ochi. Ai stat prea mult cu mine pe

ziua de azi?

— Nu, nu... n-am spus asta. Ochii îi priviră gura şi trebui să facă un efort să se uite în altă parte.

— Continuă, zise încet. Sărută-mă, de ce nu mă săruţi? Nu se poate întâmpla nimic rău aici, afară...

Chelsea se întoarse şi făcu câţiva paşi.

— Te măguleşti singur, Ricardo. N-am deloc dorinţa să te sărut, nicidecum!

— Mincinoaso! zise blând, ajungând-o din urmă şi prinzând-o de mijloc. Mincinoaso! îi spuse din nou pe când îi luă cheia din mână şi deschise uşa de la camera ei. De ce nu mă inviţi înăuntru să bem ceva? Am o sticlă de coniac bun în camera mea. Aş putea s-o aduc şi să...

— Noapte bună, Ricardo. Îi oferi cel mai reuşit zâmbet de care era în stare. Mulţumesc pentru seara asta minunată.

Văzându-se în camera ei, îi mai veni sufletul la loc. Se sprijini de uşa închisă, auzind încă râsul lui uşor pe când se îndrepta spre camera lui. Ochii îi priviră patul, un pat dublu.

— O, Doamne! murmură ea. Îl doresc, *îl doresc!*

*

Două zile mai târziu plecară din Cordoba şi se-ndreptară spre Sevilla. Chelsea conduse tot timpul; nu a fost o călătorie lungă. Aştepta de mult să vadă Sevilla, iar ziua era minunată, cu un cer albastru strălucitor. Privi spre Ricardo, trebuind să se smulgă din admirarea peisajului. Era înconjurat de hârtii, vorbind la dictafon.

Îl privi adesea, simţindu-se aproape de el, în ciuda distanţei reale. În cursul ultimilor două zile află şi mai multe despre el; îi povesti despre copilăria lui,

despre călătoriile lui de când era adolescent, de şcoala de management la care se înscrisese la întoarcerea din aceste călătorii, despre primele câteva săptămâni la Banca Colchero, de asemenea, îi spuse despre tatăl şi mama lui.

Luându-şi gândurile de la el, se concentră asupra conducerii maşinii. Sevilla. Două nopţi. O cină oficială, o întâlnire de afaceri şi două conferinţe. După asta va urma o pauză de patru zile. Ei bine, va fi o pauză şi pentru Chelsea. Se opreau la Marbella un timp. Ricardo avea să petreacă puţin timp la birourile sale, iar Chelsea va face plajă! Va fi o odihnă binevenită!

— O, Doamne! Deodată, degetele i se încleştară pe volan şi-şi trase în jos, tare, mâna dreaptă. Piciorul acţionă în mod automat frâna şi în acelaşi timp maşina se opri cu un scârţâit brusc. Când văzu adâncitura de mai bine de şase metri care se căsca în dreapta ei şi cât de aproape ajunsese cu maşina de marginea şoselei, începu să tremure neputând să se stăpânească.

Ricardo ieşise deja din maşină. În mijlocul drumului stătea o capră râioasă, care privea maşina ca şi când n-ar fi avut niciun drept să se afle acolo. Ricardo o goni pe dealul din stânga şoselei şi ea începu să se caţăre.

— Hei, linişteşte-te! Deschise uşa maşinii şi apucă braţul lui Chelsea. Gata, scumpo, gata!

— Î… îmi pare rău! Ă…

— Nu e vina nimănui. Poate doar a caprei, desigur!

Ei nu-i veni să râdă. Stăteau între maşină şi marginea şoselei. Chelsea privi din nou râpa care cobora vertiginos, gemu şi izbucni în lacrimi.

— Chelsea! Ricardo o strânse la piept şi-o aduse

la partea cealaltă a maşinii. Gata, gata! El stătea în picioare, ţinând-o în braţe, în timp ce ea-i spunea, înecându-se în plâns, ce s-ar fi putut întâmpla, ce s-ar fi putut întâmpla…

— Dar nu s-a-ntâmplat nimic! Acum, haide, linişteşte-te. Gata, am scăpat. *Nu* s-a-ntâmplat nimic. Scoţându-şi batista din buzunar şi continuând s-o liniştească, îi şterse lacrimile din ochi. Acum gata?

Dădu din cap. Lacrimile i se opriseră, dar era zguduită, tremurând încă. Ricardo o cuprinse cu amândouă braţele şi-o ţinu strâns, capul ei sprijinindu-se de umărul lui. După câteva momente, după această foarte necesară acalmie, liniştită, oftă adânc şi-ntr-un sfârşit îşi regăsi glasul:

— Mulţumesc, Ricardo… Pe când se trase într-o parte, văzu îngrijorarea din ochii lui… o secundă mai târziu se sărutau. Cine pe cine săruta, nu ştia. Şi nici nu-i păsa. Pur şi simplu se întâmpla.

Acolo, în mijlocul unui loc necunoscut, la câteva minute doar după ce scăpaseră de un posibil accident fatal, se sărutau înfocat. În plină zi, în lumina soarelui, sub privirile celor din maşinile care treceau, rămăseseră încleştaţi unul în braţele celuilalt, neputând parcă să se apropie atât cât ar fi vrut.

— Ricardo…

— Ştiu… Sst… Haide, trebuie să pornim.

— Vrei să conduci tu? Nu pot înfrunta…

Îi apucă braţul, fără blândeţe:

— Dacă nu conduci, o să te pierzi cu firea.

— Dar…

— Fără „dar”, Chelsea. Intră.

Avea, desigur, dreptate. Zece minute mai târziu, totul era ca mai înainte de a le ieşi în drum capra… Aproape totul. Fusese din nou în braţele lui şi… nimic nu mai era la fel… îl sărutase ea? Probabil.

Nu se gândise chiar la asta.

După mai puţin de o oră, trebui să-l întrerupă pe Ricardo să-l întrebe care este drumul spre hotel.

El se întinse şi-i spuse să se dea la o parte de la volan.

— Conduc eu acum, mi-e mai uşor decât să-ţi explic.

Fără să mai regrete că nu mai conducea, Chelsea îşi îndreptă atenţia către peisaj. Ca şi Cordoba, Sevilla era situată pe râul Guadalquivir. Aici va vedea vechiul palat maur, Alcazar şi Catedrala gotică cu celebrul turn Giralda, aflate pe locul unde odinioară fusese o moschee maură. Sevilla era de asemenea renumită pentru şcoala de pictură, dintre ai cărei artişti fac parte şi Velasquez şi Murillo. Vorbea cu Ricardo despre primul, când el opri maşina lângă ceva ce părea a fi un bloc de locuinţe.

— De ce ne-am oprit aici?

Se întoarse spre ea, ochii strălucindu-i amuzaţi. Vorbind în spaniolă, se referi la clădire cu un cuvânt pe care ea îl traduse prin „locuinţe”.

— Dar ăsta nu-i un hotel…

— Sunt apartamente, prostuţo. Proprietatea Băncii. Va fi o schimbare faţă de camerele de hotel, sunt drăguţe, intime şi şic. Vino, hai să ne dăm jos.

Deşi nehotărâtă, mormăi ceva şi se dădu jos din maşină. Privi în sus la clădire şi văzu acelaşi „Las Luces”, „Luminile”. Crezu că e numele unui hotel. Dar nu era un hotel. De data asta nu stăteau într-un hotel, nici la nişte rude, ci într-un apartament. Doar ei doi. Mai intim, spusese el, drăguţ şi şic. Ei bine, dacă apartamentul n-avea două dormitoare, pentru Ricardo nu va fi şic deloc… va dormi pe canapea.

Apartamentul avea trei dormitoare. Despachetară imediat, fiind ajutaţi la bagaje de un

portar îndatoritor, îmbrăcat impecabil. Geamantanele, servietele, maşina de scris portabilă, dictafonul şi casetofonul fură toate duse din maşină, sus, la fel cum mai fuseseră duse la atâtea alte ori. Era cea mai politicoasă parte a muncii lor, împachetatul şi despachetatul.

Chelsea se plimbă prin casă. Era, aşa cum orice agent imobiliar priceput ar fi spus, splendid orientată şi nemaipomenit mobilată. Îşi consultă ceasul şi porni să-l caute pe Ricardo. Totuşi, era doar o singură baie.

— Ei, făcu Ricardo. Era într-unul din dormitoare, punând hainele într-un dulap în perete. Avem o întreagă după-amiază şi seară fără vreun angajament, fără să trebuiască să lucrăm. Ce-ai vrea să facem, Chelsea?

— Voiam, de fapt, să mă culc. Venisem să-ţi propun… Izbucnirea lui în râs o opri.

— Cum, scumpo, ziceai că tu nu-mi vei propune niciodată… Numai un moment, să iau geamantanul ăsta din drum…

— *Ricardo*! Accentuă cuvântul. Ce drac' se-ntâmplă cu ea? Îşi pierduse simţul umorului? Doar ea întrebase aşa, nu? De ce nu-şi alesese mai atent cuvintele, de ce nu putea să râdă, cum râdea el?

— La naiba! Ştii ce vreau să spun. Aş vrea să mă odihnesc. M-a toropit căldura. Sunt obosită şi mi-e foame. Ă… în sfârşit, venisem să te-ntreb dacă n-ai vrea să luăm o gustare. În frigider nu e niciun fel de mâncare, dar peste drum e un magazin universal. Dacă mă grăbesc, ajung înainte să-nchidă. Vrei o omletă?

Ricardo o privi ciudat, fără să-i răspundă câteva momente.

— Da, zise în cele din urmă. Stai puţin…

Ea se opri. Se sfârşiseră zilele când fugea de el.

Pe când se apropia de ea, o privea în acel fel bine cunoscut al lui, ochii-i căutându-i pe-ai ei. Îi cuprinse faţa în mâini spunându-i în aşa fel, încât s-o liniştească:

— Ascultă. Nu trebuia să te porţi aşa. Stai… cum se zice în engleză?… ca pe ace. Şi n-ai de ce.

Sângele îi năvăli în obraji cu putere. Nu avea rost să nege. O cunoştea. O cunoştea într-adevăr foarte bine. Ştia exact ce se petrece în mintea ei.

— Stau… da, ca pe ace, cum se spune. Dar nu-i acelaşi lucru… vreau să spun că… Aproape se bâlbâia, înrăutăţind şi mai mult lucrurile.

— Vrei să spui că nu-ţi surâde ideea de a sta cu mine într-un apartament. Nu e acelaşi lucru ca atunci când eram acasă sau într-un hotel. Ei bine, nu, nu e. Aici n-are cine să aibă grijă de tine, nu sunt servitori sau rude. Se opri, neslăbind-o din ochi nicio secundă. De când îl cunoştea, rareori îl văzuse aşa serios. Putem să ne mutăm la un hotel chiar acum, dacă asta vrei. Sau poţi să te bazezi pe cuvântul meu… de data asta… că n-o să-ţi dau nicio pricină de îngrijorare. Nu mi-am pus în gând să te seduc, Chelsea. Nu ăsta-i scopul călătoriei mele. Şi, ca să fiu sincer, îmi pare rău că te-am luat cu mine. Eşti mai mult decât o pricină de abatere a atenţiei cuiva. Mă doreşti, ştiu asta. Şi tu ştii că şi eu te doresc. Dar ţi-am mai spus, tu eşti aceea care vei lua iniţiativa. Trebuie să recunosc, vorbeam doar pe jumătate serios când am spus aşa, dar… Mâinile îi alunecară de pe faţa lui Chelsea la umeri. În momentul ăsta vreau să te sărut, o vreau mai mult decât pot spune în cuvinte. Din nou se opri, părând uşor încurcat acum, căutându-şi cuvintele.

Chelsea stătea rigidă, de-abia îndrăznind să mai respire. Camera, atmosfera deveniseră dintr-o dată ameninţătoare. Putea vedea patul, care era în spatele

lui şi nu intra în raza lui vizuală. Părea să crească în dimensiuni, era prea mare pentru cameră. Un pat dublu, pe care-l vedea cu colţul ochiului. Neatins, nederanjat. Provocator. Dacă Ricardo o sărută, acolo era locul unde vor ajunge.

Ceea ce spuse şi el. Tonul îi era acelaşi, dar blândeţea din ochi era înlocuită de o insistenţă mai elocventă decât orice altceva văzuse vreodată în ochii lui.

— Dar n-o să te sărut, continuă. Căci mă-ndoiesc c-aş putea să mă opresc doar atât, nu aici, nu acum. Vreau să facem dragoste. Vreau să explorez fiecare centimetru al frumuseţii tale.

Ea se-nroşi din nou, dar nu-şi putea smulge ochii de la el.

— Întotdeauna ai spus lucrurilor pe nume, nu-i aşa? Şi eu la fel. Respirând adânc, răspunse la sinceritate cu sinceritate.

— Nu vom deveni amanţi. Ai plasat mingea în terenul meu. Dar eu nu vreau să joc.

Faptul că luă cunoştinţă de asta fu exprimat printr-o mişcare uşoară a capului. Mâinile îi rămaseră unde erau şi o întrebă foarte blând:

— Pot să ştiu şi de ce?

— Nu, răspunse sincer. Ă... în sfârşit, îţi mulţumesc pentru avertisment. Şi te cred pe cuvânt. Vom sta aici. Şi acum, ai... ai ceva mărunt? Îmi trebuie bani pentru prânz.

Ajunseră în magazin, de-abia îşi dădea seama ce făcea. Ochii-i priveau în toate părţile, dar nu puteau reţine nimic. Nu-şi putea aduce aminte pentru ce venise aici. Voia să strige... Ca să n-o facă, îi fu necesară toată stăpânirea de sine pe care-o avea. Toate i se învârteau în cap, confuze. Ricardo pusese punctul pe i, nu putea decât să-i respecte sinceritatea.

Doamne, cât ar fi vrut să… să ştie ce-ar simţi dacă ar fi fost posedată de el!

Era nebună? De ce, la fel de mult, dorea să fugă de el, să se suie în primul avion spre Londra şi să lase un ocean să-i despartă? De ce se simţea brusc ca-ntr-o capcană, ca şi când ar fi fost prinsă în ceva de care se temea… Ceva fără nume… care evolua nestăvilit spre altceva, tot fără nume? Avea vreun înţeles? Asta simţea. Ce se întâmpla cu ea?

Se mai lămuri un pic în cursul după amiezii. Somnul o ocoli, dar cel puţin putu să înlănţuiască logic gândurile care mai înainte o dezorientau. Trebuia să termine treaba începută. Apoi putea scăpa de această… această influenţă ciudată pe care Ricardo o avea asupra ei. O dată ce-şi găsea o locuinţă, se putea concentra asupra afacerii ei, a vieţii independente pe care şi-o dorea.

Capitolul 12

CÂTEVA zile mai târziu, Ricardo opri într-o parcare lângă un hotel cam la cincisprezece minute de mers cu maşina din centrul oraşului Marbella. Chelsea se uită la el nedumerită.

— Ce faci? Credeam să stăm iar în vreuna din casele tale… Aşa-i spusese. În apartamentul din Sevilla îi zisese că vor sta în vila lui de pe ţărmul mării, când aveau s-ajungă în Marbella. Îi spusese că dacă o deranja ideea să rămână iar singură cu el, ar trebui să-i zică.

— Ţi-am spus că nu mă deranjează.

— Mă deranjează *pe mine.* Fără s-o privească, coborî din maşină şi înmână cheile unui portar în uniformă. Maşina era pur şi simplu înconjurată de oameni care veniseră să-i ajute la bagaje, să le deschidă uşile, să-i conducă în ceea ce părea un hotel luxos.

Chelsea se încruntă. Nu-i trebui mult să-şi dea seama de ce Ricardo schimbase planul privind cazarea; fuseseră câteva minute foarte jenante pentru amândoi, ieri după amiază în apartamentul lui. Incidentul ar fi putut fi uşor ocolit, dacă numai şi-ar fi dat seama din timp…

Ricardo fusese plecat toată ziua. Crezând că nu se va întoarce până la cinci, Chelsea dăduse câteva telefoane în interesul lui, terminase de bătut la maşină, luase un prânz uşor şi adormise timp de-o oră într-un fotoliu. Apoi, îşi făcuse baie, bălăcindu-se mult timp. Nu-l auzise pe Ricardo intrând, în jurul orei trei. Ocupată cu machiajul, se afla goală în baie când el intră peste ea, pe neaşteptate.

Nu spuseră nimic câteva secunde. Se priviră doar. Chelsea îngheţase. Ricardo părea mânios.

— De ce dracu’ nu-nchizi uşa dacă stai…?

— Pentru că nu m-aşteptam să vii înainte de cinci, de-aia. Şi tu de ce dracu’ nu baţi la uşă? Răspunsul ei era la fel de supărat, deşi era şi o încercare de a depăşi stânjeneala. Hainele îi erau în dormitor, iar pentru a ajunge la un prosop trebuia să meargă câţiva paşi înspre locul unde stătea el, cu mâna pe clanţa uşii.

— Ă… te superi, Ricardo? Ies într-o clipă. Dacă vrei să…

Vocea ei se pierdu. Atmosfera se schimbase, îl auzise vag pe când spunea „Credeam că eşti în pat”. N-o mai privea, ci o mângâie din ochi. Privirea îi

pornise de la faţă şi se mişcase încet, în jos, de-a lungul trupului ei.

Ea încă nu era în stare să se mişte. Stătea acolo, permiţând scrutarea fiecărui centimetru al trupului ei. Reacţiile îi erau ciudate; stânjeneala îi slăbi brusc şi o parte din ea se reflecta în admiraţia neascunsă din ochii lui Ricardo. Îşi ridică mândră capul şi-i propuse să-l lase să se uite; era încântată de corpul ei. Din nou, brusc, lucrurile se schimbaseră. Ochii lui îi priveau picioarele şi începuseră să se înalţe încet... era acum ca şi când ar fi atins-o. Chelsea îşi auzi propria-i răsuflare, apoi tăcerea, liniştea.

Ricardo înaintă încet spre ea, cu o expresie aproape aspră, în timp ce mâinile-i alunecau pe pielea dezgolită a spatelui ei. Simţind atingerea propriu-zisă, intră în panică.

— Nu! Se feri într-o parte pe când el se aplecă s-o sărute, ochii-i vorbind de la sine, frica din ei fiind pentru el evidentă.

Rămase nemişcat, încruntându-se, nemaiîncercând s-o atingă.

— Chelsea, pentru Dumnezeu, ce e? De ce ţi-e aşa teamă?

Nu-i putea răspunde, nu voia să-i răspundă. Ştia care vor fi cuvintele lui dacă i-ar fi mărturisit temerile ei. Ar fi râs, i-ar fi spus ceea ce ea ştia foarte bine. Nu, nu-şi înţelegea prea bine temerile. Totuşi, ele erau reale.

Ricardo străfulgeră cu privirea vârfurile excitate ale sânilor ei, care-i confirmară ceea ce el deja ştia.

— Mă doreşti, Chelsea, acum, înainte de a te fi sărutat şi să te fi mângâiat. Ai idee cum va fi când vom face realmente dragoste? Da? E...

— Nu vreau s-aud! Vocea ei era ceva mai mult decât o şoaptă. Nu vom fi amanţi... niciodată. Ţi-am

mai spus.

— O, dar deja suntem. Vocea lui Ricardo era serioasă, iar gura şi ochii nu-i zâmbeau. E deja prea târziu, Chelsea. E doar o chestiune de timp. N-o să poţi să nu recunoşti asta la nesfârşit. A existat tot timpul această atracţie. Nu ştiai? Nu-ţi dai seama că şi ea a făcut parte din tensiunea dintre noi? Nu ăsta e motivul pentru care eram unul la pieptul celuilalt acum câteva săptămâni? Ea există, Chelsea. N-are cum fi negată. Există ori de câte ori suntem împreună, de fiecare dată când ne uităm unul la altul. A existat din momentul În care, cu două luni în urmă, ne-am întâlnit la aeroport, şi oricât nu i-am da atenţie, va exista mereu.

Zguduită profund, Chelsea îşi puse mâinile pe rezervor, să se sprijine. Dumnezeule, avea dreptate! Admise adevărul când îl auzi rostit. Existase tot timpul, îl dorise fizic în momentul în care îl reîntâlnise.

— Te rog, pleacă de-aici, murmură. Mi-ai făcut o promisiune şi te rog să ţi-o ţii.

Zâmbi auzind nota de îngrijorare din vocea ei.

— Plec, Chelsea, linişteşte-te. Eşti o femeie pe care nu vreau s-o seduc. Nu pe tine, cu tine e cu totul altceva. Trebuie să vrei să ne întâlnim la jumătatea drumului. O să aştept.

Nu fusese în stare să-i răspundă. Nu-l înţelesese, nu ştiuse ce să spună.

Acum, pe când privea spre hotelul Los Monteros, îşi dădu seama de rostul deciziei lui Ricardo de-a sta aici. Nu vrusese să rămână singuri în intimitatea casei lui de pe plajă, nu până când ea nu era… ea nu va fi niciodată pregătită!

Uşurată să-l vadă zâmbind acum, coborî din maşină şi-l apucă de braţ. Ricardo îşi ridică sardonic o sprânceană pe când o conducea spre recepţie.

— Vom fi amândoi mai în siguranţă aici. Nu veni

niciun răspuns din partea ei, iar el râse. Fii veselă! O să-ţi placă aici.

Să-i placă? Ochii lui Chelsea erau măriţi de uimire pe când un portar îi conducea către camerele lor. Los Monteros era minunat, luxos până şi-n cele mai mici amănunte. Aveau mai multe camere… *fiecare!* Erau în apartamente alăturate, dar nu exista nicio uşă prin care să comunice. Dormitorul lui Chelsea avea vedere spre piscină, iar în depărtare se vedeau munţii Sierra Blanca. Era o privelişte minunată, iar ca stătu câteva minute, pur şi simplu contemplând-o.

De la balconul din sufrageria ei putea vedea copacii, vilele luxoase, iar în spatele lor, licăririle albastre ale Mediteranei.

După ce-au despachetat, Ricardo îi arătă interiorul hotelului. Azi era sâmbătă, nu mergea la birou până luni, aşa că aveau de stat împreună o zi şi jumătate. Ar fi putut fi patru zile în care Chelsea să se odihnească şi să facă ce vroia. După asta îi aştepta Malaga, conferinţe şi-un prânz de afaceri, apoi aveau să meargă la Murcia, la Alicante, apoi mai la nord, la Valencia, punctul terminus al călătoriei. Până ajung ei la Valencia, Mercedes şi Emilio se vor întoarce din călătoria de nuntă. Nu mai e nevoie s-o spunem, ea şi Ricardo vor sta în casa lor înainte de-a se îndrepta spre Madrid, iar Chelsea de-abia aştepta să vadă noua casă a prietenei ei.

Între timp, Marbella! Ea şi Ricardo se plimbară ţinându-se de mână, prin minunatele terenuri şi grădini, luxoase, cu verdeaţă, pomi şi flori de-un milion de culori strălucind în soare, din jurul hotelului. Pe lacul mic, peste care era un pod drăgălaş de lemn, câţiva flamingo roz stăteau nemişcaţi, unii într-un picior. Chelsea era încântată.

— Oh, Ricardo, ce loc minunat! îl privi

şugubeaţă. Şi câtă cheltuială inutilă!

— Să zicem că e pentru a face munca mai plăcută. Secretarele – frumoase – merită o ambianţă frumoasă.

N-ar fi trebuit să-l tachineze, dar nu se putu abţine. Era fericită. Fericită, fericită!

— Şi numai pentru că nu vrei să folosim aceeaşi baie!

— Vila mea are trei băi, zgripţuroaico! O lovi în joacă peste fund. Ai grijă, nu trebuie să te lauzi cu asta! Vino, simt nevoia să beau ceva.

Îşi croiră drum pe o potecă spre Bar Azul din hotel, Barul Albastru.

— Mai ai multe de văzut aici, îi explică. Dar vom vedea mai târziu şi restul, terenurile de tenis şi de squash. Există desigur şi un teren de golf aparţinând hotelului – dar nu te interesează – precum şi un club de hipism, care… te-ar putea oare interesa?

— Bineînţeles că nu! Chelsea nu avea de gând să facă nimic altceva decât plajă şi-i şi spuse asta.

Mâncară în seara aceea în sala principală de mese a hotelului, care avea o atmosferă liniştită, discretă. Servirea era ireproşabilă, mâncarea era nemaipomenită, iar într-un colţ, un domn înalt, brunet, cânta la pian, în surdină, piese romantice. Niciodată în viaţa ei Chelsea nu se mai simţise aşa bine. Îl privi pe Ricardo şi-i mulţumi din nou c-o adusese aici, lăsând la o parte orice glumă.

— Mă bucur că-ţi place. Mâna lui le cuprinse pe-ale ei, dând trupului ei din nou acel fior pe care-l resimţea în fiecare fibră. Nu se opuse; de data asta nu se mai ruşină de gândurile provocare de atingerea lui.

— Acum ce e, Chelsea?

Ochii-i priviră într-ai lui. Îi citise gândurile?

Dacă da, nu dădea semne c-ar fi aşa.

— Ce-ai zice de-o plimbare?

— Şi aruncăm o privire şi prin magazine?

— Dacă ţii neapărat…

Ricardo o răsfăţă. Nu numai că aruncară o privare prin magazinele hotelului, dar îi şi cumpără câteva mici cadouri, o curea, o bluză care-i plăcuse, o pereche de bikini. Se încruntă când ea refuză să-i probeze:

— Pot spune din ochi că se potrivesc, explică ea, râzând de expresia lui dezamăgită.

Îşi duse cadourile în cameră, lăsându-l pe Ricardo aşezat lângă o fântână din hol, vorbind cu cineva care-l recunoscuse. Era singur când ea se întoarse.

— Ricardo… îţi mulţumesc, îi zise blând. În camera ei găsise o vază de cristal plină cu trandafiri de un roşu aprins, cu tulpină lungă.

— Florile sunt minunate.

El nu-i răspunse. Îi mângâie buclele castanii, trecându-şi degetele prin ele, zâmbind uşor pe când mâna îi coborî spre umerii ei.

Nu se plimbară, merseră cu maşina la Puerto Banus, portul frecventat de magnaţi, de milionari şi unde se ştia că stă şi familia regală britanică. Acolo se opriră într-un bar în aer liber de lângă port, privind iachturile, cerul înstelat, trecătorii. Nu prea vorbiră, se mulţumiră doar să stea, împreună, doar să… se bucure de viaţă.

Întorşi la hotel, Ricardo îi luă cheia din mână şi deschise uşa camerei ei. Se părea că făcea acest lucru de săptămâni de zile, în nenumărate hoteluri. Îi păru, dintr-o dată, că-l cunoştea dintotdeauna, că fusese mereu cu el. Pe când îl privea, cu cuvintele „noapte bună” pe buze, simţi un impuls copleşitor să renunţe la prevedere şi la toate celelalte temeri şi să-l invite în

camera ei şi în braţele ei.

Impulsul plecă la fel de repede precum venise, fusese cu hotărâre alungat de bunul simţ.

— Noapte bună, Ricardo…

— Noapte bună, Chelsea. Păşi în lături, înclinând curtenitor din cap şi plecă înainte să mai poată schimba vreun alt cuvânt, vreo altă privire.

De cum intră în cameră, privirea-i fu atrasă în primul rând de trandafiri. Mireasma lor se răspândise în aer. Se îndrepta spre ei şi prinse uşor unul în mână, degetele-i strângând blând petalele catifelate. Când îşi ridică privirea se văzu în oglindă. Avea lacrimi în ochi. Simţea o durere în suflet. Felul în care îşi spuseseră noapte bună fără nici cel mai mic sărut, păruse a încheia prea brusc o seară perfectă, o zi perfectă.

Chelsea îşi turnă un pahar de vin dintr-o sticlă care-i fusese lăsată, împreună cu complimentele conducerii hotelului. Bău şi-al doilea pahar, neîndoindu-se că va regreta în dimineaţa următoare. Deja mai băuse câteva, iar acum amesteca băuturile. Era o slăbiciune, ştia, dar dacă nu făcea ceva să oprească iureşul gândurilor, nu putea dormi. Suferea din cauza celui din camera alăturată. Avea un sentiment, o dorinţă, o *nevoie* pe care nu le mai cunoscuse înainte. Nu aşa. Nu cu atâta disperare. Imaginaţia i-o lua razna, gândindu-se la el, la sărutările lui, cum ar fi să-l aibă acum lângă ea iubind-o…

Iubind-o? Asta nu intra în discuţie. Nici în privinţa lui, nici într-a ei. Recunoaşterea acestui lucru îi aduse o oarecare alinare. Să se îndrăgostească de Ricardo era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Şi totuşi… şi totuşi trăise momente ciudate în ultima vreme, când se întrebase dacă nu cumva se întâmpla deja. Alungă ideea şi acum, aşa cum făcuse şi înainte, spunându-şi că nu asista decât la o reînviere a sentimentelor pe

care le avusese pentru el în trecut. Sentimente pe care le depăşise, aşa cum va depăşi şi atracţia sexuală pe care-o simţea fată de el, odată ce nu vor mai fi împreună. Nu-şi putea permite să se îndrăgostească, nici de el, nici de altcineva. Nu în mod serios, nu de-adevăratelea.

A doua zi dimineaţa, înotară. Prânziră la La Cabana, clubul unde intrau doar oaspeţii hotelului, apoi dormiră la soare şi iar înotară. Chelsea fu prima care renunţă, ieşind din piscină şi lăsându-l pe Ricardo cu copilul de şapte ani cu care se juca, scufundându-se şi împroşcându-l cu apă. Îi privi: bărbatul şi copilul râdeau, hârjonindu-se. „Ar fi un tată minunat” gândi ea. Nu gândea asta pentru prima oară, îl mai văzuse şi în trecut, când avea grijă de nepoţii şi nepoatele lui. Răbdare, hotărâre, dezinvoltură, avea toate astea şi le folosea când credea el de cuviinţă.

O senzaţie copleşitoare de tandreţe se abătu asupra ei pe când îl privea. Era aproape hipnotizată, îl vedea, cumva cu ochii altcuiva. Iarăşi. Nu va înceta niciodată s-o surprindă? Ce profund era, ce bogăţie interioară ascundea acest om…!

— Chelsea? El stătea lângă ea în picioare, trupul lui aruncând o umbră peste ea. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, a… mă gândesc doar.

— Vrei să mergem la o plimbare cu maşina? Mă gândeam că poate-ai vrea să vezi clădirile pe care le construim. Ne întoarcem la cinci.

— Foarte mult. Într-adevăr, m-ar interesa.

Mai târziu, câteva ore mai târziu, regretă acest interes, chiar aşa sincer cum fusese. Îl rugase să-i arate propria-i casă, aceea pe care el şi familia o foloseau ca locuinţă de vacanţă. Ajunseră la ea înainte să se întunece, după ce văzuseră centrale comerciale care se construiau în regiune.

Vila lui era cam la şaizeci de mile de hotel, chiar pe plajă, era foarte frumoasă. Fusese construită după indicaţiile lui Ricardo, era mobilată foarte diferit de casa din Madrid.

— Văd că servitoarea a fost aici. Ricardo privi de jur împrejur bucătăria imaculată, modernă. Vrei o ceaşcă de cafea, Chelsea? Dacă avem, noroc, găsim… ness probabil.

— Fac eu cafeaua.

Ricardo o lăsă. Veni după câteva minute cu două ceşti de cafea aburinde şi un borcan cu lapte praf.

— Fără lapte, te rog.

Ricardo îi luă tava din mâini şi-o puse pe o măsuţă de sticlă, în faţa canapelei. Erau două canapele în încăpere, aşezate perpendicular. Deschise uşile glisante din sticlă şi zgomotul oceanului îi acompanie.

— Şi cine-a avut ideea să decoreze aşa interiorul, cu această mobilă ultramodernă şi… albeaţa asta strălucitoare pretutindeni?

— Nu eu. Privi în jur cam ciudat.

— Hei, nu mă înţelege greşit, îmi place. O ador!

— Antonia a fost cu ideea. I-am dat mână liberă. Cred că a cam exagerat un pic!

— Antonia? Dar e aşa diferită de casa ei. Adică, stilul, culoarea… totul!

Ricardo ridică din umeri.

— Aşa a vrut ea.

Chicotind către el, îşi puse palma pe faţa lui.

— Eşti aşa serios! Dacă nu-ţi place, de ce n-ai modificat?

Îi prinse palma, i-o aduse spre buze şi-i sărută interiorul.

— N-am zis că nu-mi place. Unul câte unul, îi sărută vârfurile degetelor. E foarte bine pentru… Se

opri brusc, ochii-i întâlniră pe ai ei şi văzură ce conţineau. Chelsea…

Ea-l sărută apoi, cu pasiune, cu lăcomie, nefiind în stare să se desprindă, căci fuseseră prea departe unul de altul, prea mult, prea mult. O zi, o oră era prea mult!

Dorinţa, care fusese tot timpul gata să iasă la lumină, era acum imposibil de controlat. Nevoia ei de a-l atinge şi-a fi atinsă era deja ceva ce nu se mai putea nega. Mâinile lui Ricardo trecură aproape cu răutate peste sânii ei, iar Chelsea auzi ca un geamăt uşor cum numele-i era rostit, iar şi iar, între săruturi. Gura lui îi sărută obrajii, gâtul, umerii goi. Bretelele înguste ale rochiei ei fură date în lături, iar buzele lui îi ajunseră pe sâni, făcând-o să se-nfioare şi să geamă cu o plăcere senzuală, reţinută.

— O, Doamne, nu! Nu se mai simţea panica în vocea ei. Era numai resemnare. Trebuia să se oprească. Acum. Cât mai era în stare. Mâinile lui făceau acum ce-i făcuseră mai înainte buzele. Gura îi săruta din nou gâtul, lăsând o urmă de foc oriunde îl atingea.

Cu mâinile tremurânde, i le acoperi pe ale lui şi le îndepărtă de pe trupul ei.

— Ricardo… îşi îngropă faţa la pieptul lui, nefiind în stare să-l privească. Iartă-mă.

Auzi, simţi răsuflarea lui întretăiată. I se păru că trecură ore până să vorbească. Când o făcu, ea de-abia îl auzi, în ciuda apropierii. Îi prinse mâna, ţinându-i-o:

— Chelsea, nu poţi să-mi faci asta.

Nu era jenată de ce făcuse el, simţea doar regret. Îşi retrase mâna, eliberându-se încet înainte să-l privească de-a dreptul. Dorinţa dureroasă din ochii lui o făcu să se simtă răvăşită sufleteşte. Tot ce putu spune, din nou, fu:

— Îmi pare rău. Nu… nu pot…

Ricardo păru că nu e în stare să se mişte. Trăsăturile îi erau încordate şi pălise. Mai respira doar, ochii nefiindu-i undeva anume. Jenată, Chelsea îşi aranjă rochia, merse spre fereastră şi închise uşile glisante.

Când se întoarse din nou să-l privească, el se uita la ea cu o expresie pe care nu i-o cunoştea. N-o putea descifra. Ură? Mânie? Chiar şi numai gândul că el putea avea unul din aceste sentimente o făcu să-şi dorească moartea.

— Ricardo, aş vrea…

— Nu vreau s-aud nimic, îi zise. Vocea îi era încordată, parcă nu era a lui. Hai să plecăm de-aici!

Drumul cu maşina spre hotel înapoi fu groaznic. Niciodată în viaţa ei nu se simţise mai nefericită. Nu fu rostit niciun cuvânt. Doamne, cât îşi dorea să nu-l fi rugat să vadă vila! Îşi ţinea capul plecat, continuând să privească pe fereastră pentru că nu suporta să-l vadă. Tăcerea îi ţiuia în urechi. Bineînţeles că era supărat, dar putea să-l condamne pentru asta? Ea provocase tot ce se-ntâmplase. Îi încurajase fiecare sărut, fiecare mângâiere, îşi plimbase mâinile încântată pe trupul lui, arătându-şi foamea, nevoia de a sta mai aproape de el, mai aproape, mai aproape.

— Vreau să dau nişte telefoane, tu fă-ţi un duş. Vin să te iau la nouă. Asta fusese tot ce-i spuse Ricardo pe când se apropiau de camerele lor. Îi înmână lui Chelsea cheia ei, care-i fusese dată împreună cu a lui, de către recepţioner şi nici măcar n-o privi.

Chelsea o dată scăpată, simţi o mare uşurare. Expresia feţei lui, tot drumul spre casă, era un lucru pe care nu-l va uita niciodată. Mânie, dar şi mai mult decât atât: stăpânire. Dovada unei lupte interioare. Nu l-ar fi condamnat dacă ar fi izbucnit, spunându-i ce

gândea despre ea. *Se purtase* ca o femeie capricioasă, aţâţătoare, de cea mai joasă speţă. Dar se simţea foarte, foarte uşurată întrucât el păstră tăcerea. Mai bine aşa, decât mânie; o experimentase o dată şi nu fusese plăcut.

Cum putea lămuri lucrurile de data asta? Va fi în stare? Trebuia să facă mai mult decât atât. Trebuia să se explice, îi datora asta.

Dar Ricardo nu veni în cameră la ea la nouă. Îi telefonă:

— Sunt la bar, îi zise simplu. Ne vedem aici. La Barul Albastru.

Închise înainte ca ea să-i poată spune că nu voia să mănânce şi… nici nu voia să bea nimic. Voia să stea de vorbă cu el.

Era în picioare pe când sosi ea, ochii lui licărind în timp ce-i privea rochia neagră, fără mâneci pe care-o purta.

— Eşti foarte elegantă, Chelsea. Vorbi fără entuziasm, apoi chemă chelnerul.

— Ce comanzi?

— Ă… nimic. Ba da, un whisky. Sec.

O privi mirat, transmiţând chelnerului dorinţa ei. Când acesta se îndepărtă, îi spuse încet:

— Ce drac’ mă fac cu tine, Chelsea?

Ea privi în lături.

— Am… vreau să vorbesc cu tine, să-ţi explic. Putem merge sus?

— Cred că glumeşti!

— Atunci undeva, unde să fim singuri, afară. Oriunde…

— Stai liniştită! A intervenit o problemă, o nouă problemă.

Vocea ei era monotonă, tristă:

— Care?

— Teodora.

— Teodora! îşi acoperi gura cu palma, uită de toate celelalte. Ce s-a întâmplat? E iar bolnavă?

— Nu chiar. A căzut.

— A *căzut*? Bine, dar…

Ricardo ridică o mână:

— Ştiu, ştiu. Oftă, trecându-şi degetele prin păr. Se pare că s-a dat jos din pat, ieri, în toiul nopţii, şi s-a rostogolit pe scări. Din nou îşi ridică mâna. Nu-ntreba. Deja m-am interesat. O ştii ce-ncăpăţânată e. N-a vrut să sune după servitoare la miezul nopţii, nu când nu dorea nimic altceva decât o ceaşcă de ceai. În schimb, s-a apucat să se dea jos din pat, să şi-l facă ea singură, la bucătărie.

— Dar acum cum îi e? Ai vorbit cu ea?

— Nu. Ori de câte ori Teodora dormea când ei sunau, vorbeau de obicei cu menajera.

— Ce anume are?

— Nimic. E doar zguduită bine. Acum are lângă ea o infirmieră s-o îngrijească *tot timpul,* încă de acum două ore am aranjat asta. Am pus lucrurile în ordine, le-am dat servitorilor instrucţiuni precise, să fie supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Chelsea răsuflă uşurată.

— Te gândeşti să ne întoarcem acasă, nu-i aşa?

— Mă gândeam, recunoscu el. Dar totuşi cred că nu e cel mai bine aşa. Am fost distrus când am aflat. Dar nu ne întoarcem, să vedem cum îi e mâine şi-n următoarele câteva zile. Îşi ridică paharul la gură şi-i sorbi conţinutul dintr-o înghiţitură. Hai să mâncăm!

Ea-şi lăsă băutura neatinsă. N-avea chef de ea însăşi, de problema ei, de explicaţiile ei, de nimic. Asta era evident.

— Nu mi-e foame, îi zise sincer. De vreme ce e

totuna pentru tine, cred că mă voi întoarce în camera mea să citesc puţin.

Îi prinse încheietura.

— Nu mi-e totuna. Uşurată, îl văzu zâmbind. Vino, am iertat totul. Îţi va veni pofta mâncând.

Astfel stătură o oră şi jumătate în restaurant, bând mult vin, vorbind despre Teodora, discutând câte-n lună şi-n stele, orice, în afară de lucrul de care avea cea mai mare nevoie să vorbească.

Urcară scările spre camerele lor şi când Chelsea se sprijini de el, Ricardo o privi serios:

— Te-ai îmbătat, Chelsea?

— Puţin. Aşa cred.

— Atunci, consideră-te norocoasă! O prinse de braţ şi-o conduse spre camera ei. Deschizând uşa, o duse pe Chelsea înăuntru, lăsând în urmă uşa să se închidă singură. Până când păşiră înăuntru, strânsoarea lui nu slăbi deloc.

— Stai jos.

Se aşeză supusă, privindu-l, mirându-se când ridică telefonul şi chemă room service-ul. Comandă patru cafele.

— Aşteptăm pe cineva?

Nu se obosi să-i răspundă.

— Vei bea multă cafea şi vei vorbi mult. Îşi scoase haina, aruncând-o pe un scaun. Vei rămâne unde eşti acum, iar eu voi sta aici. Îşi slăbi nodul de la cravată, şi se aşeză… destul de departe de ea. Sunt gata să te ascult. Când eşti gata…

Până nu le fu adusă cafeaua, până nu bău două ceşti zdravene, Chelsea nu zise nimic. Cu ce să înceapă?. N-avea idee. Agitată, se ridică şi merse spre geamul de la balcon, stând cu spatele la el. Nu rostiră niciun cuvânt mai bine de zece minute.

După un timp, se întoarse şi putu să-l privească

din profil:

— Ă… primul lucru pe care l-am făcut când… am pornit în călătoriile mele, a fost să iau pastile. Eram hotărâtă să-mi pierd fecioria.

Aşteptă, privindu-l. Faţa lui rămase însă impasibilă. Se întoarse doar, în aşa fel încât nu-l mai vedea din profil.

— Şi?

— Şi… nimic. Nu mă mai gândeam la cineva anume, nu exista nimeni în mod special, nu atunci… începea să se simtă ca o idioată. Respiră grăbită, jenată cumva. Pe scurt, s-a dovedit că sunt una din acele foarte puţine femei care nu pot lua pastile. Am încercat de diferite feluri… Şi am avut toate simptomele graviditǎţii; în plus, nişte dureri de cap îngrozitoare.

Tăcea.

Traversă camera, se aşeză din nou, cu braţele încrucişate.

— Aş vrea să spui ceva, Ricardo.

— Aş spune dac-aş şti unde vrei să ajungi. Nu văd care e problema. Există mai multe feluri de a…

— Nu! Vehemenţa ei îl făcu să se-ncrunte.

— Nu. Nu e nimic altceva decât… decât o dovadă de prostie. Am… of, ce drac', a… ce încerc eu să-ţi spun e că sunt *îngrozită* de ideea de a rămâne însărcinată.

— A!

Iarăşi tăcere. Ricardo privea ceaşca de cafea. După un timp zise:

— Ce încerci tu să-mi spui e că eşti încă fecioară.

Chelsea îşi examina mâinile, aşteptând ca el să râdă. Nu râse. Când fu în stare să-l privească, îl provocă să facă asta:

— Hei, râzi dacă ai chef! Privi din nou în lături.

Răspunsul lui fu un oftat lung, din greu. Veni la ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Uită-te la mine!

— Nu!

— Foarte bine, atunci ascultă-mă! Mă bucur, şi nu-mi cer scuze. Poţi să mă acuzi de principii necorecte şi răutate, dar *mă bucur.* Îmi face plăcere să ştiu că voi fi primul.

Ea-şi ridică repede capul. Apoi Ricardo râse:

— Fii liniştită! În mod intenţionat, se-ndepărtă de ea.

Chelsea nu se putea linişti, nici măcar nu putu rămâne pe loc.

— Credeam că te voi face să înţelegi că nimic… absolut nimic nu va ieşi din această atracţie fizică dintre noi.

— Atracţie fizică? Numai asta e? Chiar şi acum?

— Bineînţeles.

Foarte liniştit, spuse:

— Minţi. Încerci să fii cinstită, dar te minţi chiar şi pe tine însăţi. Se întoarse încet în scaun, privind-o de-a dreptul. Ea se rezemase de masă, cu braţele încrucişate, cu unghiile înfipte în palme. Chelsea, eşti îndrăgostită de mine.

— *Îndrăgostită* de tine? Râsul era silit, grăbit. Nu fi caraghios!

Următoarea lui afirmaţie fu şi mai şocantă:

— Şi nu văd decât o singură soluţie: mărită-te cu mine!

Nu putu face altceva decât să-l privească jignită.

— Nu e momentul să fii sarcastic, Ricardo!

— Dar cine-i sarcastic?! întrebă calm. Dacă rămâi însărcinată, de vreme ce eşti căsătorită, nu e

nicio problemă, nu-i aşa?

— Nu cred că-i prea amuzant. Una din astea. Eu sunt sinceră cu tine, explicându-ţi ce se-ntâmplă cu mine şi tu-mi iei explicaţiile în glumă! Era mai mult decât dezamăgită de el, era furioasă. Dar cu asta tot nu rezolva nimic.

— Foarte bine, îşi întinse mâinile. E problema *mea*, îmi dau seama.

— Nu prea. Zâmbea, chiar zâmbea acum. Încă sufăr din pricina… pantomimei de azi după amiază. Deci problema nu e exclusiv a ta. Mai am încă de stat cu tine două-trei săptămâni.

— Am greşit. Pot să iau un avion cu care să părăsesc Spania chiar mâine dimineaţă.

— Dar n-o vei face. Ştii că am nevoie de tine. În plus, o să poţi astfel să încetezi să mă mai doreşti?

— Nu-mi vine să cred! murmură ea ca pentru sine. Aroganţa ta e prea de tot! În ceea ce priveşte starea lui de spirit, Chelsea nu înţelegea de ce Ricardo se purta aşa. Vorbea serios sau nu? Nu ar fi fost posibil, desigur. Ştia foarte bine ce credea ea despre căsătorie şi copii. Şi mai credea că e îndrăgostită de el… nu-i aşa?

— Uite ce e, dacă nu eşti pregătit să vorbim serios, las-o baltă! Cred că e foarte neplăcut…

— Şi eu cred.

— Ricardo, pentru Dumnezeu!

— Foarte bine, îi zise obosit. Foarte bine, *niña.* Vino, stai jos.

Niña? Chelsea rămase unde era, privindu-l cum îşi odihnea capul de spătarul scaunului. Arăta obosit, încordat. Ce… de ce îi zisese aşa? Era aşa de mult de când… şi ce efect ciudat avea asupra ei! Simţi un alt val de tandreţe pentru el, simţi cum lacrimile îi inundară ochii, dintr-o dată. În tăcere, repeta iar şi iar

numele lui. Stomacul îi era încordat; el lua totul aşa de uşor dar pentru ea era important. Era oare îndrăgostită de el? Poate că el avea dreptate. Multe adevăruri fuseseră spuse în glumă.

— Cred că-i mai bine să pleci, Ricardo. N-are niciun rost să…

— Am zis să stai jos.

Oboseala din vocea lui o făcu să se supună. Se aşeză.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat cu aceşti bărbaţi de care te credeai îndrăgostită?

Vorbea serios acum, ochii lui indicau asta fără greş. Pentru moment nu-şi putu da seama la ce se referea. Apoi îşi aminti ce-i spusese în noaptea când o întâmpinase la aeroport.

— A… Ei bine, e de fapt doar unul singur. Cineva de la Kibbutz. Îl chema David, David Lazarus.

— Foarte bine, povesteşte-mi despre David Lazarus.

— Era un om încântător. Era din New York. S-a-ntâmplat aşa cum se-ntâmplă uneori când… ştii, întâlneşti pe cineva şi te simţi imediat prieten cu el. Aveam multe în comun, idei, preferinţe, şi chiar şi lucrurile pe care le uram erau aceleaşi. Incitată de interesul lui Ricardo, intră în amănunte, vorbind despre viaţa lor în Israel, ce-au făcut, cât de mult s-au bucurat ea şi David unul de compania celuilalt.

— N-o să-mi spui că n-a vrut să facă dragoste cu tine, nu-i aşa? întrebă Ricardo într-un târziu.

— Nu. Zâmbi. Indiferent ce ţi-am făcut, niciodată nu ţi-am subapreciat inteligenţa. Deci, sper că nu mă vei crede când îţi voi spune că prietenia noastră a fost platonică… numai platonică. Adică, atunci când a încercat… a acceptat un „nu” ca răspuns. Definitiv! Nu se putu abţine să nu râdă.

Ricardo nu era deloc amuzat.

— Asta sună a… dădu din umeri, arătând ciudat… a fi prea „frumos” ca să fie adevărat!

Sprâncenele lui Chelsea se ridicară mirate la auzul insinuării.

— Ai putea avea dreptate. Încerca să creeze o imagine a lui David, căutând în memorie un semn distinctiv… Poate că pornirea lui iniţială a fost doar un gest simbolic.

— Şi tu? Cum te-ai descurcat?

— Numai după ce-a plecat mi-am dat seama că mă îndrăgostisem puţin de el.

— Nu la asta mă refeream, Chelsea.

— A, a, da, înţeleg. Păi… nu-l doream fizic, nu în mod special, deci nu mi-a dat insomnii.

— Ţi-a dat cineva?

— Da.

— Altcineva în afară de mine? Zâmbi.

— Da. Ridică o mână, scutindu-l de întrebare. Cineva pe care l-am întâlnit în Franţa. A fost prima mea experienţă constând într-o foarte puternică atracţie fizică. Dar nu se compara nimic cu ceea ce simţea pentru Ricardo. De vreme ce erau foarte sinceri, de ce nu?

Conversaţia continuă cu sinceritate, câtva timp. Chelsea îi spuse absolut orice vru să ştie. În cele din urmă, îi păru că-şi dezvăluise întregul suflet în faţa lui. Dar era bucuroasă, îi făcuse bine să vorbească aşa cu el. Nu se simţise niciodată mai aproape de Ricardo ca în acel moment. Nimeni nu o înţelegea ca el, nimeni n-o înţelesese vreodată ca el.

Totuşi, nu rezolvară nimic. Ricardo nu avea nevoie să i se atragă atenţia asupra acestui lucru, dar Chelsea îl exprimă ca atare.

— Ei… şi acum ce mai urmează?

O privi mult timp, cu o expresie serioasă, aproape tristă.

— Dragă Chelsea, asta trebuie să fie hotărârea ta. Se aplecă înainte, luându-i mâinile în ale lui. Trebuie să înţelegi asta. Trebuie de asemenea să-ţi dai seama că teama de a nu rămâne gravidă e…

— Nu e vorba de teama de-a rămâne gravidă, îl întrerupse ea. Nu graviditatea ca atare. Ci teama de-a mă trezi cu un copil pe care nu-l doresc.

— Un copil pe care nu-l doreşti.

— Nu, pur şi simplu, un copil. De data asta îmi aleg cuvintele cu grijă.

Ricardo îşi clătină capul, oftând. Se ridică în picioare.

— Nu. Mă tem că nu le-alegi după cum spui. Încă nu te cunoşti bine, Chelsea, nu-i aşa? în ciuda tuturor încercărilor tale de-a te regăsi.

Ceva ce semăna a frică izbucni în ea. Situaţia se înrăutăţi când îl văzu că-şi ia haina şi se îndreptă spre uşă.

— Ricardo, aşteaptă! Se opri, întorcându-se spre ea. Ă… te rog, spune-mi ce vrei să zici cu asta? Rămase cu ochii la el, de-a dreptul dezorientată.

Cu un zâmbet uşor, se apropie de ea şi-i mângâie părul:

— Nu pot, *niña.* N-ar rezolva nimic. Tu trebuie singură să-ţi dai seama. Tot ce pot să te sfătuiesc e: stai jos şi gândeşte-te serios… la noi, la purtarea ta, la motivele pe care le ai…!

Vorbindu-i pe acest ton misterios, plecă.

Capitolul 13

CÂTEVA zile mai târziu Chelsea se strecură uşor printre uşile din spate ale amfiteatrului din Murcia. Avea faţa albă ca varul şi tremura din cap până-n picioare. Era unsprezece fără douăzeci, vineri dimineaţa, la sfârşitul celei de-a patra săptămâni de călătorii. Ricardo era în fata sălii, tocmai îşi încheiase conferinţa şi aştepta întrebări de la numerosul public adunat.

Chelsea se strecură afară din nou şi vorbi cu omul care-i arătase drumul spre sala de conferinţe:

— E la… acum răspunde la întrebări, va termina probabil în vreo cincisprezece minute. N-are rost să-l întrerup acum. Pot foarte bine să aştept până se termină.

Señor Rodriguez dădu din cap înţelegător, îşi dădu seama că se întâmplase ceva grav.

— Pot să vă ajut cumva, Señorita Prescott?

Chelsea parcă avea un nod în gât şi abia ţinându-şi lacrimile, încerca să-şi păstreze calmul.

— Da. Aţi putea… unde pot vorbi cu el între patru ochi? Există vreun birou sau…

— Desigur, desigur. O conduse în propriul lui birou, la administraţie. Puteţi aştepta aici. Nu vă va deranja nimeni. Îl aduc pe Señor Colchero imediat ce termină.

Când uşa se închise în urma lui, Chelsea îşi aplecă puţin capul şi lăsă ca lacrimile să-i inunde obrajii. Nu ştiuse ce să facă. Ricardo plecase de la hotel la şapte şi jumătate în dimineaţa aceea; în camera lui auzise sunând telefonul doar câteva minute mai târziu. Peste alte două minute sună telefonul din camera ei.

— Daţi-mi legătura, îi zisese ca telefonistei.

Señor Colchero a plecat deja din hotel.

Cum avea să-i spună? Privi nedumerită în jur, încercând să-şi găsească cuvintele. Cuvinte care să se potrivească. Blânde.

Un timp rămase stupefiată, incapabilă să se mişte, neputând să gândească logic. Privise copleşită telefonul din camera ei după ce pusese iar receptorul în furcă. Trecuse mult timp până să-şi dea seama ce era de făcut. În cele din urmă, dădu câteva telefoane, apoi se sui într-un taxi. Ricardo trebuia să afle personal, să i se spună între patru ochi. Astfel, venise aici să-i spună ce se întâmplase, să-i spună că-i anulase întâlnirea de la prânz... Şi restul de conferinţe. Nu vor mai merge acasă la Mercedes, în Valencia. Mai mult, Mercedes şi Emilio erau deja în drum spre Madrid.

Biata Mercedes! A trebuit să se întâmple la numai cinci zile după ce se întorsese din luna de miere. Ce *groaznic* pentru ea! Ce groaznic pentru toţi ceilalţi...!

Căutând în geantă o batistă, Chelsea se luptă din răsputeri să se oprească din plâns. Trebuia să fie calmă, să poată fi un sprijin. Ricardo avea să fie...

El apăru în cadrul uşii înainte ca ea să-şi fi formulat întregul gând.

— Señor Rodriguez mi-a spus că... Chelsea, ce e? De ce plângi? Ce faci aici? Ce s-a-ntâmplat?

Din doi paşi traversă camera şi o ridică pe jumătate din scaunul unde stătea, ochii lui urmărindu-i faţa.

— Iubito, tremuri. Ce e?

— E... Teodora.

Ricardo o privi, mâinile lui strângându-i braţele.

— S-a îmbolnăvit, zise el. Era o afirmaţie, nu o întrebare. Şi e grav.

Un răcnet neajutorat, teribil, ca de animal, ieşi din adâncul fiinţei ei. Îşi puse la rândul ei mâinile pe braţele lui Ricardo… Dar nu se putu uita la el. Nu voia să vadă durerea din ochii lui… şi nu exista un mod mai uşor de a-i spune.

— A murit, Ricardo. A… murit în primele ore ale dimineţii. Acasă. În somn. A… a… murit împăcată.

Ricardo îi dădu brusc drumul. Se dădu înapoi, parcă fusese împins. Doar… doar o privea. Chelsea se lăsă din nou în scaun, ştiind că picioarele nu erau în stare s-o susţină, acum. Când nu mai avea pe ce să se sprijine.

— Ricardo, îmi… îmi pare rău, atât de rău!

Dădu din cap, o dată. În afară de asta, niciun alt muşchi nu i se mişcă. Privea spre podea, gura fiindu-i încremenită într-o grimasă care-i lăsa în jos colţurile, iar sprâncenele lui negre, dese erau strâns împreunate, în aşa fel încât formau un unghi. Chelsea îl privi înfricoşată. Mai mult decât orice pe lume îşi dorea acum să-l ia în braţe şi să-l ţină strâns, strâns să-l liniştească şi să-i spună din nou că bunica lui murise liniştită, acasă, în patul ei, la o vârstă respectabilă. Dar nu putea nici să vorbească, nici să se mişte. Îi era frică; expresia lui Ricardo era aşa de încordată, atât de clar impunea distanţa, încât Chelsea rămase ca paralizată.

Tăcerea din încăpere era înnebunitoare. Chelsea încă se mai lupta cu lacrimile ei care totuşi curgeau, încet, pe obraji şi pe bluză. Plângea pentru Teodora, pentru Mercedes, pentru Antonia, pentru întreaga familie. Dar cel mai mult plângea pentru omul pe care-l iubea.

Îşi ridică uşor capul, întredeschizându-şi buzele în semn de împotrivire. Îl iubea! Doar atunci îşi dădu seama că-l iubea. În chiar acel moment, în cursul

acelei tăceri insuportabile, ştiu fără putinţă de tăgadă că-l iubea.

Când Ricardo se îndepărtă de lângă ea şocat, Chelsea se simţi ca şi când fusese pălmuită. Acest lucru o uimi. Deşi se mai gândise şi înainte la posibilitatea de a se îndrăgosti de el, o îndepărtase, tratase ideea ca pe un simplu gând, ceva abstract, un şir de cuvinte. Acum realitatea se impunea, în mod dureros. Nu era doar îndrăgostită de el, îl iubea cum nu mai iubise pe nimeni înainte. Nici pe departe nu se apropiase vreodată de ce simţea acum. Îşi închise ochii şi se rugă în tăcere să capete putere.

— Vino, Chelsea!

Ochii i se deschiseră la sunetul brusc al vocii lui, uimită de acest ordin, de stăpânirea lui de sine. Trebuie să ne întoarcem imediat la Madrid. Când ajungem la hotel, te-apuci să împachetezi, sunăm la aeroport şi… Ah, Señor Rodriguez…

Chelsea se uită la el, mirată. Îl privea tăcută cum schimbă câteva cuvinte cu omul care aşteptase afară şi care asculta înmărmurit cum Ricardo îi explica cu calm ce se întâmplase şi că urma să părăsească imediat Murcia.

Odată suiţi în maşină, Chelsea îi spuse că deja vorbise la aeroport, că pierduseră cursa de dimineaţă spre Madrid şi că nu mai era alta decât după-amiaza târziu.

— Atunci vom merge cu maşina. O privi o singură dată pe drumul spre hotel. Teodora a murit. O oră sau două nu mai contează acum.

Frica lui Chelsea crescu. Tonul vocii lui, îndepărtarea de ea o înspăimântau. Avea sentimentul că stă lângă o bombă cu ceas, gata să explodeze dintr-o clipă într-alta; Ricardo era prea calm, prea stăpânit.

Totuşi, Chelsea încercă să se poarte cum

trebuie, îi spuse de telefoanele pe care le dăduse, secretara lui din Madrid tocmai îi contramandase toate întâlnirile.

Drumul cu maşina pe şosea, spre Madrid, a fost o lungă încordare, dar Ricardo nu vru s-o lase şi pe ea să conducă; nu vru ca ea să stea la volan deloc. Avură doar o scurtă discuţie înainte de a opri să facă plinul maşinii.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, îi ceru Ricardo. Spune-mi tot ce ştii!

— Ă... Antonia a telefonat la hotel, a încercat să dea de tine întâi. E acasă. Mercedes a fost înştiinţată deja şi împreună cu Emilio au plecat din Valencia cu avionul. Ă... e... Uitându-se tot timpul numai la drumul pe care-l aveau în fată, Chelsea se luptă din răsputeri să-i mai spună şi restul. Se pare că inima Teodorei... pur şi simplu a încetat să mai bată. Oh, Ricardo! îşi pierdu stăpânirea, dorinţa de a-l linişti pe el era înnebunitoare. Te rog, tine minte că a... A murit în somn, fără dureri.

— De unde ştii?

Răceala din vocea lui o şocă. Îţi întinse mâna, retrăgându-şi-o apoi. Nu îndrăzni să-l atingă. Erau atât de apropiaţi şi totuşi atât de departe unul de altul.

— Pentru că... pentru că infirmiera era acolo, urma să-i dea doctoria... dar Teodora pur şi simplu nu s-a mai trezit. Doctorul era cu Antonia când ea a telefonat la hotel. Trebuie s-o fi consultat...

— Post mortem.

— Da. Vocea lui Chelsea deveni şoptită. Dar doctorul n-are niciun dubiu în legătură cu ce s-a-ntâmplat. Îşi întoarse faţa privind pe geam, un moment mai târziu plângând din adâncul sufletului.

Ricardo nu spuse nimic. O lăsă să plângă. Continuă să conducă, ca şi când cine ştie cine-i

urmărea.

Timpul trecea. Satele apăreau şi dispăreau. Soarele strălucea, deşi înlăuntrul maşinii era răcoare datorită aerului condiţionat. Frumuseţea zilei nu se potrivea cu ce simţeau ei, era ca o sfidare. Din când în când Chelsea îl privea pe furiş pe Ricardo. Conducea cu o rapiditate nemaipomenită. Nu era firesc. Se cutremură în sinea ei, privind peisajul în cea mai mare parte a timpului. Alteori, închidea ochii. Şi se gândea. Se gândea.

Nu încetase să se gândească din noaptea în care îşi dezvăluise sufletul în faţa lui Ricardo, din noaptea în care el îi spusese să se gândească. „Gândeşte-te serios… la noi”, îi spusese… „la purtarea ta şi la motivele pe care le ai…”

Asta şi făcuse. Zile întregi îşi analizase şi-şi cernuse gândurile, ştiind că n-avea rost să ceară ajutor, să-l întrebe pe el ce credea. Îi spusese că trebuie să afle singură motivul pentru care nu se cunoştea, în ciuda tuturor eforturilor ei de a face acest lucru.

Ei bine, ajunsese la nişte concluzii. Nu-i fusese greu să recunoască de ce avea acea obsesie, teama de a nu rămâne însărcinată. Ea însăşi fiind un copil nedorit, nu voia să facă un alt copil să sufere. Deşi devenise prietenă cu mama ei, deşi ştia că era iubită de ea pe cât se putea, mai rămânea totuşi ceva care… durea. Şi, recunoscuse faţă de ea însăşi, nu era suficient de matură ca să scape de acea durere. Poate că nu va fi niciodată.

În afară de asta, la nivel practic, nu emoţional, mai era şi concepţia ei despre căsătorie, ambiţia de a pune pe roate propria-i afacere, dorinţa de a duce o viaţă independentă. Pentru Chelsea, căsătoria era o capcană, ca o închisoare, reprezenta o viaţă monotonă

şi, cel mai important, era o îngrădire a libertăţii. Libertatea era lucrul la care ţinea mai presus de orice altceva.

Singurul lucru pe care nu i-l spusese Ricardo în seara aceea era şi lucrul cel mai evident: credea c-o să poată trăi tot restul zilelor fără să lase pe nimeni s-o atingă?

Cum va putea duce o viaţă normală, având în vedere obsesia asta?

Ăsta era lucrul la care se gândea încă de când constatase că nu poate lua pastilele. Dar nu se îngrijorase niciodată… Până acum. Nu, nu putea să-şi petreacă toată viaţa nelăsând pe nimeni s-o atingă. Era o femeie normală, senzuală. Ricardo tocmai îi arătase cât de femeie era. Dar concluzia la care ajunsese era inevitabilă, clară ca bună ziua: nu era destul de femeie pentru el. Cel puţin, nu şi-ar permite să fie. Chiar şi cu el, nu-şi putea asuma riscul de-a rămâne însărcinată, oricât de mult ar fi vrut el.

Cu alte cuvinte, relaţia cu Ricardo ajunsese într-un impas. De nerezolvat. Nu putea să avanseze. Şi nici nu putea să dea timpul înapoi, aşa încât să nu mai existe tot ce se întâmplase între ei…

Îl privi acum, pe drumul spre Madrid şi lacrimi noi îi izvorâră din ochi. De data asta plângea pentru ea. Tot ce gândise în zilele din urmă, toate concluziile la care ajunsese, fuseseră şi mai încurcate de ce se-ntâmplase în dimineaţa asta. Îl iubea. *Îl iubea!*

*

Treceau cu maşina de porţile casei din Madrid, când Ricardo i se adresă din nou, după atâtea ore de tăcere. Pe când se apropiau de casă, îi spuse:

— Ar fi trebuit să ne întoarcem acasă de-acum

câteva zile, de când a căzut pe scări. Puteam să ne fi luat rămas bun.

Chelsea era îngrozită. Era atât de vulnerabilă din punct de vedere sentimental, atât de nesigură şi copleşită de durere, că se întrebă dacă o acuza pe ea. Ce se întâmplase în mintea *lui* în cursul acestei zile nenorocite?

— Ă... nu aveam cum să ştim, Ricardo. N-are nimic de-a face una cu alta... Faptul că Teodora a căzut e... E una... Adică, nu s-a rănit, mi-ai spus că era doar şocată, doamne, am vorbit cu ea la telefon a doua zi şi părea că e bine! Pe cuvânt! Adică, ştii şi tu, şi tu ai vorbit cu ea.

Ricardo nu comentă. Repetă doar ce spusese mai înainte:

— Puteam să ne fi luat rămas bun.

Era prea mult! Durerea lui, a ei! Dragostea ei pentru el. Temerile ei. Teama de necunoscut, de ziua de mâine.

Chelsea îşi înfipse unghiile în palme; stăpânirea de sine îi ajunse la limită şi trebuia să se adune. Pur şi simplu trebuia.

Capitolul 14

ÎN APARENŢĂ, Chelsea se stăpânea. În sinea ei era însă dominată de emoţii puternice, de confuzie. Trecuseră câteva zile de la înmormântarea Teodorei şi în cursul acestor zile de-abia dacă-l văzuse pe Ricardo şi deci nici nu vorbise cu el. La fel şi ceilalţi. Se retrăsese total, petrecându-şi aproape tot timpul în

camerele lui. Mâncarea îi fusese adusă acolo şi nimeni nu îndrăznise să-i bată la uşă, nici măcar sora lui.

— Ă… Pur şi simplu nu înţeleg! Mercedes dădu din cap neajutorată. Ea şi Chelsea stăteau lângă şemineu, în salonul principal. Toţi cei care nu erau din oraş şi participaseră la înmormântare plecaseră, inclusiv Vincente şi soţia lui. Emilio plecase şi el. Trebuia să se întoarcă în Valencia, avea probleme cu familia lui. Mama lui era în spital, urmând să se opereze.

— Ricardo nu s-a purtat aşa când a murit tata. Sunt teribil de îngrijorată, Chelsea, dar pur şi simplu nu mai pot rămâne.

Chelsea nu avea nevoie să i se spună.

— Doar că… nu văd ce-am putea face. Auzise… toţi auziseră… felul în care Ricardo ceruse amănunte de la doctorul Teodorei. Stătuse cu el jumătate de oră în biroul lui, aproape dând cu el de pământ, furia lui fiind întru totul nejustificată.

Doctorul pălise… dar zâmbi. Îi spusese lui Mercedes şi lui Chelsea că Ricardo trecea printr-o perioadă grea, dar că era bine că-şi revărsase furia asupra cuiva.

— Se va linişti acum, le spusese celor două. Numai că are nevoie de timp. Ştim cu toţii cât a iubit-o pe Teodora. Dar nimeni nu trăieşte veşnic, Ricardo ştie asta la fel de bine ca şi noi, ceilalţi.

— Chelsea, eu… ă… *trebuie* să mă întorc în Valencia mâine. Emilio…

— Ştiu. Luă mâna lui Merc’ în mâna ei. Biata fată se scuza că pleacă… Şi nu trebuia. Emilio era soţul ei, acum lângă el îi era locul, mai ales acum, când avea nevoie de ajutorul ei. Nicio problemă, Merc’! Nu fi îngrijorată! Bineînţeles că trebuie să te duci acasă. Nu te mai scuza! Zâmbi de ce avea să-i spună. Nici chiar

tu nu-ţi poţi face datoria în două locuri în acelaşi timp.

— Datoria? Dar eu *vreau* să rămân cu Ricardo!

— Nu, nu. Vrei să stai cu soţul tău şi aşa şi trebuie. Ai rămas aici pentru că ai considerat că era de datoria ta. Şi ce rezolvase? se întrebă. Cu Ricardo nu se putea sta de vorbă. Ştiuse că va suferi din cauza morţii bunicii lui, dar nu se aşteptase la asta. În ceea ce priveşte „perioada grea" de care vorbea doctorul, Ricardo avea încă aceeaşi expresie pe faţă… Ca şi când era gata să omoare pe cineva.

— Tu rămâi, nu-i aşa, Chelsea? Ricardo are nevoie de cineva aici. Nu mă păcăleşte el pe mine…

— Nu pot.

— Chelsea! Dar are nevoie…

— N-are nevoie de mine, Mercedes. De două ori l-am întrebat dac-aş putea vorbi cu el, dar… Răspunsul îi venise prin menajeră: „nu azi!" Refuzul lui Ricardo de a o vedea era copleşitor, devastator. Cu numai puţin timp în urmă fuseseră apropiaţi, atât de *apropiaţi*. După noaptea în care vorbiseră deschis, el fusese aşa de… aşa de bun cu ea. Aşa de atent! Iar acum… Îmi pare rău, Merc', pur şi simplu nu pot rămâne.

— Bine, dar *de ce*? întrebă Mercedes. Slavă Domnului, Chelsea, nu ai nicio obligaţie! Nici măcar n-ai unde să *locuieşti!* De ce graba asta? Cum poţi să nu te gândeşti, cum poţi fi aşa egoistă? Cred vă vei putea pleca şi după ce…

Oh, nu!

Era pentru Chelsea ultima lovitură. Mercedes nu-i vorbise niciodată aşa şi ordinele ei, acuzaţiile ei mai presus de toate, erau prea mult! Izbucni în lacrimi şi plângea nestăpânită. Prea mult! Nici nu mai ştia cine sau ce era. Nu ştia cum se integrase în viaţa familiei, dacă locul ei era acum aici, nici măcar nu ştia dacă era binevenită în ceea ce-l privea pe stăpânul casei.

Mercedes o cuprinse în braţe. O legănă ca pe un copil, mişcându-se înainte şi înapoi.

— Of, Chelsea, prostuţo! De ce nu mi-ai spus? Cum de nu mi-am dat seama? În sfârşit, s-a întâmplat! Şi dintre toţi oamenii din lume a trebuit să fie tocmai fratele meu! Trebuia să fii ştiut, trebuia să mă fi aşteptat la asta. Dar ultima oară când te-am văzut, era atâta încordare… Ce s-a întâmplat? Care-s sentimentele lui Ricardo? Te iubeşte?

Dacă Mercedes nu ştia răspunsul, cum se aştepta să i-l spună Chelsea?! Când îi reveni glasul, îi explică prietenei ei cum putu mai bine… tot ce ştia.

— Eu n-am idee. Merc', nu vreau să rosteşti o vorbă, nici măcar un cuvinţel. Nu trebuie să te amesteci, promite-mi!

— Ai înnebunit?! Nici măcar nu mă pot apropia de el. Ai crezut măcar o clipă că *m-aş* amesteca în astfel de probleme?

— Nu. Nu, n-ai face-o. Iartă-mă. Nu… Nu-ţi pot spune ce s-a-ntâmplat sau cum s-a-ntâmplat. Pur şi simplu a fost ceva. A… Izbucnit în mine. Noi… De fapt Ricardo mi-a spus că sunt îndrăgostită de el. Dar nu ştiu dacă a vorbit serios, adică, dacă într-adevăr crede asta. Şi nu ştiam nici eu la momentul respectiv, deci bineînţeles că am râs auzind una ca asta.

Mercedes o ţinea la distanţă de un braţ.

— N-are nicio logică, îţi dai seama?

— A… da. Nimic nu mai are nicio logică. Nu ştiu decât că trebuie să scap de aici, să scap de el. Nu pot suporta felul în care se poartă faţă de mine. Iartă-mă. Te rog, încearcă să mă înţelegi.

— Desigur că te-nţeleg.

Şi-ntr-adevăr, o înţelegea. Când venea vorba despre dragoste, nu erau prea multe pe care să nu le-nţeleagă Mercedes. Privi ţintă spre Chelsea:

— De ce nu încerci să vorbeşti cu el? E în birou.

— Da? Nu l-am văzut coborând.

— Îi e mai bine. Mi s-a spus că ni se va alătura şi la cină, astă seară.

O speranţă! Mai exista o speranţă. Îşi revenea, încetase să mai fie furios pe toţi şi pe toate?

— Voi încerca, îi zise lui Mercedes. Mă duc să mă spăl pe faţă şi o să încerc să vorbesc cu el.

Bătu la uşa lui Ricardo după zece minute. Nu veni niciun răspuns. Încurajându-se singură, mai bătu o dată şi deschise uşa. Încăperea era goală. Ricardo plecase, o informă Cristina un moment mai târziu:

— Îl căutaţi pe Señor Colchero? Tocmai a ieşit. M-a rugat să vă spun că nu va veni la cină.

Chelsea nu dormi în noaptea aceea, deloc. Stătu în pat ore întregi, întrebându-se ce-ar fi putut de fapt să-i spună lui Ricardo, dacă ar fi avut ocazia să vorbească cu el. „Te iubesc”? „Ai avut dreptate, te iubesc”? Şi apoi? „Dar asta nu schimbă lucrurile, rămâne totul la fel. Plec, pentru că te iubesc prea mult, pentru că nu vreau să te iubesc. Pentru că *mi-e frică.”*

Dar mai erau şi alte lucruri de care să se teamă acum. Totul se schimbase. Îi era teamă că s-ar putea ca Ricardo să n-o iubească.

Îi era de asemenea teamă că o iubise cândva.

*

— Vii la mine acum să luăm masa de prânz? o întrebă Antonia. Tocmai îi spusese la revedere lui Mercedes la aeroport. Ai timp.

— Ştiu, dar nu, mulţumesc. Trebuie… să vorbesc cu Ricardo.

Femeia mai în vârstă dădu din cap, observând felul în care Chelsea îşi feri ochii. Antonia era curioasă,

dar nu puse nicio întrebare. Orice s-ar fi întâmplat între Chelsea şi Ricardo, trebuia rezolvat. Spera ca nepotul ei s-o oprească pe Chelsea în Spania. Dacă nu, s-ar putea ca ea să nu se mai întoarcă niciodată.

— Da, trebuie să vorbeşti cu el. Te conduc acasă, dar nu mai intru şi eu.

Încă o dată Chelsea se afla în fata uşii închise a biroului lui Ricardo. Stătea pe hol, tremurând, fiindu-i frică să ciocănească la uşă.

— Intră.

Răsuflă uşurată, inima bătându-i nestăpânit. Cel puţin Ricardo era liniştit. Şi fusese în biroul lui. Probabil…

Inima i se opri când îl văzu. Spera să-l găsească lucrând*, făcând* ceva. În loc de asta, îl găsi privind focul, fumând, corpul lui masiv fiind răsturnat într-un fotoliu. Nu era nicio foaie de hârtie pe birou. Atmosfera camerei părea să reflecte starea lui de spirit: încordată, dar calmă. Luase singur prânzul, fără s-o aştepte; pe un scaun se afla o tavă, cu mâncarea aproape neatinsă.

— Ricardo… am…

— A, tu eşti, Chelsea. Se întoarse, surprins. Mercedes a plecat cu bine?

— Da. Pot să… iau loc?

— Desigur.

Stătură în linişte mult timp. În mod evident el n-avea nimic să-i spună. Nici măcar n-o privea.

— Am venit să-ţi spun că şi eu plec.

Acum o privi, de-a dreptul, în ochi.

— Şi tu… ce?

— Plec la Londra. Îşi ţinu respiraţia, sperând să-l facă să zică ceva. Astă seară. La şase. Dar el nu zise nimic, continuă doar s-o privească. Am… Avut noroc să mai găsesc un loc la cursa de astă seară. Mi-am luat

bilet de la aeroport.

— Aha.

Inima lui Chelsea sări din loc. Asta era tot ce avea să-i spună? Nici măcar n-o întreba de ce pleca? Nu-i păsa chiar *deloc*? Îşi întorsese din nou privirea spre foc! Copleşită de dezamăgire, se ridică brusc în picioare, spunându-i dur:

— Trebuie să-mi continui viaţa, Ricardo.

— Aha, zise el din nou. O să-i spun şoferului să te ducă la aeroport.

— Ai… Cuvintele i se opriră în gât. Era atât de aproape să izbucnească în lacrimi, că nu avea curajul să vorbească. N-o privea şi în mod evident nu putea – sau nu voia – să se lase privit de ea. Mintea lui Chelsea se învârtea. Singurul gând îi era acum să iasă din cameră înainte de a izbucni în plâns şi de a se face de tot de râs.

Dar Chelsea nu izbucni. Ceva înlăuntrul ei de îndârji, se simţea ca şi când o parte din ea murise. El nu dădea doi bani pe toate astea!

Deşi nu era nicio grabă întrucât avionul pleca la şase, se apucă să-şi strângă hainele în geamantane. Ce aşteptase de la el? Se aşteptase să-i vorbească de dragoste, s-o implore să rămână?

Când auzi uşa unei maşini trântindu-se, alergă la fereastră, neputând să creadă că se sfârşea aşa. Maşina lui Ricardo se îndrepta către ieşire şi… şi nici măcar nu-şi luase la revedere. „Ei bine, ai vrut să lămureşti lucrurile în ceea ce-l priveşte, ţi-ai primit răspunsul!”

Ajunse devreme la aeroport şi dădu drumul şoferului.

Stătea singură pe aeroportul aglomerat. Nu se mai gândea, nu mai era în stare. Mintea îi era înceţoşată. Din timp în timp, ochii-i scrutau mulţimea,

sperând că Ricardo va apărea. Nici măcar nu-i spusese la revedere.

Dar n-avea niciun rost. Ricardo n-avea să apară. Se anunţă că zborul ei fusese decalat cu o oră şi, deşi venise şi trecuse şi ora şase, nici urmă de el. Chelsea era primul pasager la controlul paşapoartelor. Când avea să vină avionul, era prima care se suia. Avusese noroc să găsească un loc aşa cum dorea ea, la fereastră. Oamenii se îmbulzeau în avion, blocând trecerea, îndesând haine şi genţi în portbagajele supraîncărcate.

Apoi Chelsea se întoarse să privească pe fereastră. Era în noiembrie şi se întunecase deja. Aeroportul Barajas. Numele lui era scris luminos pe clădirea principală, strălucind în întuneric…

Şi dintr-o dată se simţi ca şi când se scufunda. Era ca şi cum întreaga viaţă îi trecu pe dinaintea ochilor. Nu, nu toată, doar anii care trecuseră din noaptea când îl întâlnise prima dată pe Ricardo, din noaptea când stătuse la fereastra unui avion, lângă tatăl ei, privind aeroportul, uitându-se la acelaşi semnal care se apropia din ce în ce mai mult.

O panică acută o făcu să intre în acţiune. Proasta! Ce proastă era!

Deja se ridicase, genunchii-i lovindu-i pe ai celui de lângă ea, un om în vârstă care tocmai se aşezase confortabil.

— Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă, trebuie să cobor din avion!

— Drăguţo, nu intra în panică! Femeia de pe locul de vizavi o prinse de mână. Eu am zburat cu avionul de sute de ori şi pot să te asigur că nu-i niciun pericol.

Dar Chelsea plecase. Aproape toţi erau aşezaţi. Motoarele bâzâiau.

— Trebuie să mă dau *jos*! Apucă braţul unei stewardesse care controla lista pasagerilor.

Aceasta o privi, nedumerită.

— Mă tem că nu se mai poate. Tocmai se închid…

Dar nu fusese încă luată scara. Tocmai acum o scoteau, dar uşa era deschisă. Chelsea ţipă la omul de jos, iar scara fu pusă la loc.

Stewardessa înnebunită ţipă după ea.

— Dar bagajele? Pe ce nume sunt?

— Prescott. Trimiteţi-le cu următoarea cursă!

Şoferul taxiului era un tip vorbăreţ. Chelsea îl lăsă să sporovăiască, mormăind din când în când. Doamne, cum de nu-şi dăduse seama? Cum putuse măcar şi pentru o secundă să se îndoiască de dragostea lui Ricardo? Bineînţeles c-o iubea! El pe ea o aşteptase… cu *toate*. O aşteptase să facă ea primul pas. Aşteptase ca ea să-i spună că-l iubea, ştia ce simţea, dar trebuia s-o audă pe ea spunându-i prima înainte ca el să-i arate sentimentele. O îndemnase, făcuse aluzii… Dar îşi mascase sentimentele şi intenţiile în glume… Întotdeauna lăsându-i o alternativă, o portiţă de ieşire! Niciodată neîncălcându-i preţioasa *libertate!* De aceea o lăsase să plece, fără să protesteze, fără să-i spună vreun cuvânt. Depindea de ea. Aştepta ca ea să-şi dea seama ceea ce voia, ce era *bine* pentru ea.

Libertate? Doamne, dacă învăţase ceva în viaţă era că libertatea e în spirit. Aşa era pentru ea. Niciodată nu s-ar elibera de Ricardo. Oriunde ar călători, orice ar face! Poate că niciodată nu se eliberase!

„Ai grijă ce vrei”, o prevenise odată „pentru că exact asta vei obţine”. Şi ce obţinuse de când terminase şcoala? Trei ani de… de… nimic. Anii în care

mersese dintr-o ţară în alta nu-i dăduseră mulţumirea pe care-o cunoscuse cu Ricardo. O, fusese interesant, dar nu fusese *fericită*. Ricardo o făcuse fericită, Ricardo o făcuse să simtă cu adevărat, o făcuse să trăiască cum îşi dorise întotdeauna! Viaţa alături de el n-ar fi monotonă. Viaţa alături de el era ceea ce-şi dorea.

Un val de ruşine o cuprinse pe când taxiul gonea în noapte. Egoistă, aşa îi zisese Mercedes. Câtă dreptate avusese! Fusese atât de preocupată de *ea însăşi*, de sentimentele ei! Doar ieri se plânsese lui Mercedes că nu putea îndura purtarea lui Ricardo. Ce fel de om era ea? Egoistă până-n măduva oaselor! Ricardo era în doliu. Cum se putuse aştepta la o comportare normală din partea lui în aceste ultime zile?! Trecea şi el printr-o suferinţă, iar ea îl părăsise! Numai acum îşi dădea seama cât de greu îi fusese lui s-o lase să plece. Dar n-avusese încotro, aşa era… aşa era Ricardo. Niciodată nu profitase de ea, nu-i exploatase prietenia şi nu încercase s-o convingă să facă ceva, trebuia ca ea să le facă, din libertate, pentru că într-adevăr aşa vroia ea.

Gemu în sinea ei, gândindu-se ce trebuie să fi simţit el acum. O dublă pierdere.

În sfârşit, cel puţin era în drum spre el. Se liniştea la gândul că îşi venise în sfârşit în fire. O viaţă alături de Ricardo îşi dorea, şi asta va încerca să obţină.

De o jumătate de oră, devenise în sfârşit, matură.

Capitolul 15

RICARDO nu era acasă.

— Dar… n-a zis când se întoarce? Era tot ce putea face Chelsea, abţinându-se să n-o zguduie pe servitoare. Cristina era nedumerită, normal, de apariţia lui Chelsea, şi se pornise pe scuze.

— Oh, Señorita, îmi pare rău, nu ştiu unde e şi nici când se va întoarce! Ă… A stat aici un pic. S-a întors acasă de la bancă şi l-am găsit stând în hol. M-a întrebat dacă aţi plecat. Am spus că da. El a rămas pe loc, nezicând nimic. După o clipă, a plecat.

— Înţeleg. Îşi trosni încheieturile degetelor; îi venea să urle. Era vina ei. Poate că se dusese să se îmbete, poate încerca să-şi aline durerea cu vreo altă femeie… Se scutură îngrozită. Foarte bine, Cristina, mulţumesc. O să… îl aştept în salonul principal.

La unsprezece, Chelsea îi spuse servitoarei că se putea retrage.

— N-are rost să mai stai. Dacă Señor Colchero doreşte ceva când vine, voi avea eu însămi grijă.

Veni şi miezul nopţii şi trecu.

Chelsea se plimbă de colo-colo agitată. Se duse în biroul lui. Pe biroul lui Ricardo era un jurnal. Nu era trecut în el nimic pentru astă seară; nici vreo cină în interes de afaceri, nici vreo întâlnire.

La unu noaptea era pe jumătate adormită, ghemuită în locul ei preferat pe canapea, lângă foc. Focul se stingea şi Chelsea se ridică să-l învioreze. Atunci auzi maşina…

Uşa din faţă se deschise şi se închise uşor. Casa era liniştită, tăcută. Nu se auzea nicio voce. Chelsea îşi auzea doar respiraţia grăbită pe când traversă camera şi deschise uşa către hol:

— Ricardo…

Cât va trăi nu va uita, dar niciodată, privirea lui.

Neîncredere şi uşurare. Iar apoi bucurie. Braţele îi erau larg deschise pe când se îndrepta spre ea, buzele rostindu-i necontenit numele.

Chelsea se aruncă în braţele lui şi se strânse lângă iubitul ei. Deşi-şi propusese să n-o facă, începu să plângă. Ricardo o ţinea strâns, cu o mână mângâindu-i părul, buzele repetându-i mereu numele.

— Gata, iubito, gata! Te-ai întors, ai venit *acasă*, doar asta contează.

Era ca şi cum el ştia exact ce se-ntâmplase cu ea, iar acum el era cel care-o liniştea, care o înţelegea, aşa cum o înţelesese întotdeauna. Chelsea îşi lăsă capul pe pieptul lui şi-i spuse simplu:

— Te iubesc.

Braţele lui se strânseră şi mai mult în jurul ei, iar Chelsea simţi că el zâmbeşte, deşi nu-i vedea faţa. Ridicându-şi capul, îl sărută cu toată tandreţea de care era în stare.

— Iartă-mă, Ricardo, iartă-mă că am plecat azi aşa.

— Nu te scuza! Era necesar. Îi luă mâna, conducând-o în salon.

Chelsea se aşeză, ţinându-l încă de mână, dându-şi acum pe de-a-ntregul seama ce om deosebit era.

— Da, zise blând. Cred că ai dreptate. Ă... Mi s-a-ntâmplat un lucru foarte ciudat pe când eram în avion...

— În avion? Ai mers atât de departe încât te-ai suit în avion?

— Da. Nu-şi putea stăpâni râsul, dar deveni repede serioasă când îi povesti ciudata ei experienţă, cum şi-a dat brusc seama, cu atâta putere. Dintr-o dată, totul a fost clar ca lumina zilei. Am *înţeles*, Ricardo, am fost proastă şi oarbă să nu-mi dau seama!

Îi luă ambele mâini în ale ei şi-i sărută degetele, unul câte unul.

— Spune-mi, zâmbi el, ce-ai descoperit.

„Spune-mi”. Doamne, cât îl iubea!

— Pe mine însămi. În sfârşit. Oh, iubitule, am pierdut atâta timp alergând în jurul cozii, bâjbâind şi neoprindu-mă niciodată să mă cunosc mai bine. Ani de zile m-am împotrivit chiar şi pornirilor mele, respingând tot ceea ce acum ştiu că e bine pentru mine. M-am lăsat influenţată de propriile-mi prostii, de presimţirile mele de… de nepotrivire, cred. Vezi, având sau nu dreptate, niciodată n-am simţit că sunt iubită de părinţi, în special de mama. Asta, până la Paşti, când am putut s-o cunosc mai bine. Se opri, dându-i lui Ricardo ocazia să spună ceva.

Dar tot ce spuse el fu:

— Continuă, Chelsea.

— Păi… Probabil că nu mă aşteptam ca modul meu de a gândi să se schimbe chiar imediat după asta. Până de curând, nu m-am oprit niciodată să mă analizez. Părinţii mei şi… căsătoria lor ciudată… m-au influenţat mai mult decât credeam. La un moment dat am presupus că nicio căsătorie nu poate fi fericită. Acelaşi lucru şi în privinţa faptului că-mi doream o afacere pe cont propriu. Era lucrul către care mi se părea firesc să ţintesc, pentru că la fel au făcut şi părinţii mei. Am fost crescută să gândesc că afacerile trebuie să conteze mai mult decât copiii, pentru că îţi aduc mai multe satisfacţii. Se rezemă de el, simţind că-l iubeşte atât de mult încât suferea. De-abia acum îmi dau seama c-am încercat să mă lupt cu morile de vânt. Nu-s făcută pentru afaceri.

Vorbeau în engleză, ca de obicei, şi Ricardo zâmbi auzind expresia. Cel puţin, ăsta era unul din motivele zâmbetului care-i strălucea pe faţă.

— Atunci, pentru ce „eşti făcută”?

— Pentru tine, îi zise simplu.

— Deci, te căsătoreşti cu mine, Chelsea?

— De îndată ce se poate aranja. Îi zâmbi, depărtându-se de el ca să-l poată privi în ochi. Vreau să-ţi arăt cât de mult te iubesc, vreau să am grijă de tine şi să mă las îngrijită de tine, vreau să port în pântece copiii tăi, vreau să te ajut în munca ta, vreau să… Să-mi *petrec viaţa* cu tine. Asta e un alt lucru la care nu m-am priceput niciodată, n-am ştiut niciodată cum să-l fac. Dar asta vreau, să-mi petrec restul vieţii cu tine. Voiam de fapt să te cer eu în căsătorie. Până la urmă, adăugă ea necăjindu-l, sunt o femeie foarte modernă…

— Fătucă dragă, eşti de fapt pe cât se poate de demodată şi-o ştii prea bine. Apoi o sărută, o sărută şi-i spuse ce mult o iubea.

— Când ţi-ai dat seama? întrebă ea. Adică, întotdeauna m-ai iubit?

— La asta e foarte greu de răspuns, iubito. Şi Dumnezeu îi era martor că se-ntrebase de atâta timp! Te-am iubit şi când erai mai mică, dar în niciun caz aşa cum te iubesc acum. Nu eram *îndrăgostit* de tine atunci, deloc. Aşa cred. Zâmbi. Sau poate că nu mă puteam închipui atunci pe post de dădacă sau aşa ceva. Şi totuşi, când aveai optsprezece ani, atunci de Crăciun… Of, nu ştiu. Încep să cred că există şi o latură perversă a firii mele.

Chelsea râse şi se strânse mai aproape de el.

— Da?

— Ba nu. O ciupi uşor de obraz. Nu m-am atins de tine, mai ţii minte? Apoi pierindu-i din ochi orice urmă de amuzament, îi răspunse serios la întrebare. Tot ce ştiu e că acum te iubesc. Poate că m-am îndrăgostit de tine când te-am văzut la aeroport acum

câteva luni. În mod sigur, mi s-a tăiat respiraţia. De-abia atunci mi-am dat seama cât de mult am aşteptat sosirea ta, cât de mult timp am petrecut gândindu-mă la tine în aceşti doi sau trei ani. Cred ca atunci m-am îndrăgostit de tine, văzându-te din nou. Dar totuşi, zâmbi, eram deja vulnerabil, pentru că în alt fel te iubeam deja.

Chelsea dădu din cap, înţelegând foarte bine ce voia să spună.

— Eu m-am îndrăgostit de tine nebuneşte când aveam optsprezece ani, dar când am plecat de-aici în Elveţia în ultimul trimestru eram hotărâtă să te uit. Nu că aş fi reuşit vreodată… Nu, nu reuşise niciodată. Nu comparase ea orice bărbat pe care-l întâlnea cu Ricardo Colchero?

— Şi eu eram hotărât să te las să-ţi continui viaţa. Până de curând am încercat să fac asta… Dar mi-era prea greu. Ştiam că te pot face fericită, ştiam că suntem făcuţi unul pentru altul. Dar trebuia să aştept să vină din partea ta. Trebuia să-ţi las libertatea de alegere, n-aveam încotro…

— Ştiu, iubitule. Chelsea îi luă faţa în mâini. Mi-am dat seama de toate. Şi de asta ai fost aşa de retras în ultima vreme, nu-i aşa?

Cu o privire de remuşcare, Ricardo o luă în braţe.

— Iartă-mă pentru asta, Chelsea. Era singurul fel în care puteam face faţă. Datorită morţii Teodorei şi…

— Şi neştiind care era situaţia cu mine…

— Când am intrat în casă un pic mai devreme, în noaptea asta, credeam că n-a mai rămas nimic viu în ea. Era aşa de… goală. Ştiam că plecaseşi, o simţeam. Dar totuşi, speram… când Cristina mi-a confirmat ceea ce ştiam deja, am simţit că trebuie să

plec.

Dar nu se dusese să se îmbete şi nici nu-şi căutase consolarea la vreo altă femeie.

— Unde-ai fost? Eram aşa de îngrijorată…

— Am pornit cu maşina. Fără ţintă. Oriunde vedeam cu ochii.

Ca şi ea, gândi Chelsea. Până acum.

Statură tăcuţi o vreme, privind focul care se stingea, mulţumiţi doar să fie unul în braţele celuilalt.

SFÂRŞIT